CONSTANTIN M. N. BORCIA

ACEASTĂ EXISTENȚĂ BIZARĂ

(FICȚIUNI)

Editura PRINTECH

Editura Printech

TIPAR:
S.C. ANDOR TIPO S.R.L. - EDITURA PRINTECH
Str. TUNARI, nr. 11, sector 2, BUCUREŞTI
Tel./Fax: 021.211.37.12; 021.212.49.51
E-mail: andortipo@yahoo.com

SIMTEX-OC ISO 9001 REGISTERED C.615.0.0.11. C.1303.1.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BORCIA, CONSTANTIN M.
Această existenţă bizară / Constantin M. N. Borcia. –
Bucureşti : Printech, 2012
ISBN 978-606-521-935-9

821.135.1-32

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia
Coperta şi ilustraţiile interioare: Constantin Borcia
Discuţii finale şi unele sugestii şi completări: Niculina Borcea
Traducerea în limba engleză a textului: Sergiu Ioan

Contact:E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com, Bucureşti, România

© Copyright 2012
Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

ACEASTĂ EXISTENŢĂ BIZARĂ
- FICŢIUNI –

THIS BIZZARE EXISTENCE
- Fictions -

MAREA COLONIZARE
THE GREAT COLONIZATION

ACEI OCHI MIRACULOŞI
THOSE MAGICAL EYES

"Mi-am spus mereu că astfel de lumi inaccesibile există, lângă noi chiar."
H.P. LOVECRAFT – Lumea de dincolo
(Trad. Mircea Opriţă, în vol. "Dragon şi alte povestiri macabre", pag.69, Grupul Editorial Corint, Bucureşti, 2005)

ROMÂNIA
2011 - 2012

ACEASTĂ EXISTENŢĂ BIZARĂ *- FICŢIUNI -*

THIS BIZZARE EXISTENCE - FICTIONS -

Tehnoredactare computerizată: Constantin Borcia
Coperta şi ilustraţiile interioare: Constantin Borcia
Discuţii finale şi unele sugestii şi completări: Niculina Borcea
Traducerea în limba engleză a textului : Sergiu Ioan

Contact:E-mail: cborcia@yahoo.com, robiacon@gmail.com, Bucureşti, România

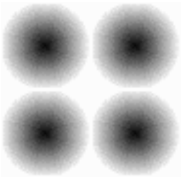

Autorul îşi asumă responsabilitatea privind conţinutul cărţii.
Reproducerea integrală sau parţială a textului prin orice mijloace, fără acordul scris al autorului sau fără citare este o ilegalitate morală...

Celor neştiuţi, vindecătorilor şi făcătorilor de bine, precum şi celor ce vor veni...

Oare câţi oameni au existat, oare câte întâmplări nu au avut loc, despre care nimeni nu mai ştie nimic ?... Aşa a fost şi aşa va fi... Mulţi oameni, multe întâmplări, au existat, au persistat şi apoi au dispărut, ca şi cum nu ar fi existat niciodată ! Alţi oameni, alte întâmplări vor exista, vor persista, iar apoi se vor pierde fără urmă, ca şi cum nu vor fi existat niciodată... Totul se schimbă, nimic nu este etern...

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE / 4

MAREA COLONIZARE – FICŢIUNE / 5

1. Lumea este aşa cum vreau eu...
2. Evoluţia omenirii
3. O aventură în Oceania
4. O aventură în Terestria
5. O aventură în Solaria
6. Între cooperare şi conflict...
7. Conflictul dintre Terestria şi Oceania
8. Conflictul dintre Solaria şi Terestria
9. Conflictul dintre Solaria şi Oceania
10. Conflictul dintre Solaria, Terestria şi Oceania
11. Mai există şi alte civilizaţii ?
12. Încercări...
13. Alte fiinţe...
14. Planeta Oniria
15. Intrarea în Marele Univers
16. Revenirea

ACEI OCHI MIRACULOȘI – FICŢIUNI / 37

1. O CIVILIZAŢIE PIERDUTĂ ÎN UNIVERS / 38
2. UN TABLOU MISTERIOS / 41
3. MESAJE STRANII / 43
4. CÂND IMPOSIBILUL DEVINE REALITATE / 45
5. ADEVĂRATA ISTORIE A OMENIRII / 48
6. O CLĂDIRE STRANIE / 49
7. ACEI OCHI MIRACULOŞI / 50
8. SINGURĂTATE / 59
9. ANOMALIE / 63
10. O ÎNTÂMPLARE DE DEMULT / 66
11. A FOST ODATĂ O PIRAMIDĂ... / 71
12. UN EXPERIMENT TEMPORAL... / 73

Fragment în limba engleză / Fragment in English / 77

CUVÂNT ÎNAINTE

În cele ce urmează, prezint câteva ficţiuni... Cu tot caracterul lor fantastic, trebuie să spun că aceste ficţiuni au fost inspirate de două situaţii reale, destul de dificile... A fost mai întâi un infarct de miocard... A fost... sâmbătă, 7 iunie 2008, dimineaţa... Atunci, am fost foarte aproape de moarte... Ca urmare şi ca amintire, am scris ficţiunea... "Marea Colonizare"... Apoi, au fost operaţiile de cataractă la cei doi ochi, (dacă nu aş fi efectuat operaţiile ar fi fost foarte posibil să orbesc), iar ca amintire am scris mai multe ficţiuni, pe care le-am denumit... "Acei ochi miraculoşi"...

Ştiinţa şi tehnica, literatura fantastică şi ştiinţifico-fantastică s-au dezvoltat atât de mult, încât aproape că nu mai şti la ce să te mai gândeşti !... Pare ceva ciudat... Dacă doreşti să te gândeşti la ceva original, la ceva deosebit, rămâi numai cu această dorinţă, pentru că... aflând de nenumăratele descoperiri ştiinţifice, vei constata că... nu mai ai ce să faci, nu mai ai la ce să... visezi !... Cel puţin eu am impresia asta !... Pe de altă parte, după un timp, revin asupra acestei impresii şi îmi zic că poate că nu este aşa... Îmi spun că există totuşi destule teme de meditaţie... Iată câteva teme, care pot constitui subiecte pentru diverse... exerciţii de imaginaţie:

- *călătorii cosmice şi conflicte interastrale;*
- *călătoria în timp şi comunicarea în timp;*
- *relaţia om-calculator;*
- *obiectele zburătoare neidentificate şi paleoastronautica;*
- *descoperiri ştiinţifice noi şi aplicaţii tehnice;*
- *anomalii şi dezastre;*
- *călătorii în UNIVERSURILE PARALELE;*
- *lumile pierdute şi călătoriile în UNIVERSURILE ALTERNATIVE,*
- *ingineria genetică şi aplicaţiile acesteia - confruntarea cu tot felul de monştri;*
- *fenomenele paranormale şi tot felul de implicaţii;*
- *utopiile...*

Acestea ar fi aşadar câteva teme la care ne putem gândi... Poate că astfel ne vom putea face viaţa de zi cu zi ceva mai bună...

Ce pot să mai spun ? Mi s-a părut întotdeauna că existenţa asta este ciudată, stranie, nu mi-a părut deloc că este... normală... Nu ştiu de ce am avut sentimentul acesta al stranietăţii existenţei...

În sfârşit, să mai spun că am scris ficţiunile respective, încercând să transmit tocmai acest sentiment al stranietăţii existenţei, pe care l-am avut toată viaţa... Chiar şi după ce am avut infarctul şi m-am trezit din nou la realitate, chiar şi după ce am văzut din nou, după operaţiile de cataractă, mă tot întreb, cum de încă mai trăiesc, cum de încă mai văd ?... Chiar mă gândesc că existenţa este cu mult mai stranie decât ne putem închipui...

Cu bine,

Dr. Chim Constantin M.N. Borcia

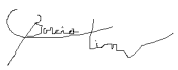

23.03.2010 / 27.08.2011-3.09.2011/ 17.09.2011- 12.12.2012, **Adâncata, Bucureşti**

MAREA COLONIZARE

"Timpul preface şi trupul şi spiritul."
VOLTAIRE
(Voltaire – "Maxime şi cugetări", colecţia Cogito, Editura Albatros, 1974, Bucureşti, pag. 187; 1040)

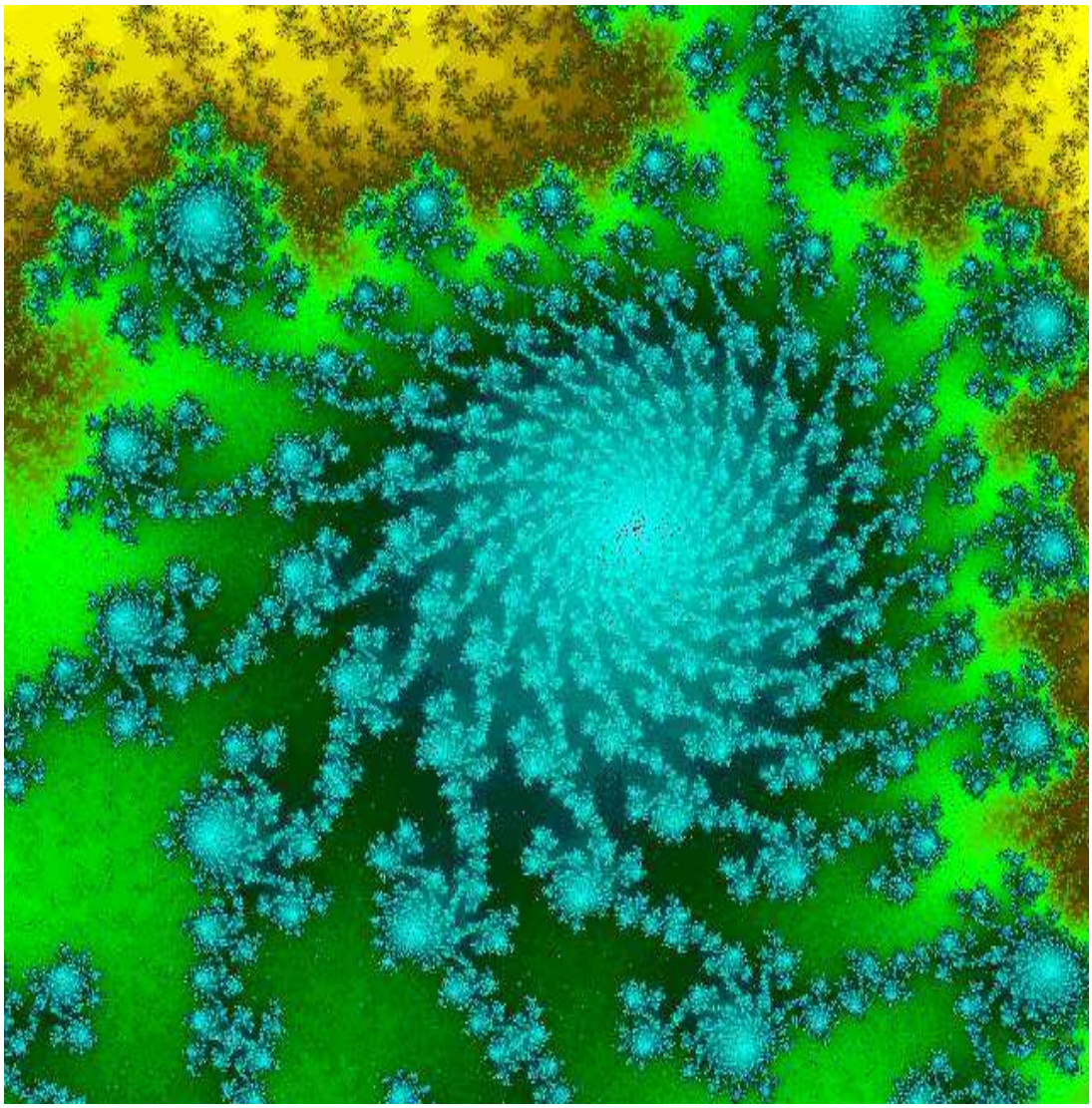

1. Lumea este aşa cum vreau eu...

De multă vreme încerc să scap de dominaţia lor... Cine sunt ei ? Sunt nişte fiinţe monstruoase !... Cum a fost posibil să ajung în mijlocul acelor fiinţe ?
Ei bine, este o poveste ceva mai lungă, pe care încerc să o scriu, bazându-mă pe câteva amintiri şi pe tot felul de gânduri... În acest moment, sunt foarte descurajat, sunt foarte timorat... Trebuie să mai spun că, este dureros, pentru mine să constat că viaţa mea a fost inutilă, că am trăit... de pomană ! Este dureros, într-adevăr... Tot ceea ce am făcut, toate suferinţele, toate proiectele, toate eforturile, toate aşteptările şi sacrificiile mele, au fost inutile ! Am încercat să fac ceva deosebit, să las ceva în urmă, ceva de care să se vorbească, dar, din păcate, totul a fost zadarnic ! Nu îmi rămâne altceva de făcut decât să mă cufund în lumea amintirilor şi a viselor... Ei bine, îmi aduc foarte bine aminte de faptul că, demult, cândva, în anul 2008, am suferit un infarct de miocard şi am fost la un pas de moarte... După ce am depăşit momentul critic, ei bine, am constatat că lumea a început să se schimbe !... De fapt, am constat că pot influenţa orice eveniment – de la cele minore, nesemnificative, până la evenimentele cele mai importante – şi asta, numai prin exercitarea propriei voinţe ! Daca îmi aduc bine aminte, un mare filozof, Arthur Schopenhauer, a scris o carte celebră, intitulată, "Lumea ca voinţă şi reprezentare"... Ei bine, era ca şi cum lumea ar fi fost reprezentarea mea şi reacţiona numai la propria voinţă ! Daţi-mi voie să vă spun că mă numesc Dim Demiurg şi că sunt un cronicar... Un simplu cronicar, aşa cum au fost atâţia alţii de-a lungul istoriei...
Voi povesti aici şi acum, despre ceea ce eu am denumit... "Marea Colonizare". Dar până voi ajunge să istorisesc despre aceasta, voi mai întârzia puţin şi voi povesti despre ciudăţeniile care au apărut în viaţa mea, după acel infarct...
Aşadar, după ce am avut acel infarct, când pot să spun că am văzut moartea cu ochii, am constatat că lumea a început să se comporte foarte ciudat...
Să dau numai câteva exemple... Puteam, prin propria voinţă, să schimb scorul unui meci de fotbal; dacă jucau două echipe, dintre care una era favorită să câştige, iar cealaltă era mai puţin valoroasă şi deci, în principiu, nu prea avea şanse să câştige, ei bine, numai dacă mă concentram şi numai dacă voiam, cu toată fiinţa mea, să câştige echipa mai puţin valoroasă, aşa se şi întâmpla !... Iar lumea, microbiştii, credeau că avusese loc o... minune ! Nimeni nu îşi putea închipui că de fapt eu am influenţat rezultatul final, numai şi numai prin puterea voinţei mele !...
Dar puteam să influenţez nu numai rezultatele meciurilor de fotbal...
Să vă dau un alt exemplu... Un bătrân era bolnav de cancer, în ultimul stadiu... Nu mai avea prea mult timp de trăit... Atunci, am început să mă rog să trăiască, m-am gândit foarte mult la acel bătrân şi am zis să trebuie să se vindece, că trebuie să trăiască, pentru că aşa vreau eu !... Şi, într-adevăr, nu după mult timp, bătrânul s-a vindecat !...
Alte ciudăţenii pe care le-am constatat şi pe care le consemnez aici, succint, au fost: producerea sau neproducerea unor catastrofe, cum ar fi prăbuşirea unor avioane sau explozia unor reactoare nucleare sau producerea unor uragane sau a unor seisme sau a unor inundaţii...

Apoi, mai erau alte şi alte decizii pe care le puteam influenţa, cum ar fi decizia parlamentarilor în privinţa adoptării unor legi, de asemenea, decizia unor comandamente militare, în ceea ce priveşte declanşarea unor conflicte armate şi multe altele... Toate acestea aveau loc sau nu aveau loc, numai la bunul meu plac, adică numai dacă eu voiam sau nu voiam să aibe loc ! Nimeni însă nu bănuia nimic şi, la început, nici măcar eu însumi nu ştiam !... Puteam să produc sau să nu produc tot felul de evenimente, inconştient !... De fapt, pe atunci, habar nu aveam că devenisem un... medium de influenţă... Precum se ştie, mediumul este orice persoană care are capacităţi paranormale... Spre exemplu, dacă o persoană poate să comunice telepatic cu alte persoane, acea persoană este considerată ca fiind ”medium de telepatie” , sau dacă o persoană este capabilă să mişte din loc obiecte numai prin puterea gândului, aceasta se numeşte ”medium de psihokinezie” (sau ”medium de telekinezie”)... În ceea ce mă priveşte, după cum se părea, deoarece puteam să influenţez tot felul de evenimente, eram, prin urmare, ”medium de influenţă” ! În istorie, după cum se pare, au mai fost cazuri de indivizi care influenţau grupuri mari de oameni... Au existat oameni care, cel puţin aparent, puteau influenţa vremea, altfel spus, puteau produce ploi, furtuni, secete şi chiar seisme... Explicaţia este foarte complicată, dar nu vreau să insist acum asupra acestor aspecte... În sfârşit, asta era situaţia mea în acele momente şi nu doresc să mai insist asupra acestor aspecte...

Acum vreau să vă povestesc cum am devenit... un călător temporal... Iată cum... Am aflat că există undeva, într-un deşert, un loc izolat, iar în acel loc erau construite câteva laboratoare subterane... Am denumit acel loc izolat, ”Zona 52” pentru că era ceva asemănător cu ”Zona 51” , o zonă în care se găsea celebrul laborator subteran, situat lângă lacul sărat Groom Lake, unde se făceau tot felul de experimente neobişnuite..... Am aflat că aici, în ”Zona 52” , se făceau nenumărate experimente referitoare la călătoriile temporale... Bineînţeles că, dispunând de puterea aceasta extraordinară (aceea de a influenţa pe oricine, de a influenţa orice), nu mi-a fost prea greu să ajung în acel loc... Însă, mai înainte de a prezenta ceea ce am făcut în ”Zona 52”, doresc să îl prezint pe Don Rudeto Magul... De la el am aflat că atât istoria cât şi preistoria au fost deja modificate ! Ei bine, să fie foarte clar – au fost modificate, nu falsificate !... Mare parte din ceea ce ştim despre trecut, (întrucât am învăţat la şcoală sau am citit diverse cărţi, spre exemplu cartea lui Herodot , ”Istorii” , sau alte cărţi referitoare sau la evoluţia planetei Pământ sau la evoluţia omului), este numai parţial adevărat... De fapt este o întrepătrundere de exactitate şi de inexactitate uimitoare...
Spre exemplu, în preistoria NEMODIFICATĂ, <u>dinozaurii nu au dispărut</u> !
Dar... să îl prezint pe Don Rudeto Magul... Iată... Vă rog să vă închipuiţi un om de vreo... cincizeci de ani, potrivit ca înălţime, brunet, slab, agil şi foarte inteligent... Lucra în acea zonă – adică în ”Zona 52” -, de vreo douăzeci de ani, era specialist în fizică temporală şi cibernetică virtuală, două ştiinţe care se dezvoltaseră aici, în aceste laboratoare... Nimeni însă nu ştia nimic despre aceste cercetări extraordinare... Despre cei care construiseră laboratoarele, despre proprietarii acestora, ei bine, ar fi mai bine să nu dezvălui nimic... Ar fi zadarnic... Despre Don Rudeto Magul, ar fi multe de spus dar nu mai insist asupra personalităţii lui... Aş dori totuşi să precizez că acest om deosebit, mai era pasionat şi de biologia exotică, de filozofia lumilor posibile şi de cosmologia transcendentală...

De altfel, Don Rudeto Magul a fost cel care m-a primit cu multă amabilitate atunci când am ajuns aici, adică în ”Zona 52”... Tot el a fost şi cel care m-a apărat atunci când şeful securităţii zonei, un individ care se numea Rodrigo Jaurez, a vrut să mă alunge... Aşadar, am reuşi să rămân, în acea zonă, denumită... "Zona 52”... Am aflat multe lucruri... Printre altele, am aflat despre UNIVERSURILE MULTIPLE sau ALTERNATIVE sau despre MULTIVERS... Este de ştiut – toţi oamenii ar trebui să ştie – că în fiecare clipă, se realizează TOATE evenimentele posibile, în orice loc din Univers !... Spre exemplu, în orice loc de pe planeta Pământ, orice eveniment posibil să se producă, se va produce, fără nici o excepţie... În acele clipe, în acele momente, în acele locuri, UNIVERSUL se bifurcă, astfel încât rezultă DOUĂ UNIVERSURI: unul în care evenimentul s-a produs, şi altul în care evenimentul NU s-a produs !.... Sunt unii care se întreabă, spre exemplu: de ce se produc atâtea accidente ?... Pentru că mor mulţi oameni nevinovaţi şi este nedrept... Este bine de ştiut că, în alt UNIVERS, accidentul nu s-a produs, iar oamenii nu au murit !... În ceea ce priveşte călătoria în timp şi modificările produse în timp, trebuie spus că acestea pot avea loc... Cine crede că trecutul rămâne ferit de schimbare, se înşeală !... Universul în care a avut loc modificarea, se va numi Univers Modificat, iar acela în care nu a avut loc, evident că se va numi... Univers Nemodificat !... Aşadar, de la Don Rudeto Magul am aflat că atât preistoria cât şi istoria omenirii au fost modificate !... De către cine, cum şi de ce au fost modificate preistoria şi istoria omenirii ? Iată nişte întrebări fireşti şi foarte interesante... În cadrul preistoriei modificate, dinozaurii au dispărut... Toată lumea ştie asta, şi anume că dinozaurii au dispărut nu mai încape îndoială, pentru că nu mai există nici un dinozaur viu !... Pe mine m-a interesat ceea ce a fost în cazul preistoriei nemodificate, aceea în care dinozaurii nu au dispărut... Cum a fost posibil să se producă modificarea preistoriei ?... Iată ceea ce mi-a spus Don Rudeto Magul...

— Pe dinozauri i-am cunoscut destul de bine !... Au avut o perioadă de sălbăticie, apoi au avut o perioadă de dezvoltare ascendentă, iar apoi... s-a întâmplat ceva, ceva straniu... A avut loc un eveniment deosebit, crucial... ceva de neconceput pentru minţile noastre... normale şi conformiste şi anume, Universul s-a... ramificat... a avut loc... bifurcarea Universului... Urmarea a fost că au rezultat două Universuri – într-un Univers, dinozaurii au continuat să existe, iar în altul, în care dinozaurii au dispărut !...

— Pare să fie ceva aberant, ceva nici măcar naiv, am spus, plin de neîncredere... Cum se poate aşa ceva ?

— Se poate şi încă foarte bine !... Noi nu ne dăm seama de aceste ramificări ale Universului care au loc în fiecare clipă, pur şi simplu pentru că noi trăim şi gândim într-un spaţiu tridimensional la care se adaugă timpul monoton sau liniar, care nu admite decât UN SINGUR PREZENT, UN SINGUR TRECUT CARE PROVINE DE LA UN SINGUR VIITOR ! Dacă noi am percepe dimensiuni superioare, dacă am putea percepe dimesiunea a cincea a Universului, respectiv dacă am putea percepe hipertimpul sau timpul ramificat sau timpul bandă, adică timpul cu mai multe prezenturi, cu mai multe trecuturi, cu mai multe viitoruri, care coexistă simultan, ei bine atunci am putea face un pas imens în cunoaştere !...

— Fie precum spui, am şoptit... Ceea ce mă intrigă însă, am continuat să şoptesc, este următoarea problemă, şi anume, cum au reuşit dinozaurii să supravieţuiască, în era mezozoică, timp de... 160 de milioane de ani, dacă nu mă înşel ?... Cum ?... După care... a urmat evenimentul extraordinar, aşa cum ai spus tu, în urma căruia au rezultat cele două Universuri, respectiv Universul în care dinozaurii au dispărut şi celălalt în care dinozaurii au continuat să existe... cum a fost posibil ?
— Iată o bună întrebare, răspunse Don Rudeto Magul... Au reuşit să supravieţuiască pentru că au fost foarte bine adaptaţi la mediu, au fost, pe de altă parte, foarte evoluați, mult mai evoluați decât își poate închipui cineva... De altfel, ceea ce noi numim acum... fenomene paranormale, era ceva obișnuit la dinozauri ! Aceștia comunicau prin telepatie, puteau să prevadă tot felul de evenimente periculoase și să le evite, puteau să acționeze asupra oricui, oricând !... Se coordonau perfect şi puteau să comunice în timp !...
— Atunci, de ce şi cum au dispărut ?...
— Precizez încă odată că nu au dispărut decât dintr-un Univers anumit, dar în alt Univers, au continuat să existe !...
— Dar... cum a fost posibil ? Nu înţeleg ! Şi de ce ai spus că... ai cunoscut bine lumea dinozaurilor ?
— Trebuie mai întâi să spun că, fiind specialist în fizica temporală şi în cibernetica virtuală, domeniile mele de investigaţie sunt: modalităţile sau metodele de a călători în timp, apoi, perioadele din trecutul planetei Pământ, precum şi simulările efectuate cu ajutorul calculatoarelor complexe... Ei bine, lumea dinozaurilor constituie de fapt, un fragment sau o porţiune de timp... A trebuit să mă deplasez în timp, să fac nenumărate simulări, adică să creez nenumărate lumi virtuale cu ajutorul calculatoarelor complexe sau inteligente cu care lucrez, a trebuit să experimentez, să analizez, să imaginez nenumărate metode sau tehnici de investigare... Şi aşa a fost de fiecare dată când analizam câte o porţiune de timp, câte un fragment din istorie sau cu o lume virtuală pe care o cream cu ajutorul computerului... Spre exemplu, am creat o lume virtuală, un fragment din istorie, în care... Hitler era ucis, atunci când acesta a ordonat savanţilor germani să producă bomba nucleară, aceştia chiar au realizat-o înaintea americanilor şi chiar au folosit-o apoi, bombardând câteva oraşe din Anglia şi URSS !... Într-o altă lume virtuală, l-am ucis pe Gingis Han, când aproape că a cucerit Europa în întregime...
— Ce pot să mai spun ? am murmurat... Pare incredibil...
— Să îţi mai spun că în istoria nemodificată, Gingis Han chiar a cucerit Europa şi a impus unul dintre cele mai sângeroase regimuri, comparabil cu ceea ce s-a întâmplat în cel de-al doilea război mondial, a continuat Don Rudeto Magul... Oh, câte alte simulări, câte alte cercertări, câte alte experimente nu am făcut ? Într-o lume virtuală, am intervenit asupra unor extratereştrii... reptiloizi – semănau foarte mult cu nişte reptile carnivore !... Da, am intervenit destul de brutal şi am exterminat acele bestii extraterestre, atunci când intenţionau să invadeze planeta Pământ !... Trebuie să mai spun că în istoria iniţială, nemodificată, extratereştrii reptiloizi, chiar au invadat Pământul, iar oamenii deveniseră fiinţe supuse extratereştrilor !
— Nu înţeleg ! Care istorie... nemodificată ?

— Ei bine, iată despre ce este vorba... Istoria a fost modificată de nenumărate ori... Timpul este ceva maleabil... Ca şi plastilina... Cu plastilina poţi să modelezi orice fel de figurine sau orice fel de alte obiecte... La fel şi timpul... Poţi modela orice fel de evenimente... Nu contează că au devenit... trecut, nu contează că evenimentele s-au consumat... Ele s-au consumat, dar numai pentru noi, cei câţiva indivizi care au participat la acele evenimemente... Aşa cum viitorul se poate schimba, tot aşa şi trecutul se poate schimba ! Atunci când m-am referit la istoria nemodificată, m-am referit evident, de fapt, la ceea ce era mai înainte de a se modifica... Sper că ai înţeles asta... Lumea virtuală sau lumea posibilă, este de fapt o lume în care s-a schimbat ceva în istorie... Asta nu înseamnă că am distrus ceva... Nu am distrus nimic !... Nu am făcut nimic altceva decât să... creăm... Pur şi simplu am creat ceva !... Trebuie să îţi fie clar că timpul liniar (caracterizat prin durată, prin trecut, prezent şi viitor...) este un caz particular de timp !... Ceea ce există, în toată... splendoarea lui, este TIMPUL RAMIFICAT ! TIMPUL RAMIFICAT, sau HIPERTIMPUL, cu o multitudine de lumi virtuale (sau lumi posibile) – o multitudine de trecuturi, de prezenturi, de viitoruri... Este evident că timpul ramificat se compune din nenumărate timpuri liniare !... Timpul ramificat se mai numeşte şi timpul bandă sau timpul plan spre deosebire de timpul liniar, obişnuit... Pentru că, timpul plan reprezintă, de fapt, a cincea dimensiune a Universului !... Trecerea de la timpul liniar (trecut, prezent, viitor), la timpul multiliniar sau neliniar, respectiv timpul ramificat, se poate face într-un anume fel...

— Este ceva atât de nou şi de neobişnuit pentru mine, încât... nu ştiu ce să spun... Te rog, spune mai departe...

— Referitor la... timpul ramificat cred că ar fi bine să îţi mai spun că, pentru a înţelege ideea de timp ramificat, ar trebui să îţi imaginezi următoarea situaţie – în fiecare clipă, timpul se multiplică, existând nenumărate direcţii de evoluţie pentru viitor şi respectiv, nenumărate direcţii de evoluţie pentru trecut !... Tu puteai sau nu să ai acel infarct, dar mai înainte de a avea infarctul, puteai sau nu să urmezi o anumită şcoală, să te duci sau nu în diverse localităţi, şi aşa mai departe, fiecare dintre aceste posibilităţi determină pentru tine, bifurcarea timpului şi crearea de lumi virtuale sau posibile... Şi ceea ce este valabil pentru tine, este valabil pentru oricine şi pentru orice... Rezultă nenumărate lumi posibile... Noi nu le luăm în considerare pentru că nu avem capacitatea să procesăm cantitatea asta imensă de informaţie... Unde sunt lumile astea posibile ? Ei bine într-o dimensiune superioară, respectiv în dimensiune a cincea... Nişte fiinţe care ar exista într-un spaţiu cu două dimensiuni le-ar fi poate imposibil să înţeleagă ce ar însemna dimensiunea a treia şi cu atât mai mult dimensiunile superioare... Pe de altă parte, trecerea de la un anumit viitor la alt viitor sau de la un trecut, la alt trecut, se poate face, aşadar, într-un anumit fel, într-o altă dimensiune a Universului... Tot aşa cum codul genetic coordonează evoluţia unui organism, asamblarea perfectă a celulelor pentru a forma organismul, tot aşa există un fel de cod cosmic, prin care sunt coordonate evenimentele din Univers...

— Foarte intersant... Nu sunt sigur că am înţeles foarte bine, dar dacă mă voi concentra mai bine, cred că voi pricepe...

— Ei bine, te invit să facem o călătorie într-o lume virtuală... O lume virtuală, pe care am denumit-o... MAREA COLONIZARE... În această lume virtuală, sau posibilă, dacă vrei, de fapt, una dintre nenumăratele lumi virtuale pe care le pot simula cu ajutorul calculatorului creativ pe care l-am construit, ei bine, în această lume virtuală, omenirea va arăta destul de diferit faţă de cum arată acum, totuşi, nu chiar atât de mult, pe cât ar fi de dorit... Îl vom lua în această călătorie şi pe şeful securităţii zonei, Rodrigo Jaurez... S-ar putea să avem nevoie de el...

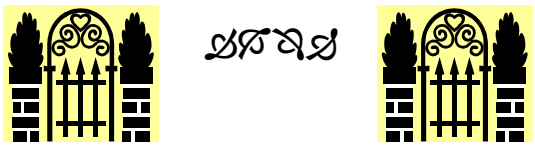

2. Evoluţia omenirii

Don Rudeto Magul îl chemă pe Rodrigo Jaurez şi începu să ne explice despre ce era vorba...

— Ei bine, trebuie să ştiţi, în general, despre ce lume virtuală este vorba... Iată scenariul pe care l-am conceput pentru această lume virtuală... Este un scenariu interesant.... De fapt, evenimentele descrise în acest scenariu, vor avea loc, într-un anumit Univers... Iată aşadar care va fi evoluţia omenirii în această lume virtuală... La un moment dat, bogaţii lumii au dorit să trăiască mult şi bine, să scape de boli, au dorit ca toţi copii lor să fie puternici, sănătoşi, frumoşi... Un grup de astfel de oameni, s-au reunit şi au dorit să finanţeze câteva laboratoare de cercetare; în acest sens, au fost reuniţi mai mulţi cercetători, savanţi, profesori, matematicieni, specialişti în inginerie genetică şi în nanotehnologie, precum şi în tehnologia informaţiei, diverşi medici, chimişti şi fizicieni şi li s-a cerut să creeze tot felul de procedee, tehnologii sau produse, pentru a le conferi imunitate la boli, o viaţă îndelungată, o inteligenţă superioară, putere fizică şi o frumuseţe deosebită...

Aceştia s-au pus pe treabă şi după nenumărate încercări şi studii, care au durat aproape zece ani, au reuşit să le dea investitorilor ceea ce au dorit... Astfel au apărut primii oameni perfect sănătoşi, perfect puternici, perfect înţelepţi, perfect rezistenţi la boli sau la alte agresiuni... Perfecţiunea devenise realitate !... Cu timpul, cei care aveau bani şi relaţii, puteau cumpăra produsele acelea deosebite care le permiteau o viaţă îndelungată şi lipsită de griji... Cei care nu aveau bani, rămâneau aşa cum erau: destul de săraci, slabi, supuşi îmbolnăvirilor, supuşi morţii la vârste tinere, uneori nu prea inteligenţi, dar, în general, vrednici, sufletişti, oneşti... După un secol, două, iată că s-a întâmplat ceea ce era de aşteptat: omenirea s-a separat în două mari clase: *Inferiorii* – oamenii obişnuiţi, nemodificaţi genetic, fără proteze, aşa cum au evoluat în mod natural, oameni supuşi bolilor, slabi, cu o inteligenţă medie, dar cu sufletele curate şi, pe de altă parte, *Superiorii* – oameni modificaţi genetic, cu tot felul de proteze (electronice, nanotehnologice, psihotronice...); erau oameni robuşti şi puternici, dar vicleni, egoişti, leneşi şi hoţi...

— Mi se pare straniu, am spus eu...

— Inferiorii, în general, cooperau între ei, continuă Don Rudeto Magul, formau grupuri şi societăţi, erau veseli şi comunicativi, în timp ce Superiorii erau în general singuratici, violenţi, necomunicativi. Odată cu trecerea timpului, s-a văzut că spaţiul vital devenea din ce în ce mai mic. Trebuia, fie ca populaţia să fie diminuată, fie să se găsească noi spaţii de locuit şi noi resurse... După aproape o mie de ani de căutări, de conflicte şi de muncă extenuantă, omenirea era aproape de nerecunoscut !... Se produsese o separare a omenirii în trei mari categorii, determinate de mediile de viaţă... Iată aceste categorii de oameni, cărora le pot da denumirea mai simplă de... omeniri... Pentru că, da, erau trei omeniri, nu mai era numai una singură... Oceania... Această primă omenire, a rezultat din colonizarea mărilor şi oceanelor... Oamenii se adaptaseră mediului acvatic... Trăiau în nişte incinte sferice care se aflau pretutindeni în mări precum şi pe nişte platforme amplasate la suprafaţa acestora. Exploatau resursele minerale şi biologice ale mărilor şi oceanelor şi îşi dezvoltaseră un sistem social propriu... Era un sistem social tiranic sau despotic. Propriu zis tirania, a fost o formă de guvernământ antică a unor cetăți grecești caracteristică epocii de trecere de la oligarhia aristocratică la democrația sclavagistă, dar a fost adaptată la noile realităţi… Tirania, în noile condiţii era modalitatea prin care se putea stabiliza sistemul social al oamenilor care colonizaseră mările şi oceanele. În acele timpuri, tiranul era un anumit individ, numit… Poseidonius (după numele străvechiului zeu al mărilor şi oceanelor)… Acest individ, acest tiran, era de fapt un organism monstruos, amfibiu, jumătate om, jumătate reptilă acvatică… Locuia într-un acvariu aflat într-un fel de submarin imens şi inspecta în fiecare zi incintele sferice şi platformele… În anumite perioade ale anului, obişnuia să viziteze… lumile virtuale, sintetizate cu ajutorul unor computere inteligente… Pentru că, trebuie spus că în Oceania, în acea lume a mărilor şi oceanelor, se dezvoltaseră enorm tehnologiile informaţionale, se începuse explorarea… spaţiului cibernetic, lucru firesc, datorită condiţiilor impuse de mediul acvatic… Oceania se învecina cu Terestria… Era străvechiul mediu terestru şi subteran… Suprafaţa Pământului era împânzită de tot felul tot felul de clădiri, de diverse instalaţii dar şi de o vegetaţie abundentă, junglele fiind frecvent întâlnite… Munţii, dealurile, câmpiile, râurile şi fluviile, lacurile, atmosfera, formau un ansamblu armonios, iar oamenii trăiau în pace şi cooperare; era un sistem democratic global, cu un parlament planetar global şi cu un preşedinte ales odată la şapte ani; în acele timpuri, preşedintele era un anume Telurius, un tip corpolent, jovial şi foarte inteligent… Şi dotat cu multe calităţi… paranormale. Trebuie spus că această ramură omenirii (această… omenire terestră), poseda în cel mai înalt grad capacităţi paranormale diverse – telepatie (capacitatea de a comunica instantaneu cu oricine), telekinezie (capacitatea de a acţiona cu forţa minţii asupra obiectelor), premoniţia (capacitatea de a prevedea desfăşurarea evenimentelor)… Aceste calităţi au apărut ca urmare a folosirii conştiente a energiilor planetei Pământ…

— Este foarte interesant şi, mai mult decât atât, este captivant, am strigat eu.

— În sfârşit, a treia omenire era… Solaria, reluă Don Rudeto Magul, după ce a fost întrerupt de exclamaţia mea… Apăruse şi se dezvoltase odată cu colonizarea spaţiului cosmic – mai întâi a spaţiului cosmic apropiat Pământului şi apoi al spaţiului cosmic… ceva mai îndepărtat… Sistemul social care exista pe Solaria, era ceea ce s-ar putea numi… monarhie constituţională. Cel ce conducea această… omenire, era un rege, unul care se numea Ramses (ca şi renumitul faraon egiptean), şi, alături de el, erau tot felul de duci, conţi şi baroni… Este de menţionat şi faptul că această societate dezvoltase, inimaginabil de mult, tot felul de tehnologii de vârf, cum ar fi: nanotehnologiile, tehnologia genetică, tehnologia compuşilor macromoleculari şi a cvasicristalelor, tehnologia construcţiior cosmice, biotehnologiile, psihotehnologiile, precum şi tehnicile de control mental… Aceste "ramuri" ale omenirii (sau aceste omeniri), trăiau într-o relativă pace, rareori intrau în conflict, în general, se menţineau într-un anumit echilibru…
— Îmi cer scuze pentru întrerupere, dar doresc să te întreb ceva...
— Ce anume ?
— Vreuna dintre aceste ramuri ale omenirii, cunoşteau... Timpul ? Puteau călători în... Timp ?
— Sigur că da, cunoşteau şi timpul şi Universurile Paralele şi Hiperuniversul, cunoşteau multe alte lucruri... Dar nu călătoreau în timp, pentru că semnaseră un tratat în acest sens... Se temeau să nu se distrugă reciproc, în cazul unui conflict... Puteau modifica trecutul, puteau crea lumi virtuale diverse, dar cu toate că puteau face toate astea, nu doreau să modifice trecutul... Au convenit, aşadar, să nu efectueze călătorii în timp, iar dacă totuşi această convenţie era încălcată, atunci se putea dezlănţui un război nimicitor !...
— Dar contacte cu civilizaţii extraterestre, existau ?
— Sigur că da, s-au realizat astfel de contacte, dar erau numai transmiteri de mesaje, atât şi nimic mai mult… Contacte directe nu existau… S-a convenit de altfel ca, pentru o perioadă de timp de circa o mie de ani, să nu se realizeze astfel de contacte directe… Cu alte cuvinte nici să se primească vizita unor nave cosmice cu extratereştri la bord, dar nici să se trimită cosmonave cu oameni la bord… Asta pentru că se considera că astfel de contacte trebuiau pregătite cu mult timp înainte, pentru a se putea elimina astfel orice fel de conflict posibil… Ei, şi cam asta este, în general lumea virtuală, sau dacă vrei, lumea posibilă în care vom intra şi pe care vă invit o vom vizita… Iată, acum vă invit să facem o călătorie în… Oceania…

Am intrat într-o incintă cilindrică, apoi… s-au produs nişte străfulgerări şi apoi ne-am trezit pe o platformă, în mijlocul unui ocean…

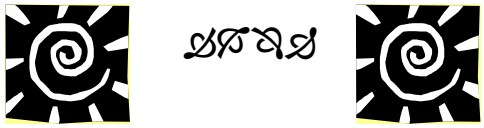

3. O aventura în Oceania

Alături de noi era un tip corpolent, de fapt era un om-amfibie care stătea şi se uita undeva într-o anumită direcţie... Uitându-ne şi noi înspre acea direcţie, am văzut, cu uimire, un... avion care se îndrepta chiar spre platforma pe care stăteam şi se pregătea să aterizeze !...

Individul, omul-amfibie, gesticula disperat, urla, alerga încoace şi încolo...

— Este unul dintre zecile de avioane care, se zice că dispar în zona denumită Triunghiul Bermudelor, spuse Jaurez...

— Triunghiul Bermudelor este o zonă foarte ciudată, spuse şi Don Rudeto Magul, este de fapt o... POARTĂ TEMPORALĂ, adică o zonă prin care se poate trece, din prezent, în... viitor sau în trecut... Dar acest fenomen, denumit... "transport temporal natural", nu are loc mereu, ci numai câteodată, când se acumulează suficientă energie pentru a declanşa fenomenul...

— Este interesant, am remarcat eu, este interesant că fenomenul nu are loc şi invers, adică să se transporte prin timp şi obiecte din trecut sau viitor în prezent; mă refer la un anumit prezent, să zicem... secolului XX... De ce ?

— Acest fenomen complex este datorat de fapt unui câmp fizic care se manifestă sub forma unui vortex (sau altfel spus, sub forma unui vârtej), spuse Don Rudeto Magul. Vârtejul acesta are un anumit sens de mişcare... Acest sens determină şi sensul de transport prin timp al unor obiecte... Cu toate acestea, are loc şi transportul temporal al unor obiecte şi în sens invers... Este necesar să precizez un lucru esenţial şi anume că transportul temporal se desfăşoară respectând o serie de legi, printre care se numără şi legea echivalenţei... Această lege arată că în locul oricărui obiect care este transportat în timp, într-o anumită epocă trebuie să se aducă din acea epocă un alt obiect... Se realizează de fapt un schimb de obiecte... Un obiect pleacă dintr-o epocă şi vine alt obiect din acea epocă, pentru a se menţine un anumit echilibru temporal... În călătoria în timp sau în transferul temporal, nu poţi să transferi aşadar un obiect (care este compus din substanţă, energie şi informaţie stocată în acel obiect) fără să pui în loc UN ALT OBIECT (care să conţină, în principiu o cantitate echivalentă de substanţă, energie şi informaţie ca şi obiectul transferat)... Altfel, s-ar produce dezechilibre temporale grave !... Astfel dacă se transportă un obiect din trecut în prezent, trebuie ca din prezent să transferi un alt obiect în trecut, iar dacă se transportă din prezent un obiect în viitor, trebuie adus un obiect din viitor !... Asta este una dintre reguli... Şi asta este valabil şi pentru COMUNICAREA ÎN TIMP... Dacă transmiţi o informaţie în timp, trebuie să iei o altă informaţie în schimb !... Altfel nici călătoria în timp şi nici cominicarea în timp nu se realizează !... Spre exemplu, în acest caz, în locul avionului care a fost tranferat în timp, a trebuit să fie transferat... altceva, să zicem o cantitate foarte mare de apă, de aluviuni, sau orice altceva, pentru a restabili echilibrul temporal !...

Între timp, avionul ateriză şi din el au coborât vreo treizeci de persoane, în frunte cu pilotul avionului... Ajuns aproape de noi, pilotul ni se adresă:

— Salut domnilor, sunt căpitanul Adams... Puteţi sâ-mi spuneţi şi mie unde suntem ? Am plecat în zbor acum câteva ore şi am nimerit într-o turbulenţă atmosferică deasupra Triunghiului Bermudelor... Apoi, ceva ca o ceaţă a învăluit avionul şi am mers aşa, învăluiţi de ceaţă, mult timp... Parcă a fost o eternitate... Pluteam în aer, deşi toate aparatele de la bordul avionului, toate indicatoarele s-au defectat ! Pur şi simplu, nu ştiu unde suntem !
— Aţi fost prinşi într-un vârtej temporal şi aţi fost transportaţi în timp, spuse Don Rudeto Magul, în viitor; sunteţi la circa o mie de ani depărtare de momentul în care trăiaţi şi vă bucuraţi de viaţă...
— Uluitor ! exclamă căpitanul Adams. Dar cum a fost posibil ? Cum de mai trăim încă ?
— Explicaţia este destul de complexă, spuse Don Rudeto Magul... Este suficient să îţi spun numai că transportul acesta prin timp nu afectează structurile biologice, deoarece aceste structuri sunt capabile să genereze instantaneu câmpuri de protecţie, care să le asigure integritatea !...
— Incredibil, exclamă unul dintre oamenii din grupul care îl însoţea pe căpitanul Adams...
— Da, este incredibil, spuse Jaurez, dar cu toate astea, este real !... Mulţi oameni nu credeau că există forme de viaţă la adâncimi mari ale oceanului, deşi acolo erau presiuni enorme şi deci era puţin probabil că ar fi putut exista vreo formă de viaţă... Şi totuşi... există !...
— Dar... unde suntem ? întrebă neliniştit căpitanul Adams. În ce loc ?
— Suntem pe o platformă situată undeva în mijlocul oceanului, spuse Don Rudeto Magul... Trebuie să îţi spun că omenirea a evoluat... Acum există de fapt... trei omeniri... Una dintre ele se numeşte Oceania, pentru că populaţia trăieşte în apele mărilor şi oceanelor; altă omenire se numeşte Terestria, pentru că trăieşte pe suprafaţa planetei şi în mediul subteran, adică în clădiri construite în adâncurile Pământului; a treia omenire se numeşte Solaria, pentru că trăieşte în spaţiul cosmic din Sistemul Solar... Noi suntem nişte exploratori temporali... Acum, să vedem ce va mai urma...

Şi nu peste mult timp am văzut... Dintr-o clădire aflată pe acea platformă, au ieşit o mulţime de indivizi, îmbrăcaţi în nişte combinezoane argintii şi având nişte baghete în mâini... Apropiindu-se, au îndreptat baghetele înspre noi, şi la un moment dat, am simţit că ne dedublăm şi că, după un timp, nu ne mai puteam mişca... După alt timp, un vehicul amfibiu se apropie de platformă şi din acel vehicul apăru ceva, sau cineva, asemănător cu un leu de mare, care emise tot felul de sunete... Fiecare sunet corespundea unui cuvânt în minţile noastre... Am perceput astfel un mesaj...
”Nu ştiu cine sunteţi şi ce intenţii aveţi !... În consecinţă, veţi fi transportaţi în faţa Tiranului Adorat Poseidonius !... Lui şi numai lui îi veţi spune cine sunteţi şi ce intenţii aveţi !... El şi numai el trebuie să ştie tot ceea ce se întâmplă în orice loc din imperiul numit Oceania !... Hei, voi, trântorilor, duceţi pe aceşti indivizi în vehicul !...”

Indivizii îmbrăcaţi în combinezoane argintii ne-au luat şi ne-au dus în acel vehicul amfibiu, după care, nu am mai ştiut nimic, nimic, nimic...
M – am trezit după un timp oarecare, în faţa unui... acvariu imens, în interiorul căruia era un... monstru... Era aşadar un organism hidos, o combinaţie bizară de om şi reptilă, mare cam cât o balenă, care ne privea cu nişte ochi pătrunzători, răi...

La un moment dat, am simţit nişte dureri în tot trupul şi apoi am fost conştient de câteva gânduri care... nu îmi aparţineau ! Erau ale acelui monstru, care, ştiam că era... Poseidonius, tiranul Oceaniei...

”Aşadar, sunteţi nişte călători temporali... Nu ştiu ce să fac cu voi, călătorii temporali !... Dar mi-a venit o idee... Vă voi... întemniţa într-o lume virtuală, veţi fi închişi într-un spaţiu cibernetic şi lăsaţi acolo ! Ştiţi voi ce este o lume virtuală ? Ştiţi voi ce este un spaţiu cibernetic ? Este o lume care există numai în circuitele şi în memoria unui computer cuantic ! Cu toate acestea există o trecere între realitate şi lumea virtuală ! Celulele care vă alcătuiesc organismul, personalitatea voastră, vor fi codificate şi transformate în semnale electromagnetice... Codul genetic care vă defineşte va fi transformat într-o serie de semnale de o complexitate ameţitoare pentru voi... Informaţiile rezultate din această transformare vor fi stocate în circuitele nenumăratelor noastre computere... Spre exemplu, în Marele Computer amplasat undeva în Marea Saragaselor... Şi veţi sta acolo, vă veţi distra şi vă veţi duce viaţa aceasta.... virtuală sau superficială, sau cum vreţi să-i ziceţi, până când voi hotărî eu ! Dar mai întâi vă voi folosi într-o lucrare foarte importantă – intenţionez să colonizez un abis oceanic, undeva, în zona numită, pe vremea voastră, Groapa Marianelor, cel mai adânc loc de pe planetă, la o adâncime de peste 11000 de metri... Vă voi duce acolo... Trebuie să vă spun că acolo am descoperit o civilizaţie străveche şi vreau să o cercetez cu ajutorul vostru... După aceea vă voi închide în spaţiul cibernetic !... ”

Apoi am fost luaţi de către nenumărate fiinţe amfibii şi conduşi către un vehicul, ceva asemănător cu un submarin... După o călătorie nedefinit de lungă, am ajuns la locul pomenit de către Poseidonius... tiranul Oceaniei...

Eram în aprierea Groapei Marianelor... Am ajuns apoi pe fundul oceanului... Pe unul dintre ecranele din interiorul acelui vehicul, apăru imaginea unei clădiri... Era de fapt un... castel !... Dar, ce castel ?... Ce castel putea exista acolo, pe fundul oceanului, aflat la mii de metri adâncime ? Şi totuşi, era acolo, fără îndoială !... După un timp, am văzut, în faţa castelului, nişte fiinţe... Erau nişte fiinţe stranii... Nişte fiinţe care se asemănau în egală măsură cu oamenii, dar şi cu caracatiţele... Mâinile şi picioarele se transformaseră în... nenumărate tentacule, pielea se transformase în solzi, ochii se măriseră, gura se transformase într-un cioc imens...

La un moment dat, pe alt ecran, aflat în interiorul vehiculului, apăru imaginea lui Poseidonius, tiranul Oceaniei... Simţeam durerea care îmi cuprindea tot corpul, după care, am simţit gândurile lui Poseidonius care îmi invada mintea...

” Vă voi duce în acea clădire, căreia voi îi spuneţi... castel... Veţi comunica într-un anumit fel cu fiinţele acelea îndărătnice... Le veţi convinge să mi se supună... Este ultima încercare pe care o fac pentru a-i determina pe aceşti indivizi îndărătnici să mi se supună... Dacă nici aşa nu voi reuşi să-i fac să mi se supună, îi voi distruge, iar pe voi, intenţionez să vă închid în lumi virtuale, sau dacă preferaţi în nişte spaţii cibernetice, special create pentru voi !”

Şi, fără să ştiu când şi cum, m-am trezit, împreună cu ceilalţi, în acel castel, aflat pe fundul oceanului, îmbrăcaţi în nişte costume speciale şi foarte rezistente la presiunea imensă a acelui loc din ocean...

În faţa noastră erau acele fiinţe stranii, o combinaţie uluitoare între om şi caracatiţă... Deodată, am simţit că tiranul Poseidinius, ne transmitea nişte gânduri...

”Spuneţi acelor fiinţe să se supună cât mai grabnic !...”

Apoi am simţit, alte gânduri, cred că erau ale lui Don Rudeto Magul, care încerca să-i comunice tiranului, ceva...

”Dar... de ce nu vorbeşti tu, cu aceste fiinţe ? De ce nu-i distrugi, pur şi simplu ? ”

Apoi am preceput un gând al tiranului...

” Îţi ordon să taci !”

Era ceva ca un urlet, provenit de la Poseidonius şi am simţit în acelaşi timp o durere cumplită... Apoi, Poseidonius, continuă să ne transmită tot felul de gânduri...

”Îţi ordon să taci ! Vei face aşa cum vreau eu ! Eu sunt stăpânul şi fac tot ceea ce poftesc, fără să îţi dau ţie socoteală ! Nu dau la nimeni socoteală ! Şi tu, şi ceilalţi, sunteţi în puterea mea ! Încercaţi numai să vă împotriviţi şi veţi afla apoi ce va urma !... Deci faceţi exact aşa cum v-am comunicat ! ”

Am încercat să comunicăm cu acele fiinţe, dar nu am reuşit... Eu, cel puţin, nu am reuşit... Deşi posedam acele calităţi de care pomeneam la început – şi anume că puteam să influenţez orice şi pe oricine – ei bine, în acele locuri şi în acele timpuri, eram neputincios...

La un moment dat, Don Rudeto Magul şi Rodrigo Jaurez mi-au făcut semne şi mi-au dat să înţeleg că este bine să nu mă îndepărtez de ei, întrucât se va întâmpla ceva deosebit... După un timp, se apropie de noi, o fiinţă (pe care o voi denumi... om-caracatiţă) şi, după alt timp, ne înşfăcă pe toţi trei cu tentaculele şi ne conduse într-o încăpere din acel castel... subacvatic...

După un timp, am văzut că acel vehicul în care fusesem aduşi în acel loc, era distrus de către acele fiinţe stranii... Înainte de a-mi pierde conştiinţa, am mai apucat să percep ceva... Erau nişte gânduri... Cred că era gândurile tiranului Poseidonius...

”Ah, aţi scăpat acum !... Dar vă voi prinde eu, cândva şi atunci vă voi închide în cea mai teribilă lume virtuală !...”

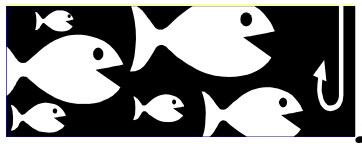

4. O aventura în Terestria

Când m-am trezit, mă aflam într-o cameră în care se găsea o masă, un scaun, o canapea şi un dulap... Pe masă era aşezat un aparat paralelipipedic şi un ecran... În rest, nu era nici o fereastră, nimic ! Nu era nici măcar o uşă ! Dar, mă întrebam, nefiind nici o uşă, atunci cum intrasem în acea încăpere ?

Eram pur şi simplu năucit !... Stăteam lungit pe canapea şi mă uitam încolo şi încoace şi... nu îmi venea să cred că locul acela era real !...

După un timp, nedefinit de lung, uitându-mă insistent la ecranul aflat pe masă, deodată, acesta se lumină şi pe el apăru un chip... Era un om distins, un om de vârstă mijlocie, care începu să vorbească... La început nu am înţeles nimic din ceea ce spunea... Apoi, totul se lumină... Se lumină, în sensul că am înţeles ceea ce spunea acel om... Se lumină, în sensul că în cameră se aprinseră parcă nenumărate lămpi sau tuburi fluorescente sau ce-or fi fost acele obiecte care luminau, care străluceau...

”Dragii mei concetăţeni, locuitori ai Terestriei... Sunt preşedintele vostru, Telurius. Şi iată că au trecut aproape şapte ani de când m-aţi ales preşedinte şi nu ştiu când a trecut timpul !... În acest discurs, am renunţat la comunicarea strict telepatică, preferând o comunicare... arhaică, aşa cum comunicau demult, strămoşii noştri... În acest fel, am dorit să aduc un omagiu strămoşilor noştri. Aşadar, cu prilejul apropiatelor alegeri parlamentare şi prezidenţiale, doresc să vă fac un foarte scurt bilanţ al celor şapte ani de când vă sunt preşedinte. Cel mai important obiectiv al mandatului meu, a fost să menţin stabilitatea socială în lumea noastră... Democraţia noastră milenară, democraţia noastră puternică, are de înfruntat doi duşmani puternici: Oceania şi Solaria !... O tiranie şi o monarhie !... Cu toate încercările locuitorilor din Oceania şi din Solaria de a ne cotropi, noi am reuşit să rămânem independenţi ! Acesta a fost unul dintre scopurile mele principale. Al doilea scop principal, a fost să încurajez cercetarea Junglei... Cred că Jungla a apărut datorită unor experimente care au scăpat de sub control... Aceasta este părerea mea... Aşadar, am încurajat şi încurajez în continuare cercetarea Junglei, care a apărut dintr-o dată şi care a reuşit să supravieţuiască, în ciuda tuturor eforturilor noastre de a o distruge !... Până la urmă, cred că cel mai bine ar fi să încercăm să cooperăm cu această... Junglă care are... atâtea calităţi paranormale, ca şi noi, de altfel... Cele două scopuri ale mandatului meu, consider că le-am îndeplinit cu cinste şi demnitate... Dacă doriţi să îmi acordaţi încrederea dumneavoastră pentru încă un mandat de şapte ani, voi fi foarte fericit ! Vă spun cinstit că nu cred că ceilalţi candidaţi la postul de preşedinte sunt la fel de capabili ca mine să menţină pacea, să menţină stabilitatea pe planetă şi să încurajeze cercetarea Junglei... În sfârşit, un ultim argument... Acum câteva ore, au fost teleportaţi de către bandiţii din Oceania un grup de oameni foarte ciudaţi pe care i-am reperat şi i-am adăpostit în incinte etanşe, numite celule de carantină avansată individuală... Sunt treizeci de oameni ciudaţi... Parcă ar fi venit din trecutul nostru ! Şi mai sunt încă... trei oameni şi mai ciudaţi... Parcă ar veni din altă lume... În sfârşit, nu contează... Îi vom duce în Junglă şi vom încerca să stabilim dacă ei pot să comunice cu Jungla inteligentă... În sfârşit, dragi concetăţeni, vă mulţumesc pentru încrederea acordată, pentru atenţia acordată şi vă promit solemn că nu vă voi dezamăgi în nici o împrejurare... Fiţi sănătoşi şi încrezători ! Trăiască Terestria ! ”

Ecranul deveni întunecat, încăperea deveni întunecată, însăşi mintea mea se întunecă... Nu ştiu cât am stat aşa, apatic... Cert este că, la un moment dat, am simţit nenumărate gânduri trecându-mi prin minte... Decorul se schimbase, ca să zic aşa... Acum eram într-o junglă... Da, eram chiar într-o junglă !... Erau copaci gigantici, erau liane, era o vegetaţie luxuriantă, fremătătoare, erau tot felul de păsări care cântau, erau tot felul de animale care fugeau, care urlau...

Şi mai erau şi cei treizeci de oameni, foştii pasageri ai aeronavei care se prăbuşise în... Triunghiul Bermudelor şi care... apoi călătoriseră în timp şi ajunseseră în Oceania, şi mai erau şi cei doi însoţitori ai mei, Don Rudeto Magul şi Rodrigo Jaurez...
— În sfârşit, ai apărut şi tu, Dim Demiurg, strigă Don Rudeto Magul când mă văzu... Iată ce întorsătură neaşteptată au luat evenimentele !... De necrezut !
— Eu şi colegii mei, pasagerii aeronavei, spuse căpitanul Adams, începem să ne simţim din ce în ce mai bine !... Nu cred că vom mai pleca vreodată de aici, din... jungla asta !...
— Da, este ceva foarte ciudat cu jungla asta, spuse Jurez... Şi eu simt ceva, o forţă, o plenitudine, o bucurie de a trăi, o beatitudine de nedescris !...
— De câteva ore, spuse unul dintre colegii căpitanului Adams, am luat legătura cu... tatăl meu !... Este incredibil, dar adevărat !... Îl simt, este atât de real, este atât de viu, deşi sunt conştient de faptul că ne despart nenumărate veacuri şi nenumărate... spaţii... Şi totuşi, este adevărat !...
— Te cred, este vorba de cronotelepatie... Este contactul telepatic care se realizează în timp şi spaţiu între fiinţele vii, aflate la depărtări imense, aflate deci, undeva, cândva, în spaţiu şi timp... Se pare că această... junglă, favorizează astfel de contacte...
— Dar, de ce a apărut... jungla asta ? Cum a apărut şi ce urmăreşte ? am întrebat emoţionat.
— Este greu de răspuns, şopti Don Rudeto Magul. Putem presupune că a apărut în urma unor experimente ale savanţilor din Terestria... Acele exeperimente, presupun că au fost deosebit de complexe şi includeau tot felul de cunoştinţe din domeniile parapsihologiei, ingineriei genetice, nanotehnologiei precum şi din domeniile altor ştiinţe, despre care nu ştim nimic, deocamdată... De ce a fost creată... jungla ? Probabil că a fost creată pentru a proteja Terestria... S-ar părea că este un fel de armă defensivă, sau, dimpotrivă, ofensivă, sau şi una şi alta, în cazul unui atac din partea fiinţelor din Oceania sau a fiinţelor din Solaria... Aşa cred, aşa mi se pare raţional... Dar, poate că mă înşel...

La un moment dat, un copac din apropiere, un copac imens, îşi lăsă ramurile până jos, îi cuprinse pe cei treizeci de oameni, inclusiv pe căpitanul Adams, foştii pasagei ai aeronavei prăbuşite în Triunghiul Bermudelor, şi îi ridică până la o înălţime ameţitoare...
La un moment dat, se auzi un glas, un glas profund, grav... Glasul acela provenea dinspre direcţia copacului acela gigantic, ale cărui ramuri îi ridicase în înaltul cerului pe oamenii aceia care, cândva, fuseseră pasagerii avionului care se prăbuşise, undeva, în zona denumită... Triunghiul Bermudelor...
— Vă redau timpului vostru, vă redau spaţiului vostru, auzeam glasul care venea dinspre diracţia copacului... Vă veţi continua viaţa... acolo şi atunci... Iar voi, adică Dim Demiurg, Don Rudeto Magul şi Rodrigo Jaurez, va trebui să vă duceţi, undeva, în... Solaria !... Vă voi teleporta acolo... Vreau să aflu ce intenţii au locuitorii din Solaria...
Şi îşi scuturară ramurile cu deosebită eleganţă... Pasagerii avionului prăbuşit în Triunghiul Bermudelor, au ajuns, probabil, în mijlocul acelor vremuri demult apuse, undeva în secolul XX, iar noi am ajuns, undeva, pe o staţie cosmică, o staţie care gravita în jurul planetei Marte...

5. O aventură în Solaria

Ne aflam de fapt în interiorul unui culoar de trecere spre un laborator de nanotehnologie cuantică... Unul dintre indivizii care populau acea staţie cosmică se îndreptă spre noi, adică spre mine, Dim Demiurg, spre Don Rudeto Magul şi spre Rodrigo Jaurez... Se opri în faţa noastră şi, după ce ne fixă pe cap nişte discuri, ne vorbi, cu un glas metalic, inflexibil...

— Va trebui să vă duc în faţa Majestăţii Sale Serenisime Unice, Marele Ramses – monarh constituţional, stăpân absolut şi necontenstat al Solariei !... Majestatea Sa se află întâmplător pe staţia mea şi mă cinsteşte cu prezenţa Domniei Sale ! Eu sunt Marele Duce Pompeius !

Am mers şi am tot mers prin culoare şi laboratoare, până ce am ajuns într-o sală mare, în mijlocul căreia, se afla un individ masiv, cred că avea aproape trei metri înălţime, puternic, învăluit de o mantie neagră, având într-o mână, un tub lung de un metru...

— În genunchi, în genunchi să staţi, în faţa mea ! urlă individul... Nimeni nu stă altfel în faţa mea, Monarhul Solariei !... Cum aţi ajuns aici ? Ce vreţi ? Sunteţi cumva spioni ? Cine v-a trimis la mine ? tună regele Ramses...

— Suntem călători temporali, strigă Don Rudeto Magul... Am fost în Oceania, apoi în Terestria şi acum am ajuns aici, în Solaria !... Nu suntem spioni, deși am fost trimiși aici de către o fiinţă stranie din Terestria să vă spionăm, cu toate astea, nu vom face asta !...

— Prea bine ! Duce Pompeius, ocupă-te de acești indivizi ! strigă regele...

Apoi ne întoarse spatele şi ieşi din sală... Deodată, începu să urle o sirenă, apoi, pe un ecran imens, apăru un chip asemănător unei gorile, care începu să vorbească...

— Pericol !... O cosmonavă necunoscută se îndreaptă spre staţia noastră... Ridicaţi scuturile şi panourile de protecţie... Trupele stategice să fie pregătite ! Armamentul să fie la îndemână ! Să se încerce să se ia legătura cu echipajul cosmonavei !... Sunt contele Rudolf, comandantul militar al Staţiei Coral, Staţia Majestăţii Sale Serenisime... Toată lumea să se retragă în adăposturi !...

Şi într-adevăr, toţi indivizii, au fugit şi s-au ascuns în nişte incinte cilindrice... Peste puţin timp, ne-am trezit singuri, în acea sală imensă...

— Iată că regele Ramses are într-adevăr o problemă, şopti Don Rudeto Magul... Mesajele telepatice pe care le-am primit, şi care mi-au fost transmise de către nişte prieteni, m-au lămurit despre ce este vorba... Este un atac al unor fiinţe provenite din... trecut... De fapt sunt... dinozaurii din vechime... Dar nişte dinozauri, foarte... înţelepţi...

— Nu pot să cred ! am strigat, neliniştit... Cum aşa ? Dinozauri ? Păi aceştia au dispărut... demult !

— Cu mult timp în urmă, eram nedumerit de două lucruri, spuse Don Rudeto Magul... În primul rând, mă întrebam, cum a fost posibil ca dinozaurii să supravieţuiască timp de zeci de milioane de ani ? Şi asta în condiţiile în care, în acest timp, au fost tot felul de evenimente planetare (erupţii vulcanice, cutremure, schimbări climatice, modificări ale activităţii solare, ciocniri cu meteoriţi) !... Prin adaptare ? Dar cum anume ? În al doilea rând, cum a fost posibil să rămână un număr destul de restrâns de depozite cu schelete de dinozauri, ţinând cont de faptul că, în decurs de atâtea zeci de milioane de ani, ar fi trebuit să se adune un număr impresionant de depozite conţinând schelete de dinozaur ?! Atunci, unde sunt ? De ce au rămas atât de puţine ? Ei bine, se pare că un răspuns posibil este următorul... În decurs de zeci de milioane de ani, dinozaurii au evoluat şi au constituit o civilizaţie foarte avansată... Chiar au reuşit să construiască nave cosmice şi să plece de pe planetă !... De ce să părăsească planeta ?... Din două motive, cred... Un motiv era acela că ştiau că planeta urma să aibe loc o ciocnire devastatoare între planetă şi un corp cersc masiv, iar al doilea motiv era acela că o evoluţie în spaţiul cosmic era mult mai favorabilă decât rămânerea pe planetă, chiar şi în situaţia în care nu ar fi avut loc ciocnirea... Aşa încât, au ”regizat” propria lor dispariţie şi au început să colonizeze spaţiul cosmic, cu mult înaintea oamenilor !... Nava asta este o cosmonavă aparţinând... unor urmaşi ai... dinozaurilor !...
— Incredibil ! am exclamat, foarte surprins... Dar de ce atacă staţia asta a Solarienilor ?
— Cine ştie ? Probabil că acest monarh nebun, Ramses, i-a agresat, i-a insultat sau i-a deranjat într-un fel anume...
Deodată, pe ecranul pe care apăruse chipul hidos al comandantului militar al staţiei cosmice, contele Rudolf, a apărut capul delicat al unei reptile, un cap asemănător cu al unui guşter, care începu să emită tot felul de sunete...
— Înţeleg ce spune, strigă Rodrigo Jaurez... Am învăţat acest limbaj, cu mult timp în urmă, studiind cărţile marelui lingvist Feudentalson... Iată ce spune... ”Vi se cere să vă predaţi... Regele Ramses este declarat prizonier... Staţia cosmică devine proprietatea Marelui Imperiu Reptilian Galactic, condus de Majestatea Sa Imperială, Împăratul Tranck Krantz ! Sunt comandantul navei interstelare de luptă, generalul cu zece stele Zinck Hodoronck !” Asta a spus acest guşter războinic !...
— Un înfumurat, am strigat...
— Generale, strigă Rodrigo Jaurez, noi nu suntem supuşi ai regelui Ramses... Suntem călători temporali şi nu suntem obligaţi să îţi îndeplinim ordinele !...
— Dar... unde sunt nemernicii ăştia ?... urlă generalul reptilian.
(Am înţeles asta, după ce ne traduse Jaurez...)
— S-au ascuns ! strigă Jaurez...
— Ah, laşii, urlă generalul !...
(Jaurez, ne traduse din nou...)
— Dar ce au făcut ? Cu ce v-au jignit ? întrebă Jaurez.
— Au atacat avanposturile noastre de la marginea Sistemului Solar... Numeroşi viteji de-ai noştri au pierit... Această faptă mârşavă va fi pedepsită exemplar ! urlă generalul reptilian.
(Evident, Jaurez, continua să ne traducă...)

— Marele Împărat Tranck Krantz, nu uită şi nu iartă !... Orice jignire, orice atac, orice înşelăciune, va fi pedepsită exemplar ! Pentru fiecare viteaz de-al nostru, ucis, vor fi ucişi o sută de nemernici de-ai lor, adică de-ai Solarienilor, să fie clar ! strigă enervat la culme, generalul Zinck Hodoronck.
(Jaurez ne traduse şi apoi fugi şi se ascunse după un stâlp...)
Imediat, staţia orbitală a fost lovită de mai multe torpile trase de cosmonava reptiliană. La puţin timp, din Staţia Orbitală au ieşit câteva cosmonave de luptă care s-au îndreptat spre cosmonava reptiliană şi au început să o bombardeze... Apoi dinspre partea centrală a Staţiei Orbitale au apărut nişte fascicule de raze gamma care erau direcţionate către cosmonava reptiliană... Acestea, au reuşit să facă o breşă în blindajul şi în dispozitivele de protecţie ale cosmonavei reptiliene... După un timp, cosmonava reptiliană se retrase, nu înainte însă ca generalul reptilian Zinck Hodoronck să mai apară încă odată pe ecran şi să urle, în culmea enervării...
— Ce tot urlă generalul ? am întrebat.
— Să vă traduc, spuse Jaurez... Iată ce a declarat generalul... guşter Hodoronck... ”Mă voi întoarce şi vă voi distruge pe toţi, nu aveţi cum să scăpaţi ! Voi reveni însoţit de două cosmonave Prădătoare şi vă voi distruge !”
Apoi, cosmonava reptiliană dispăru în spaţiul sideral... După un timp, în sală apăru regele Ramses, însoţit de ducele Pompeius, de contele Rudolf şi de o mulţime de supuşi...
— Am învins deocamdată, Majestate, spuse umil contele Rudolf... Dar se vor întoarce... Aceste reptile devin tot mai supărătoare, Sire !...
— În ultima vreme, reptilele astea au devenit foarte supărătoare, într-adevăr !... Au atâta spaţiu la dispoziţie în galaxia asta şi tot nu se mai satură ! Tot mai vor şi tot mai vor spaţiu !... Trebuie să le învăţăm minte ! Trebuie să ştie că Imperiul Meu este de necucerit ! strigăt regele Ramses, enervat...
— Aşa vom face, Majestate !... strigă ducele Pompeius... Cu ei ce facem Sire ?
— Îi vom trimite pe planeta Dindong, capitala Imperiului Reptilian, să spioneze aceste creaturi respingătoare, strigă regele...
Am fost închişi într-o capsulă, apoi am fost conectaţi la nişte aparte complexe şi apoi, am aşteptat... După un timp, un gând sau un glas interior a anunţat că am ajuns într-un loc pe planeta Dindong, capitala Imperiului Reptilian... Trebuie să precizez faptul că acea capsulă în care fuseserăm închişi, era de fapt o minune a tehnicii savanţilor din Solaria... Practic nu puteam fi detectaţi de către reptilieni, în schimb le puteam afla gândurile şi intenţiile... La un moment dat, fiind pe planeta Dindong am aflat că se punea la cale o invazie masivă a Sistemului Solar, a fiecărei planete din Sistemul Solar !... Se urmărea cucerirea celor trei ramuri a omenirii: Oceania, Terestria şi Solaria ! La un moment dat, am primit următorul mesaj...
”Cei care au decis atunci, demult, demult, plecarea de pe planeta Pământ şi colonizarea galaxiei, au făcut o mare greşeală ! Trebuia să fi păstrat şi planeta Pământ şi întregul Sistem Solar ! Am fi evitat astfel situaţiile conflictuale, cum este aceea de acum !... Dar... Acum vom repara greşeala ! Ne vom... recupera planeta de origine ! ”

6. Între cooperare şi conflict...

— **A**şadar, care este situaţia în acest moment ? întrebă Jaurez.
— După informaţiile pe care le am, spuse Don Rudeto Magul, deocamdată este o stare de relativă stabilitate... Nu sunt decât conflicte regionale, sporadice... Câţiva indivizi din Oceania au intrat într-o incintă aparţinând unor locuitori din Trestria, ceea ce a provocat un mic conflict armat, iar un satelit aparţinând unor companii din Solaria a căzut într-o zonă locuită din Terestria şi a provocat numeroase pagube, ceea ce, iar s-a încheiat cu un mic conflict armat... Dar, în general, totul pare să fie în limite rezonabile... Nimic nu pare a destabiliza situaţia... În orice caz, dacă reptilienii vor veni, într-adevăr cu cosmonave de război şi alte dispozitive, atunci, nu ştiu cum se va sfârşi, nu ştiu cine va învinge !...
— Poate că realizarea unei uniuni ale celor trei omeniri, va duce la înfrângerea... reptilelor, spuse Jaurez.
— Hai să vedem dacă nu putem să-i determinăm pe cei trei conducători, adică pe Poseidonius, tiranul, pe Telurius, preşedintele şi pe Ramses, regele, să se coalizeze în vederea apărării în cazul unui atac al reptilienilor...
Eram închişi în acea capsulă... Acea capsulă, o culme a tehnicii Solariene, se putea deplasa în orice mediu şi putea fi comandată mental... Nu era nevoie de manete, butoane, pârghii sau altceva pentru a reacţiona... Un gând anumit o putea face să reacţioneze într-un fel anumit: se putea mişca, putea staţiona, putea să emită raze laser, se putea micşora sau mări, putea să devină invizibilă, putea călători în spaţiu, putea călători în timp (dar într-un trecut sau într-un viitor nu prea îndepărtat)... Precizez toate acestea, pentru a înţelege cum am ajuns înapoi, în Oceania şi cum am ajuns chiar în acvariul unde prefera să se zbenguie tiranul Poseidonius...
— V-am promis că vă voi închide în cea mai... teribilă lume virtuală ! ne comunică telepatic tiranul...
— Trebuie să te anunţ Poseidonius, îi transmise telepatic Don Rodrigo Magul, că te ameninţă un mare pericol ! Un pericol care îi ameninţă şi pe locuitorii Oceaniei, pe locuitorii Terestriei şi pe locuitorii Solariei !... Nu peste mult timp, este posibil să vă atace nenumărate cosmonave de război ale împăratului Tranck care este, după cum şti, conducătorul imperiului reptilian... Trebuie să ai o întrevedere atât cu preşedintele Telurius, cât şi cu regele Solariei, Ramses, pentru a încheia o alianţă, în vederea unei apărări comune, dacă imperiul reptilian vă va ataca !...
— Cred că glumiţi, urlă Poseidonius.
— Nicidecum... Dacă nu vrei de bunăvoie, atunci va trebui să folosesc alte mijloace...
Şi Don Rudeto Magul, adresă o comandă mentală unui supercomputer din capsulă, care, după de amplifică acea comandă, o direcţionă spre mintea tiranului... Urmă o anumită rezistenţă din partea lui Poseidonius, care, în cele din urmă, strigă:
— Gata, ajunge !... Sunt dispus să am o întrevedere cu Telurius şi Ramses !

Apoi am plecat din acel loc şi ne-am deplasat spre Terestria... Aici, am avut o întrevedere cu Telurius, preşedintele, pe care l-am convins să accepte o întrevedere cu ceilalţi doi conducători – ai Oceaniei şi ai Solariei...
În sfârşit, am venit pe staţia cosmică, proprietatea regelui Ramses.
După lungi discuţii şi certuri am reuşit să îl convingem pe rege să accepte întrevederea cu tiranul Poseidonius şi cu preşedintele Telurius... Întrevederea urma să aibe loc chiar în interiorul capsulei în care ne aflam noi, adică Don Rudeto Magul, Rodrigo Jaurez şi eu, Dim Demiurg... Discuţia a fost extrem de dură, extrem de încinsă... Cei trei conducători erau deosebit de agresivi... Don Rudeto Magul a trebuit să depună eforturi uriaşe pentru a-i determina să se înţeleagă întrucâtva... Numai ameninţarea provenită din spaţiu, respectiv pericolul reprezentat de imperiul reptilian, a putut să aplaneze întrucâtva certurile dintre cei trei conducători !... S-a ajuns astfel la o înţelegere privind apărarea comună în cazul unui atac al reptilelor... Comanda supremă a revenit unui comitet constituit din trei generali din Solaria, Terestria şi Oceania... Cei trei conducători, au acceptat apoi să locuiască pe timpul luptelor în capsulă, împreună cu noi... Apoi, pe neaşteptate, a avut loc primul atac reptilian... A fost un atac, concomitent, în sistemul solar, pe planeta Pământ, atât în atmosferă, cât şi pe suprafaţa terestră, cât şi în interiorul mărilor şi oceanelor... A fost un atac multilateral, simultan şi necruţător, folosindu-se toate tipurile de arme – inclusiv armele psihotronice, biotronice şi chiar armele temporale ! Nu este cazul să insist asupra acestor tipuri de arme, este suficient doar să spun, în treacăt, că armele psihotronice puteau să distrugă comunicaţiile telepatice sau puteau induce stări de depresie psihică deosebită care conduceau la sinucideri în masă; armele biotronice puteau determina mutaţii genetice necontrolabile în toate organismele, iar armele temporale, puteau conduce la perturbări ale fluxului temporal, astfel încât se puteau produce, spre exemplu, inversări ale trecutului şi viitorului, adică, altfel spus, nimeni nu mai putea deosebi trecutul de viitor !... A fost aşadar un conflict teribil ! De altfel acest conflict a fost atât de îngrozitor, încât au existat ecouri ale acestui război chiar şi în timp ! Într-adevăr, multe milenii din trecut şi din viitor au fost influenţate de acest conflict, într-un fel sau altul !... Chiar şi în îndepărtatul secol XX s-au găsit urme ale confluctului !... Spre exemplu a existat o explozie formidabilă, undeva în Siberia, evenimentul fiind cunoscut sub denumirea de ”evenimentul din Tunguska” sau ”explozia din Tunguska”, se presupunea, pe vremea aceea, că explozia ar fi fost provocată, fie de o navă extraterestră, fie de un meteorit, fie de o cometă, fie chiar de o gaură neagră... Ei bine, a fost de fapt un puls de energie electromagnetică – de fapt a fost o bombă electromagnetică – o bombă trimisă prin timp de către o cosmonavă aparţinând imperiului reptilian... În sfârşit, în cele din urmă, reptilele au fost nevoite, după multe pierderi, să se retragă undeva, departe de Sistemul Solar, în alte regiuni ale galaxiei... După încheierea conflictului, cei trei conducători, au părăsit capsula şi s-au dus fiecare în lumea lui... Tiranul Poseidonius a revenit în Oceania, în acvariul lui imens, preşedintele Telurius a revenit în Terestria, în apartamentul său luxos şi a fost ales încă odată preşedinte... Regele Ramses a revenit în staţia orbitală... O perioadă de timp a fost linişte... În definitiv, a trebuit să fie linişte, pentru a se putea înlătura ororile războiului cu imperiul reptilian...

În acest timp, eu, împreună cu Don Rudeto Magul şi Rodrigo Jaurez am explorat cele trei ramuri ale omenirii, Oceania, Terestria, Solaria, am fost prin nenumărate lumi virtuale, în Oceania, am comunicat telepatic cu nenumăraţi oameni, din prezent, din trecut şi din viitor, oameni răspândiţi pe toată întinderea Terestriei, am vizitat multe staţii orbitale şi staţii de cercetare şi de producţie de pe Marte, de pe Jupiter, de pe Saturn... Se părea că va fi bine... Dar... ceva se pregătea... După o perioadă de acalmie, de pace, de înţelegere, urma... ceva... Urma... instabilitatea...

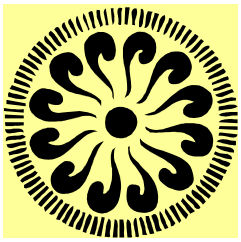

7. Conflictul dintre Terestria şi Oceania

— **A**şa s-ar părea, spuse Don Rudeto Magul... Simt că se pregăteşte ceva... Am unele informaţii care mă previn că urmează iar un conflict... Există neînţelegeri între unii dintre locuitorii Oceaniei şi alţi locuitori din Terestria în legătură cu câteva zone energetice ale planetei...
— Centre energetice ale planetei ? am întrebat surprins...
— Ei da, repet, există douăsprezece zone energetice ale planetei... Distribuţia energiei terestre este în general uniformă, dar există câteva locuri de pe planetă în care se concentrează energia... Aceste locuri sau zone nu sunt simetrice... Cele mai multe se află, de fapt, la suprafaţa oceanelor... Aceste zone energetice, evident, au mare importanţă economică... Cine le posedă, sunt oameni fericiţi, prosperi... Şi iată că sunt conflicte între cele două ramuri ale omenirii, Oceania şi Terestria, în legătură cu posesia unor astfel de zone energetice !...
— Din păcate conflictele acestea par să nu se sfârşească niciodată, am spus... Se pare că omenirea şi în general viaţa însăşi, nu poate exista fără conflicte, fără distrugeri... Poate fi un paradox...
După un timp, tiranul Poseidonius şi preşedintele Teulurius au avut o întrevedere... În timpul întrevederii s-au insultat, s-au ameninţat şi în final au declarat că nu există nici o şansă pentru a se înţelege... În cel mai scurt timp, urma declaraţia oficială de a începe războiul... Iată declaraţiile finale ale celor doi demnitari...

”Dacă îţi închipui că noi, cei din Terestria, vom accepta condiţiile umilitoare pe care le impui dumneata, Poseidonius, ei bine, te înşeli !... Zonele energetice Q 49 şi W 11 sunt în egală măsură şi ale noastre şi ale voastre, ele sunt situate la hotarul care ne separă... Deci şi noi avem dreptul să le exploatăm... În condiţiile în care tu, Poseidonius, persişti în refuzul de a ne permite şi nouă, celor din Terestria, accesul la folosirea resurselor energetice ale zonei, nu avem altă posibilitate decât de a lua ceea ce ne aparţine nouă şi anume o parte din resursele de energie !... ”

Bineînţeles că Poseidonius s-a mâniat cumplit... Pur şi simplu a răcnit, a lovit pereţii acvariului unde stătea cu membrele, dar ce nu a făcut ?...

”Nici să nu îţi închipui că vei obţine ceva, striga Poseidonius... Aceste zone, deşi sunt în apropiere de frontiera care ne desparte, sunt ale mele şi numai ale mele şi numai eu am dreptul să folosesc aceste resurse energetice !... Îndrăzneşte numai să ne ataci şi vei vedea ce-o să te aştepte !...”

Şi conflictul a început, folosindu-se cele mai teribile arme de atac şi de apărare... Cred că este inutil să descriu aceste arme... Între timp, se pregăteau alte şi alte conflicte...

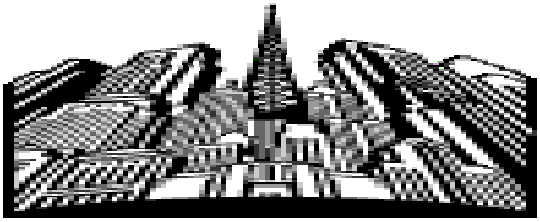

8. Conflictul dintre Solaria şi Terestria

— **D**a, se prefigurează alte conflicte, spuse Don Rudeto Magul... Un alt conflict, este, după cum se pare, cel între Terestria şi Solaria...

— Dar ce motive ar fi ? a întrebă Jaurez.

— Ei bine, este vorba de o prioritate, în ceea ce priveşte aplicaţiile practice ale tahionilor... Se ştie că tahionii sunt nişte entităţi cuantice, nişte particule care se pot deplasa cu viteze enorme, cu mult mai mari decât viteza luminii în vid... Aceste entităţi cuantice, au fost descoperite cu multe secole în urmă, dar evidenţierea lor, precum şi caracterizarea lor completă a fost făcută acum două secole, iar acum se pune problema aplicării practice... Cu alte cuvinte, se pune problema realizării unor instalaţii, a unor aparate care să folosească tahionii în diverse scopuri... Ei bine, aici începe... conflictul dintre Terestria şi Solaria – cine are dreptul să folosească tahionii în diverse aplicaţii practice ? Întrucât determinarea completă a proprietăţilor tahionilor fusese făcută simultan, atât de savanţii din Terestria cât şi de savanţii din Solaria, se punea întrebarea: cine avea dreptul de folosinţă a tahionilor ?...

Bineînţeles că a avut loc o întrevedere între preşedintele Telurius şi monarhul Ramses, pentru a se realiza o înţelegere dar totul a fost inutil...

” Descoperirea este a noastră şi numai a noastră, strigă monarhul. Nu aveţi decât să cumpăraţi produsele noastre şi atunci va fi foarte bine... Dar nu voi accepta să folosiţi descoperirea noastră pentru tot felul de aplicaţii... Dacă o veţi face totuşi, în ciuda atenţionării mele, atunci vă vom ataca ! Aşa că, nu aveţi decât să vă pregătiţi de război ! ”

” Vă vom răspunde cu toată fermitatea, strigă preşedintele Telurius... Nu ne temem de ameninţările tale, monarh lăudăros ! Află că vom aplica foarte repede tot ceea ce rezultă din descoperirea tahionilor, precum şi a celorlalte entităţi cuantice asociate cu tahionii şi mai mult decât atât, vom folosi toate acestea în războiul pe care tocmai l-ai declarat tu, Ramses, rege fără conştiinţă !”
Şi conflictul a izbucnit !... Numai că Terestria trebuia acum să lupte atât împotriva Oceaniei cât şi împotriva Solariei...
— Sunt foarte neliniştit, spuse Jaurez... Se vor distruge şi cred că asta şi aşteaptă reptilele... Cred că, la momentul oportun, vor apare cosmonavele de luptă ale imperiului reptilian, care vor fi gata să distrugă... ceea ce a mai rămas din Oceania, Terestria şi Solaria...
— S-ar putea, am răspuns eu... Numai că, între timp, se mai pregăteşte un conflict... Între Oceania şi Solaria...

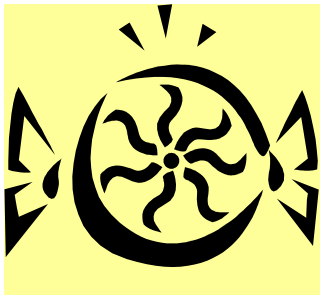

9. Conflictul dintre Solaria şi Oceania

— **Î**ntr-adevăr, spuse Don Rudeto Magul, trebuie spus că, pentru vehiculele lor, pentru armele lor, Solarienii se folosesc de nişte minerale care se găsesc numai în zonele abisale ale oceanelor... Aşadar zonele aparţineau Oceaniei, care făcea comerţ cu aceste minerale... Mineralele denumite prezolit, se formaseră în condiţiile existenţei unor presiuni imense, la adâncimi de mii de metri şi în condiţiile unor concentraţii ale unor elemente chimice rare... Mnineralele aveau proprietăţi deosebite, dintre care se pot preciza numai două: puteau acumula, amplifica şi transfera energie şi posedau o anumită... inteligenţă... O inteligeanţă minerală !... Ca urmare, folosirea acestor minerale în diverse aplicaţii (în special în cazul motoarelor unor vehicule sau în cazul computerelor inteligente şi creative) se impunea... Ca urmare a faptului că atât Oceania cât şi Solaria se aflau în război cu Terestria, a crescut şi cerinţa de prezolit, mineralul acesta fiind folosit acum în construirea diverselor arme...
— Aşa este, spuse Jaurez... Şi care au fost consecinţele ?

— Ca urmare, Solarienii au cerut insistent să li se furnizeze cantităţi tot mai mari de prezolit... Oceanienii, au refuzat şi mai mult decât atât, au încetat orice export de prezolit către Solaria... Bineînţeles că acest lucru i-a înfuriat pe Solarieni !... A avut loc o întrevedere între tiranul Poseidonius şi regele Ramses... Este uşor de imaginat că, fiind două caractere vulcanice, întrevederea a fost de fapt o confruntare violentă, plină de jigniri reciproce...

”Cum îţi permiţi, peşte handicapat, urlă regele Ramses, să îmi sistezi transportul de prezolit, acum, când mă aflu în război cu Terestrienii ? Tocmai acum, când am atâta nevoie ?... Imediat să reîncepi transportul de prezolit, altfel, îţi declar război ! Ai înţeles, peşte handicapat ?”

”Cum ai spus ? Peşte handicapat ? Dacă eu, marele Poseidonius sunt peşte handicapat, atunci tu, Ramses, nu eşti decât un amărât de meteorit ! Află că nu vei mai primi nimic ! Nici un gram de prezolit ! Ai priceput, meteoritule ? În ceea ce priveşte războiul, ei bine, încă un război în plus, nu mai contează !”

Şi aşa s-a încheiat întrevederea şi a fost declarat al treilea război, între Oceania şi Solaria...

Iată un tip de război desfăşurat între trei părţi, fiecare fiind duşmanul celeilalte: Oceania se lupta cu Terestria şi Solaria, în acelaşi timp, Solaria se lupta cu Oceania şi Terestria în acelaşi timp, iar Terestria se lupta în acelaşi timp cu Oceania şi Solaria !... Un tip de război... interesant, dar distrugător... Iar la limitele sistemului solar, au apărut cosmonavele de luptă ale imperiului reptilian...

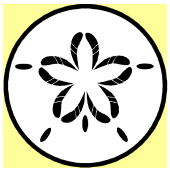

10. Conflictul dintre Solaria, Terestria şi Oceania

— **C**eea ce este interesant, spuse Don Rudeto Magul, este că savanţii din Oceania, simultan cu savanţii din Terestria şi din Solaria, au reuşit să realizeze fiecare câte o instalaţie, nesfârşit de complexă, în care intrau tot felul de componente paratehnice (adică rezultate prin procedee paranormale)... Instalaţia era capabilă să influenţeze... momentul Big Bang ! Se ştie că Universul nostru a rezultat în urma unei... Mari Explozii (Big Bang), după care a urmat o lungă evoluţie... După Big Bang s-au format particulele elementare, agregate cuantice, nuclee, atomi, apoi stele, galaxii, planete, fiinţe vii, civilizaţii... Ei bine, această instalaţie, putea controla acel moment !... Evident că orice modificare a acelui moment, avea ca urmare o modificare a structurii Universului. Reptilienii au aflat despre aceasta, adică despre instalaţie, sau mai bine zis despre cele trei instalaţii şi... încercau să intervină... Ar fi cumplit să se influenţeze într-un anumit fel, momentul acela primordial... momentul Big Bang... Totul s-ar schimba...

— În definitiv, spuse Rodrigo Jaurez, ce ar putea rezulta ? Ar rezulta o bifurcaţie a timpului sau o separare... Ar rezulta un Univers în care succesiunea evenimentelor ar fi alta, iar actualul Univers ar continua totuşi să existe... Aşadar, singurul rezultat al modificării începutului Universului, al evoluţiei Universului, ar fi de fapt, generarea unui alt Univers !...
Şi într-adevăr, cosmonavele de luptă ale imperiului reptilian au atacat !... Iată aşadar, un conflict foarte interesant... Toţi luptau împotriva tuturor... Imperiul reptilian lupta contra Oceaniei, Terestriei şi Solariei, dar, de astă dată, Oceania lupta contra Terestriei şi Solariei, Terestria lupta contra Solariei şi Oceaniei, iar Solaria lupta contra Oceaniei şi Terestriei... Aşadar... toţi luptau împotriva tuturor !...

11. Mai există şi alte civilizaţii ?

Războiul (sau poate că ar fi mai bine să spun... războaiele ?) era cumplit nesfârşit de complex şi părea să fie fără sfârşit... Este de menţionat că armata reptiliană, a reuşit să distrugă, în cele din urmă, cele trei instalaţii, dar cu pierderi foarte mari... În sfârşit, după două milenii de război, în cadrul căruia s-au folosit tot felul de arme, arme primitive (cuţite, săbii, topoare, arcuri şi săgeţi) inclusiv arme complexe şi temporale (capabile să creeze... lumi posibile sau Universuri Paralele), ei bine, după trecerea a două milenii de lupte, de suferinţe, de distrugeri, a încercat să intervină în acest ”conflict multilateral” o civilizaţie ”foarte bătrână”, apărută printre primele în Univers... Această protocivilizaţie, această civilizaţie desăvârşită, atinsese perfecţiunea ! ”Trăia în sine” , după cum spunea Don Rudeto Magul, adică nu avea nevoie de nimeni şi de nimic pentru a supravieţui... Nu putea fi influenţată, dar putea să influenţeze orice, oriunde şi oricând, dacă voia, dar nu intervenea în diverse conflicte dintre civilizaţii decât foarte rar... Civilizaţia această era coordonată de către o superfiinţă situată în nucleul galactic, fără formă, fără consistenţă, care exista totuşi şi mai mult decât atât, îşi impunea voinţa şi conştiinţa... Această superfiinţă fără nume, îi convocă pe cei patru conducători, adică pe împăratul Tranck, pe tiranul Poseidonius, pe preşedintele Telurius şi pe regele Ramses, undeva într-o locaţie din centrul galaxiei Calea Lactee şi le puse în vedere că nu vor ieşi din incinta în care se găseau, dacă nu vor ajunge la o înţelegere fermă ! Între timp, Superfiinţa Fără Nume, impuse o încetare a ostilităţilor pentru o perioadă de timp nedeterminată...
La discuţiile dintre cei patru conducători, am participat şi noi, adică Don Rudeto Magul, Rodrigo Jaurez şi eu, Dim Demiurg, întrucât Superfiinţa Fără Nume a considerat că putem contribui la realizarea unei înţelegeri...

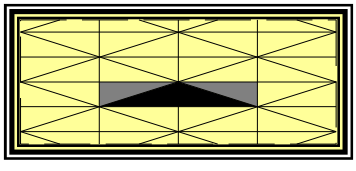

12. Încercări...

Iată cum au decurs discuţiile... Se subînţelege, cred, că toate convorbirile au avut loc telepatic (modalitatea universală de comunicare, după cum ştie oricine)...
— Nenorociţilor, urlă Tranck, aţi vrut să distrugeţi Universul ! Aţi vrut să modificaţi evoluţia Universului ! Şi acum vreţi să... încheiem un tratat de pace ? Dacă nu am fi fost noi, nobilele reptile, totul s-ar fi schimbat !...
— Da, strigă Poseidonius, da şi iar da ! Da, am dorit să schimbăm Universul, pentru a vă face să dispăreţi, reptile criminale ! Lângă voi, viaţa devine imposibilă ! Nu poate trăi nimeni în pace şi armonie cu voi ! Toate fiinţele care nu sunt reptile, ca şi voi, trebuie să se supună !... Vor deveni, sclavi ! Sclavii reptilelor !...
— De fapt, urlă Tranck, reptilele, au trăit înaintea voastră pe planeta Pământ... Am plecat de pe Pământ, v-am lăsat planeta vouă, noi am colindat cosmosul, voi aţi evoluat... Cum poţi să spui, tiranule, că suntem răi şi că lângă noi nu poate trăi nimeni ?...
— Tiranul Poseidonius are dreptate, spuse calm Telurius, are dreptate, împărate Tranck... Aţi plecat de pe Pământ tocmai datorită poftei nesăţioase de a vă extinde spaţiul vital... Voiaţi cât mai mult spaţiu !... Ce să faceţi voi cu o planetă ? O planetă care avea resurse epuizabile, care era limitată, pe suprafaţa căreia aveau loc erupţii vulcanice, uragane... Pe suprafaţa căreia cădeau meteoriţi şi asteroizi... De ce să rămâneţi pe o planetă, când de fapt spaţiul cosmic, deşi aparent primejdios, era totuşi mult mai bun pentru voi !... Aşa încât, nu încerca să ne înşeli cu astfel de vorbe, împărate Tranck !...
— Dacă ar fi fost aşa cum spui, strigă împăratul Tranck, dacă am fi fost atât de răi, de îngrozitori, atunci v-am fi... exterminat pe toţi ! Ori v-am fi supus, aţi fi devenit sclavi, ori v-am fi folosit în cadrul diverselor experimente, ori v-am fi folosit în cadrul diverselor războaie şi nu v-am fi lăsat să evoluaţi... liber !...
— Aşa s-ar fi întâmplat, dacă nu aţi fi fost împiedicaţi de cineva..., spuse regele Ramses...
— Da, am fost împiedicaţi de propria noastră conştiinţă, urlă împăratul Tranck... Conştiinţa noastră ne-a împiedicat să vă exterminăm pe toţi !
— De fapt, aţi încercat să distrugeţi toate vietăţile care rămăseseră pe Pământ, după plecarea voastră, strigă regele Poseidonius, dar... planeta a apărat acele vieţuitoare... Pentru că planeta Pământ este ea însăşi o fiinţă, un organism, deosebit, care v-a împiedicat să distrugeţi fiinţele vii care existau pe planetă atunci, demult, cândva !... Planeta v-a alungat, v-a batjocorit şi v-a înjosit !... Altfel... totul ar fi fost pârjolit... de către voi... reptile aducătoare de moarte !...
— Nu a fost aşa, urlă împăratul, nu a fost aşa, ştiţi foarte bine că nu a fost aşa... Numai că acum vreţi să justificaţi cu orice preţ, chiar şi minţind şi modificând trecutul, vreţi să justificaţi continuarea războiului... Ei bine, să ştiţi că nu vom ceda !... Imperiul Reptilian nu va ceda niciodată ! Vom continua lupta !

— Adevărul este că scopul vostru, însăşi esenţa voastră, de fapt, spuse preşedintele Telurius, scopul vostru, adică scopul reptilelor, este să distrugă, este să se războiască mereu şi să provoace numai şi numai suferinţă... Reptilele nu pot trăi altfel decât în suferinţă ! Bucuria lor cea mai mare este să provoace multă suferinţă !...
— Superfiinţa Fără Nume, a cerut să ajungeţi la o înţelegere, interveni în discuţie Don Rudeto Magul... Oare nu există nimic care să vă facă să vă înţelegeţi, să vă facă să încheiaţi un tratat de neagresiune ? Chiar trebuie să vă luptaţi, până ce vă veţi distruge în totalitate ? Oare nu vă daţi seama că există nenumărate alte fiinţe, nenumărate alte civilizaţii care abia aşteaptă să intervină şi să vă nimicească... în totalitate şi pentru totdeauna ?
— Veţi sta aici, ne atrase din nou atenţia Supefiinţa Fără Nume, până ce veţi ajunge la o înţelegere !
Apoi se lăsă o linişte covârşitoare... Apoi, iar au început discuţiile... Între timp însă, din toate direcţiile galaxiei Calea Lactee, au început să se îndrepte spre Sistemul Solar, nenumărate cosmonave, nenumărate fiinţe... Voiau să nimicească ceea ce mai rămăsese din locuitorii Imperiului Reptilian, din locuitorii Oceaniei, Terestriei, Solariei...

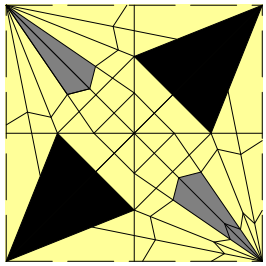

13. Alte fiinţe...

Civilizaţiile acelea, fiinţele acelea, stătuseră până atunci, în diferite zone ale galaxiei, pe diferite planete sau alte corpuri cosmice construite de acestea, stătuseră şi observaseră... Pur şi simplu contemplau Universul (şi Existenţa în general), neimplicându-se în nici un fel, neimplicându-se în nici o formă de cooperare sau de conflict... Numai că, atunci când Universul fusese la un pas de a se bifurca, adică atunci când evoluţia Universului urma să fie modificată (prin folosirea acelor instalaţii construite de către savanţii din Oceania, Terestria şi Solaria), ei bine, în acele momente, s-au trezit... S-au trezit la realitate, cum s-ar putea spune şi au înţeles că existenţa le era periclitată... După ce au înţeles că viaţa lor, gândirea lor, contemplaţia lor nu va mai exista, că Universul urma să se schimbe, ei bine, au fost cuprinse de o mare nelinişte şi s-au năpustit pur şi simplu spre sistemul solar, spre a încerca să distrugă acele instalaţii complexe... De altfel, intanţionau să distrugă nu numai instalaţiile, ci şi toţi locuitorii din Oceania, Terestria şi Solaria şi chiar voiau să distrugă Imperiul Reptilian, în întregime !... În felul acesta, sperau să preîntâmpine alte încercări de modificare a evoluţiei Universului...

Don Rudeto Magul îmi spunea, în timp ce aşteptam ca cei patru conducători să ajungă la o înţelegere, că este foarte posibil ca acele civilizaţii, acele fiinţe să fi fost trezite sau determinate să atace, de către Superfiinţa Fără Nume, pentru a-i obliga pe cei patru conducători să ajungă la o înţelegere... Dar aceştia, încă nu dădeau semne că ar dori aceasta...

— Războiul continuă, strigă împăratul Tranck, până când, cineva va ieşi învingător !...

— Chiar dacă... de fapt nu va fi nici un învingător ? întrebă Don Rudeto Magul.

— Cineva va trebui să fie, totuşi învingător, strigă regele Ramses...

— Nu va fi nimeni, strigă Rodrigo Jaurez. Pentru că, iată, toate, reţineţi, toate fiinţele şi civilizaţiile din galaxie s-au năpustit asupra Imperiului Reptilian şi asupra Sistemului Solar !... Toţi vă veţi transforma în... praf şi pulbere stelară !... Ar fi bine să începeţi să stabiliţi, odată pentru totdeauna, principiile tratatului de pace !...

În sfârşit, au început să discute, să conlucreze, în vederea încheierii unui acord de încetare a conflictului (s-au mai bine zis, un acord de încheiere a... conflictelor), şi după mult timp au finalizat acordul şi au terminat de redactat un document în care se consemnase condiţiile încetării conflictelor, precum şi obligaţiile participanţilor la întrunirea pentru încheierea tratatului de pace...

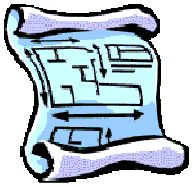

14. Planeta Oniria

Aşadar au ajuns, în cele din urmă la un acord, au redactat conţinutul tratatului de pace, care prevedea printre altele şi instituirea unui control reciproc al activităţilor privind cercetarea modificărilor temporale şi au semnat în final, acest tratat, iar garantul respectării tratatului a fost bineînţeles, Superfiinţa Fără Nume... Problema care se punea acum era de a face faţă agresiunii celorlalte civilizaţii şi fiinţe din galaxie... A trebuit să se modifice toate strategiile, toate tacticile, toate metodele şi armele din dotare şi toate acestea, redirecţionate către apărare, întrucât civilizaţiile şi fiinţele din galaxie, ameninţau să distrugă Imperiul Reptilian, precum şi cele trei ramuri ale omenirii... Şi aşa s-ar fi întâmplat, dacă nu ar fi intervenit Superfiinţa Fără Nume, care a reuşit să restabilească ordinea şi pacea în galaxia Calea Lactee... Împăratul Tranck s-a reîntors în mijlocul imperiului său, tiranul Poseidonius s-a reîntors în imensul său acvariu delectându-se cu nenumăratele lumi virtuale generate de supercomputerul său, preşedintele Telurius s-a întors pe planeta Pământ şi a decretat o lună de zile de sărbători, iar regele Ramses s-a întors pe una dintre cele mai mari staţii cosmice, împreună cu un alai de duci, conţi şi baroni care îl proslăveau neîcetat şi a ordonat trei luni de petreceri, la care i-a invitat şi pe mulţi generali ai armatei reptiliene... Noi, adică... eu, Dim Demiurg, Don Rudeto Magul şi Rodrigo Jaurez, ne-am îndreptat spre planeta Oniria, o planetă în care puteam face orice voiam !...

Planeta Oniria era de fapt o bioplanetă, o planetă vie şi chiar mai mult decât atât, era o planetă... paranormală !... Dacă planeta ne accepta, eram primiţi în interiorul său şi acolo duceam o existenţă feerică, pur şi simplu !... Era ceva ce mintea omenească nu putea concepe... Mărturisesc că nu pot să o descriu ! Pe acea bioplanetă se putea face orice şi oricum, se putea trăi... oriunde şi oricând... Nimic nu era imposibil pe acea bioplanetă... Câteodată, mă gândeam la trecut, la un trecut foarte, foarte îndepărtat... Cândva, am avut un infarct, era prin anul 2008, un infarct de miocard, dar... am scăpat... Stau şi mă întreb... Oare cum ar fi decurs viaţa mea, dacă nu aş fi avut acel infarct ?... Sau cum ar fi evoluat apoi lumea, dacă aş fi murit în urma acelui infarct ? Cum aş putea să aflu ? Ştiam că toate acele situaţii constituiau... LUMI POSIBILE şi mai ştiam că existau şi alte dimensiuni ale Universului... Timpul normal, obişnuit, constituia a patra dimensiune a Universului, dar în dimensiunea a cincea, timpul devine mai complex, timpul se ramifică, devine ceva... ca o reţea, în această nouă dimensiune, timpul are o structură, astfel încât se poate vorbi nu numai de... UN SINGUR TRECUT, DE UN SINGUR VIITOR, DE UN SINGUR PREZENT CI DE MAI MULTE (DE TRECUTURI POSIBILE, DE VIITORURI POSIBILE, DE PREZENTURI POSIBILE) !... Acest... fel de TIMP COMPLEX, căruia îi spun... HIPERTIMP, constituie, de fapt a cincea dimensiune a UNIVERSULUI... Această dimensiune, care este de fapt HIPERTIMPUL, conţine TOATE POSIBILITĂŢILE, TOATE VIITORURILE POSIBILE, TOATE TRECUTURILE POSIBILE, TOATE PREZENTURILE POSIBILE, din orice regiune a Universului !... Complexitatea este ameţitoare ! Ei bine, în legătură cu situaţia mea, în legătură cu acel infarct, se formaseră trei LUMI POSIBILE... O LUME POSIBILĂ era aceea în care am murit, o LUME POSIBILĂ era aceea în care nu am suferit acel infarct şi o altă LUME POSIBILĂ, era aceea în care am trăit după acel infarct... Aşadar, mă întrebam... Cum arată LUMEA POSIBILĂ în care nu am avut acel infarct ? Cum arată LUMEA POSIBILĂ în care nu am reuşit să trăiesc după acel infarct ? Cum aş putea să aflu ? Mă gândeam că aş putea să comunic cu... mine însumi, cu cel din LUMEA POSIBILĂ în care nu am avut acel infarct !... De asemenea, puteam să comunic cu cineva din LUMEA POSIBILĂ în care am murit, după infarct...

Am încercat să cooperez cu bioplaneta Oniria... Aceasta a fost dispusă să mă ajute, cu condiţia să nu influenţez în nici un fel acele LUMI POSIBILE... Aşadar, după lungi şi obositoare antrenamente, am reuşit să comunic... Iată ce convorbiri am avut... Aşadar prima convorbire, cu mine însumi, cel din LUMEA POSIBILĂ în care nu am suferit infarctul... A fost o convorbire, realizată mental, ceva asemănător telepatiei...

”Ei bine, află că am avut un infarct şi din fericire, am supravieţuit... Care este situaţia acolo, la tine, în lumea ta ?”

”Ei bine, nu am avut acel infarct, duc o existenţă anostă, dar am reuşit să fac câte ceva... Într-un an de zile, am publicat două cărţi, am fost în străinătate şi am reuşit să scap de alte pericole... Tu ce mai faci, după... infarct ?...”

”Eu... am făcut multe după infarct... Am publicat cărţi, apoi... am căpătat nişte însuşiri foarte ciudate; astfel spre exemplu... pot să influenţez... orice şi pe oricine, apoi am ajuns undeva, într-un loc anumit, iar aici am întâlnit doi oameni deosebiţi şi am devenit călător temporal... Acum mă aflu pe o planetă deosebită numită Oniria, care m-a ajutat să comunic cu tine... ”

”Deşi sunt un om foarte receptiv la fantezii de tot felul, îmi place enorm de mult literatura ştiinţifico-fantastică, ei bine, cred că... am băut cam multă cafea şi cred că sunt cam obosit, dar cu toate astea, cred că voi lua un somnifer şi mă voi... culca... Nu cred că exişti !... ”

Am fost consternat ! Apoi, am intrat în contact cu o persoană din lumea posibilă în care... murisem în urma infarctului...

”După ce ai murit, a fost ceva zgomot, câteva discuţii şi apoi... a fost ca şi cum nimic nu s-ar fi întâmplat... Nu sunt prea multe de spus... ”

”Bine, mulţumesc... Îmi puteam închipui, dar am dorit să am o confirmare... Îţi doresc numai bine !... ”

Aşadar, asta s-a întâmplat, în lumile posibile, respectiv în lumea posibilă în care nu am avut infarctul şi în lumea posibilă în care... am murit...

În sfârşit, la un moment dat, Don Rudeto Magul, mă opri din peregrinările mele şi îmi comunică:

— Haide să încercăm să facem o călătorie în Marele Univers...

— Unde ? am întrebat uluit... Ce este Marele Univers ?

— Închipuieşte-ţi că Universul nostru, cu toate lumile lui posibile, se află integrat într-o structură superioară, o hiperstructură... Este ceva deosebit de complex... Hiperstructura defineşte de fapt MARELE UNIVERS, care înglobează Universul nostru, precum şi alte Universuri...

— Şi putem face o călătorie în... Marele Univers ?

— Poate că da... Să ne consultăm cu Superfiinţa Fără Nume, cu biopaneta Oniria, cu toate fiinţele înţelepte...

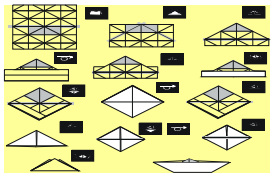

15. Intrarea în Marele Univers

Ne-am consultat şi am aflat că este posibil să călătorim în... Marele Univers, numai că, am aflat că este atât de dificil şi de periculos, încât ar fi fost mai bine să renunţăm la această idee... Cu orice risc, am reuşit să găsim sprijin din partea Superfiinţei Fără Nume şi după nenumărate încercări şi antrenamente extenuante, ne-am pregătit să intrăm în... Marele Univers... Intrarea în Marele Univers se putea face numai printr-un singur loc, numai printr-un singur punct... Era Singularitatea Primordială, din care a provenit, cândva ÎNTREGUL UNIVERS... Acea SINGULARITATE PRIMORDIALĂ (permiteţi-mi să o numesc astfel, este aceea care a determinat, printr-o Mare Explozie, Universul Actual; SINGULARITATEA PRIMORDIALĂ NU S-A DESTRĂMAT, nu a dispărut atunci când a avut loc Marea Explozie, ci s-a refăcut instaneu, după acel eveniment primordial...), cuprindea în sine UNIVERSUL INTEGRAL, dar era şi un punct de contact cu MARELE UNIVERS... Prin acea SINGULARITATE PRIMORDIALĂ puteam să trecem în MARELE UNIVERS... Cu eforturi inimaginabile, indescriptibile, am reuşit să trecem, aşadar în MARELE UNIVERS !...

Ce pot să spun ? Cum pot să descriu acea infinitate de lumi, de forme fără asemănare, acea complexitate infinită, copleşitoare ? Comparativ cu MARELE Univers, Universul nostru nu este decât o formă oarecare, neînsemnată, tot aşa cum ar fi spre exemplu o bacterie raportată la un om !... Universul nostru este, dacă ar fi să mă folosesc de un termen din fizica cuantică, este o groapă de potenţial, în Univesrul nostru, mişcările corpurilor sunt lente, foarte lente, dar în Marele Univers, mişcările diverselor entităţi sunt inimaginabil de rapide, TIMPUL NU MAI ESTE AŞA CUM ÎL ŞTIM, ESTE DIFERIT, SPAŢIUL ESTE ALTFEL, dar trebuie să spun că sunt şi alte atribute sau caracteristici, la fel de ca şi spaţiul şi timpul care definesc MARELE UNIVERS, dar pe care nu le pot descrie şi pe care nu le înţeleg şi deci despre care nu pot să consemnez numic !... Şi mai erau... acele FIINŢE MONSTRUOASE... Nu ştiu cum să denumesc acele fiinţe teribile care ne-au întâmpinat atunci când am apărut în MARELE UNIVERS şi care ne-au însoţit apoi mereu, mereu... Cel puţin pe mine, m-au chinuit acele FIINŢE MONSTRUOASE şi continuă să mă chinuiască...

16. Revenirea

Ei bine, acele FIINŢE MONSTRUOASE m-au însoţit şi continuă să mă chinuiască... Am tot călătorit prin MARELE UNIVERS, mult şi bine, (nu găsesc alte cuvinte mai potrivite, prin care să descriu acea călătorie ce părea nesfârşită), însoţit fiind în permanenţă de... acele FIINŢE MONSTRUOASE (îşi schimbau forma şi consistenţa în fiecare clipă – erau fie nişte umbre, fie erau... ceva ca un vârtej, ceva ca un fum, fie erau ceva ca nişte reptile îngrozitoare, ei bine, sunt neputincios în a descrie acele fiinţe)... Ei bine, nu ştiu cum şi când ”m-am rezit” în acea SINGULARITATE PRIMORDIALĂ, iar de aici ”m-am trezit” în UNIVERSUL NOSTRU, apoi, ”m-am trezit” din nou în lumea aceasta... obişnuită...
Dar... acele FIINŢE MONSTRUOASE m-au însoţit şi în UNIVERSUL NOSTRU şi mă chinuie, mă ameninţă, mă terorizează mereu...

Sunt singur, într-o odaie sărăcăcioasă, stau la o masă, am un pix în mână, un caiet şi încerc să scriu ceva... Povestea întâmplărilor prin care am trecut... Sunt singur şi acele FIINŢE MONSTRUOASE nu încetează să mă ameninţe, să mă terorizeze... Încep să scriu...

” De multă vreme încerc să scap de dominaţia lor... Cine sunt ei ? Sunt nişte fiinţe monstruoase !... Cum a fost posibil să ajung în mijlocul acelor fiinţe ? Ei bine, este o poveste ceva mai lungă, pe care încerc să o scriu, bazându-mă pe câteva amintiri şi pe tot felul de gânduri... ”

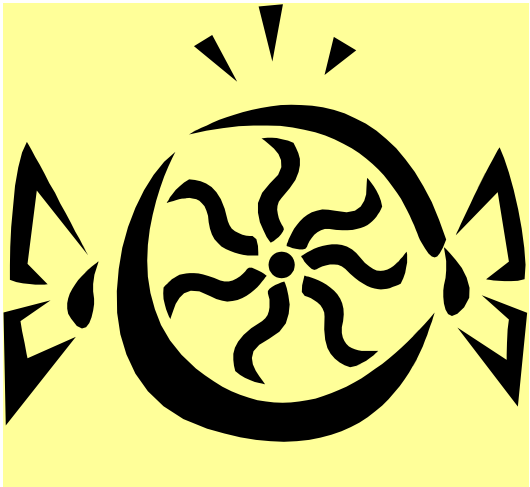

ACEI OCHI MIRACULOŞI

"Nu putem privi ţintă nici soarele nici moartea."
LA ROCHEFOUCAULD
(LA ROCHEFOUCAULD – MAXIME ŞI REFLECŢII, Editura Minerva, Biblioteca Pentru Toţi, 1972, Bucureşti, pag. 12; 26)

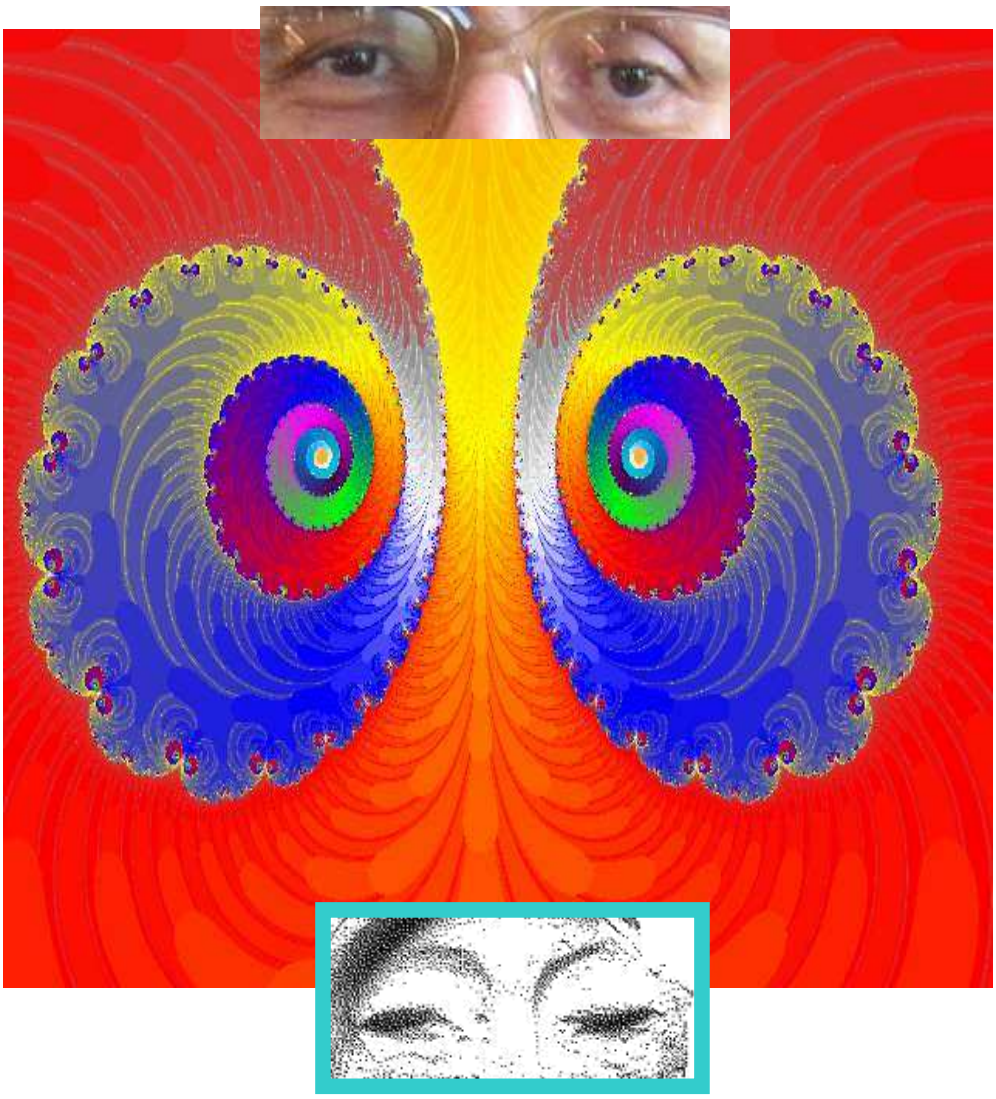

O CIVILIZAŢIE PIERDUTĂ ÎN UNIVERS

Trebuie să apun că, pe vremuri, la facultatea de exobiologie, era obiceiul să vină câte o personalitate şi să ne vorbească nouă, studenţilor, despre tot felul de lucruri... Am fost la multe astfel de conferinţe... Una dintre cele mai interesante conferinţe a fost aceea a unui distins explorator, domnul Conti Balacen... Îmi aduc aminte că acesta a intrat în sala de conferinţe, însoţit de un colaborator care aducea un aparat... Era un obiect de formă cubică, un obiect care părea să fie făcut dintr-un cristal... Bănuiesc că era cuarţ...

”Dragi prieteni tineri, dragi viitori exploratori, spuse domnul Balacen, de la bun început vă sfătuiesc să fiţi îndrăzeţi, demni şi veseli... Să nu vă plecaţi capetele în faţa nimănui... Să fiţi politicoşi, dar nu slugarnici !... Să vă spun acum câte ceva despre ceea ce am văzut, am simţit şi am gândit, în timpul vieţii mele !... Precum ştiţi, în decursul timpului s-au dezvoltat tehnici de dedublare astrală asistată de computer... Exploratorul era adus într-o anumită stare, denumită ”dedublare”, în care corpul fizic, era separat de aşa-numitul corp energetic... Asta înseamnă că orice individ este compus de fapt din două componente: o componentă fizică (de fapt este corpul obişnuit, alcătuit din... organe, sisteme, aparate, ţesuturi, celule...) şi o componentă energetică şi informaţională (de fapt corpul astral, care este de fapt, biocâmpul şi psihocâmpul)... În anumite condiţii, cele două corpuri se pot separa !... Prin anumite procedee, prin anumite tehnici, se realiza separarea celor două corpuri... În timp ce corpul fizic era aşezat într-o incintă specială, corpul astral putea călători, putea explora nenumărate lumi, pierdute în spaţiu şi timp... Totuşi, dacă nu exista o anumită coordonare, corpul astral se putea pierde în nemărginirea cosmosului... Această coordonare era realizată de către un computer, care comanda şi controla deplasarea corpului astral în spaţiu şi timp... Aceasta era o metodă de explorare pe care o foloseam de multe ori... Înainte de a vă spune despre o întâmplare foarte ciudată şi înainte de a vă spune ce este acel cub pe care îl vedeţi, aş dori să vă spun câte ceva despre civilizaţii, despre ceea ce am întâlnit şi să vă împărtăşesc câte ceva din experienţa mea... Precum sper că ştiţi, civilizaţiile pot să se autodistrugă, pot fi distruse dar pot să şi transforme o parte din Univers... Civilizaţiile pot să se regenereze, dar pot fi şi influenţate de mediul cosmic... Civilizaţiile pot să transforme mediul cosmic, dar pot suferi şi influenţa acestuia... Civilizaţiile pot dispune de un surplus de vitalitate care poate fi folosită pentru realizarea diverselor obiective. Civilizaţiile se pot afla într-o situaţie de declin, pot ajunge într-o stare de criză, pot ajunge chiar la un punct critic sau chiar pot ajunge la sfârşitul evoluţiei... Din punctul de vedere al evoluţiei se definesc mai multe tipuri de evoluţie care caracterizează civilizaţiile... Astfel se pot defini următoarele tipuri de evoluţie... Evoluţia liniară a civilizaţiei, adică fără salturi; este un proces continuu, în general, de la simplu la complex... Am întâlnit astfel de civilizaţii... Pe planeta Topal, era o civilizaţie care a apărut şi a evoluat chiar aşa: de la organisme simple şi după mult timp, a ajuns la o complexitate ameţitoare... Am fost foarte surprins şi nu am reuşit să îmi explic ce anume a determinat acea evoluţie, acea complexitate !... O altă formă de evoluţie a civilizaţiilor, este evoluţia neliniară – care poate avea forme diferite: ascendentă, descendentă, multiliniară, exponenţială, logaritmică, ondulatorie...

Am întâlnit, în acest sens, tot felul de civilizaţii... Unele au evoluat mereu, mereu, fără să se oprească, altele au apărut şi au fost chiar de la apariţie foarte complex organizate, după care au involuat continuu, altele au avut nenumărate direcţii de evoluţie, altele au evoluat foarte repede, altele evoluau, involuau, iar evoluau, iar involuau... Da, dragi prieteni, există nenumărate moduri de evoluţie ale civilizaţiilor, din care vă voi expune succint doar câteva... Astfel se poate vorbi de evoluţia simplă a civilizaţiei – de la ”inferior” la ”superior”, până la un anumit palier; se poate vorbi de evoluţia complexă a civilizaţiei, este o evoluţie diversificată, însoţită de generarea sau de producerea unor aşa-numite derivate, spre exemplu tehnosfere, cu alte cuvinte, se poate spune că este ceea ce s-a întâmplat în cazul civilizaţiei terestre (aceasta a generat tot felul de maşini, instalaţii, aparate)... Apoi, se poate vorbi de evoluţia lentă a civilizaţiei; civilizaţia a evoluat într-un timp lung, comparabil cu durata existenţei stelelor... Dar, mai putem vorbi şi de evoluţia rapidă a civilizaţiei – durata de evoluţie este scurtă, reprezentând, spre exemplu, fracţiuni din timpul de existenţă al stelelor... Au apărut brusc, au evoluat rapid, apoi au dispărut, ca şi cum nu ar fi existat niciodată !... Mai putem vorbi şi de evoluţia constantă a civilizaţiei, ceea ce implică... un anumit ritm al evoluţiei; evoluţia are loc fără să existe salturi prea mari... Există şi o evoluţie variabilă a civilizaţiei, ceea ce implică salturi în evoluţie, iar durata etapelor este variabilă... Ei bine, poate aveţi impresia că am terminat de prezentat evoluţia civilizaţiilor... Nu este aşa, nu am terminat... Mai pot vorbi şi de evoluţia continuă a civilizaţiei, ceea ce implică, sau presupune, corelarea diverselor etape ale evoluţiei... Mai pot vorbi şi de evoluţia discontinuă a civilizaţiei, ceea ce implică neuniformitatea etapelor evoluţiei... Iată, mai există şi evoluţia deschisă a civilizaţiei, cu alte cuvinte, există un început (o origine) a evoluţiei, dar fără un sfârşit bine precizat... Există şi evoluţia închisă a civilizaţiei... Există un început (o origine) a evoluţiei şi un sfârşit al evoluţiei, dincolo de care civilizaţia stagnează sau reîncepe o altă evoluţie... Mai pot vorbi şi de evoluţia structurală a civilizaţiei (care cuprinde microevoluţii) şi de evoluţia nestructurală (care nu cuprinde microevoluţii, este omogenă)...

Doresc să vă dau acum un exemplu de civilizaţie care a avut o anumită evoluţie... Vă rog să vă liniştiţi, nu voi abuza de răbdarea dumneavoastră... Acum treizeci de ani, am întâlnit o civilizaţie foarte interesantă, undeva în galaxia Topaz... Civilizaţia asta, pe care îmi permit să o denumesc Ianus, avea două componente şi anume o componentă care exista la temperaturi foarte coborâte, în spaţiul cosmic şi o componentă care exista la temperaturi foarte ridicate, în apropierea unei stele... Poate că este ciudat, dar, în ciuda acestor deosebiri structurale, era totuşi vorba de o singură civilizaţie !... Când am sosit în acea zonă cosmică, la început nu mi-am dat seama că era vorba de o... civilizaţie !... Am făcut tot felul de de observaţii, de experimente în zonă... După un timp, s-a produs... catastrofa... A fost ceva de neimaginat !... A fost ca o avalanşă !... Steaua aceea şi zona înconjurătoare s-a metamorfozat !... Ei bine, poate părea absurd, dar... cele două componente ale civilizaţiei s-au contopit !... Vedeţi cubul acesta de cristal ? Ei bine, acest cub de cristal, este un fragment din acea civilizaţie !...

Dacă vreţi să intraţi în contact cu acea civilizaţie, o puteţi face... Dar, vă sfătuiesc să fiţi foarte prudenţi ! Pentru că dacă nu veţi fi atenţi, s-ar putea să fiţi integraţi în civilizaţia asta ! Pur şi simplu, vă va capta şi veţi deveni... prizonierul acelei civilizaţii...
Bun, văd că nu vreţi să luaţi legătura cu... civilizaţia... În sfârşit, ce să vă mai spun ? Am întâlnit şi alte civilizaţii, dar ceea ce vă mai pot spune este că fiecare civilizaţie are propria ei evoluţie, NU EXISTĂ CIVILIZAŢII CARE SĂ AIBE ACEEAŞI EVOLUŢIE !...
Vă urez să aveţi parte de aceleaşi bucurii pe care le-am avut eu când exploram acest UNIVERS straniu !... ”

*

Mărturisesc că nu mai am altceva de adăugat la cele spuse de către domnul Conti Balacen... Atât mai pot să spun că... am intrat, totuşi, în contact cu acea civilizaţie, împins fiind de... curiozitate, iar acum sunt, într-adevăr, prizonierul acelei civilizaţii şi mă simt foarte bine !...

UN TABLOU MISTERIOS

De curând l-am întâlnit pe Trevor Dino, un prieten, pasionat de pictură... Mi-a povestit că achiziţionase acum trei luni de zile un tablou care fusese pictat de un oarecare Tolo Bin, un pictor necunoscut... Mi l-a arătat... Tabloul înfăţişa... o catastrofă... Vedeam, uitându-mă la tablou, case dărâmate, ruine, moloz, oameni morţi, maşini distruse, copaci căzuţi... Într-un colţ al tabloului era un om rănit... Se putea vedea pe chipul omului, disperarea... Chiar am putut vedea că... parcă spunea ceva !...

— Văd că acest tablou, reprezintă o catastrofă... Dar, mai exact, ce a vrut să exprime pictorul ? l-am întrebat pe Dino.

— Pictorul, Tolo Bin, mi-a povestit că a pictat tabloul, după ce a avut un vis, un coşmar... A pictat... exact ceea ce a visat !... A mai spus că, în timp ce visa, a perceput un glas care parcă, implora ajutor !... După ce s-a trezit, parcă forţat de cineva, s-a apucat să picteze ! A lucrat la tablou, şase luni ! Apoi... a venit la mine şi m-a convins să îl cumpăr...

— Foarte interesant, am spus.

După ce am fotografiat tabloul, după ce am mai discutat şi am băut câte o cafea, ne-am despărţit... Au trecut apoi, doi ani de zile... Dar acel tablou începuse să mă obsedeze !... Din când în când, priveam fotografia... Din fericire, am avut inspiraţia să îl fotografiez, altfel, nu ştiu ce aş fi făcut !... Îmi atrăgea atenţia acel chip îngrozit, care... parcă spunea ceva !... Dar ce ? Nu îmi dădeam seama !... Apoi m-am întâlnit din nou cu Trevor Dino...

— Este ceva extraordinar, mi-a spus el.

— Ce anume ? am întrebat neliniştit.

— Îţi aduci aminte de acel tablou pictat de Tolo Bin ?

— Sigur că da ! A început să mă... obsedeze !...

— Ei bine, cu acel tablou s-a întâmplat ceva !...

— Ce ?

— Într-un colţ al tabloului era înfăţişat un om... rănit !... Ei bine, acel om a... DISPĂRUT !...

— Nu pot să cred ! am strigat surprins... Nu cumva l-ai şters chiar tu ?

— Ei, cum poţi să spui aşa ceva ? A dispărut la circa un an după ce ne-am întâlnit şi ţi-am arătat tabloul !...

— Poţi să îmi arăţi şi acum tabloul ?

— Sigur că da !...

S-a dus într-o cameră şi s-a întors cu tabloul... Dar... TABLOUL ERA DEFERIT ! Se schimbase ceva ! Nu mai era acel om rănit, erau câteva maşini... Dimpotrivă, nu mai erau chiar atât de mulţi oameni morţi !...

— Dar... ce s-a întâmplat ? Cum s-a întâmplat ? am întrebat, peste măsură de surprins...

— Nu ştiu ! Mărturisesc că nu ştiu !

Şi atunci... s-a produs cutremurul !... Pământul a început să se mişte... O groază nebună m-a cuprins şi am fugit !... Am fugit, am fugit, am fugit... Nu ştiu cât timp am fugit aşa, în neştire !... Apoi, m-am prăbuşit... Am leşinat...

Când m-am trezit, când mi-am revenit, am încremenit !... Am văzut... imaginea... imaginea aceea care era pictată... Am văzut case dărâmate, ruine, moloz, oameni morţi, oameni răniţi, maşini distruse, copaci frânţi... Şi am văzut un om... rănit... Urla de durere !... Şi striga... Am auzit... Striga:

— Ajutor, ajutor, oameni buni ! Să vă feriţi ! Mai vine un cutremur !

Asta striga omul !... Aflasem, în sfârşit ce striga acel om !

Şi într-adevăr, a mai venit un cutremur... Apoi, epuizat, mi-am pierdut cunoştinţa ! Când mi-am revenit, am văzut că lângă mine era... Trevor Dino...

— Slavă Domnului că nu ai murit ! spuse acesta... Iată-l şi pe pictor, Tolo Bin...

Mi l-a arătat pe pictor... Era un om timid, mărunt, cocoşat...

— Salut ! spuse pictorul... Da, cred că... dumneata mi-ai trimis, telepatic, acele mesaje, acele imagini, atunci când am visat ! Pentru că, atunci, în vis, mi-ai spus ceva !...

— Bine, dar... Nu ştiu nimic, nu ştiu să fi spus ceva !

— Acum poate că nu îţi mai aminteşti... Cu toate astea, mi-ai spus aşa: ”Iată ce se va întâmpla... Pictează imaginea asta şi caută să le spui oamenilor că va fi un cutremur !” Asta am şi făcut ! Ca urmare, am pictat tabloul şi apoi, mult mai tîrziu, le-am spus oamenilor că va fi un cutremur !... Ca urmare, unii au crezut în ceea ce am spus, alţii nu... Ca urmare, efectul a fost că s-a schimbat şi imaginea !... Spre exemplu, acel om pe care l-ai văzut, acel om rănit, a crezut în ceea ce am spus şi... a reuşit să scape !... În consecinţă, s-a MODIFICAT ŞI TIMPUL, s-a modificat şi... TABLOUL !

A mai trecut şase luni... Din nou m-am întâlnit cu Trevor Dino...

— Ţin să îţi spun că... TABLOUL s-a modificat din nou... Erau pictate... blocuri de locuinţe, maşini, oameni, copaci... Nimic nu mai amintea de cutremur... Oare ce se întâmplase ?... Mărturisesc cinstit că... NU ŞTIU !... Şi totuşi, era adevărat !...

MESAJE STRANII

Într-o noapte, fiind în acea stare deosebită dintre veghe şi somn, fiind cuprins de o toropeală foarte plăcută, am perceput, la un moment dat... un mesaj... Cineva, un individ din trecut sau poate din viitor, îmi transmitea un mesaj... Nu pot să spun că am priceput întreg mesajul, nu, asta nu pot să o spun... Dar ceva, ceva tot am înţeles... Iată mesajul, aşa cum l-am... priceput...

" În anul 18 968 772 321 de la facerea Universului, o cosmonavă aparţinând unei civilizaţii din Galaxia Calea Lactee, având un numeros echipaj, descoperă o altă civilizaţie din constelaţia Orion, dar, după un timp, între echipajul cosmonavei şi reprezentanţii civilizaţiei din constalaţia Orion, încep să apară conflicte... Poate părea ciudat, pentru că, de obicei între civilizaţii se stabilesc raporturi de cooperare... În sfârşit... Cert este că, după un timp, cosmonava începe să se depărteze de planeta pe care se dezvoltase acea civilizaţie... Dar, membrii acelei civilizaţii, trimit o altă cosmonavă, o cosmonavă de război, care urmăreşte prima cosmonavă... La un moment dat, se produce o... ANOMALIE, ceva s-a produs în spaţiu şi timp, s-a produs o discontinuitate în spaţiu şi timp... Cert este că acea cosmonavă urmărită, a reuşit să scape de cosmonava de război, a avut loc un salt în spaţiu şi timp (unii ar spune o călătorie în spaţiu şi timp) şi ajunge, undeva, pe planeta Pământ, cândva, în preistorie sau în istoria timpurie... Membrii echipajului, după ce s-au mai liniştit, după ce au studiat locul şi timpul în care au ajuns, după ce s-au sfătuit între ei, s-au hotărât să facă o... insulă, o insulă deosebită... Pe acea insulă, care putea fi denumită, fără teama de a greşi, insulă artificială, îşi duceau traiul acei indivizi... După un timp, o parte din membrii echipajului acelei cosmonave, încep să decadă, încep să uite... Unii dintre ei erau atât de decăzuţi, încât nu se deosebeau prea mult de... nişte gorile obişnuite... După mult timp, sunt găsiţi de... cosmonava de război, aparţinând civilizaţiei din Orion... Cosmonava pulverizează insula, din care nu mai rămâne nimic... Apoi cosmonava de război se pierde în imensitatea cosmosului... Au scăpat însă câţiva membrii ai echipajului primei cosmonave, care se răspândesc pe planetă şi intră în contact cu fiinţele de pe acea planetă... Au denumit acea insulă, (pe care stătuseră o vreme şi care fusese distrusă)... ATLANTIDA, de la numele planetei de origine... "

Am fost foarte surprins după ce am primit acel mesaj... După ce au trecut câteva zile şi nopţi de la întâmplarea asta, am primit alt mesaj... Un mesaj destul de succint... Iată...

"Cândva, membrii unei civilizaţii, ajung pe Pământ, construiesc o insulă şi pe acea insulă fac tot felul de experimente, pe care le-am putea denumi... experimente genetice... Ca urmare a acelor experimente, au apărut tot felul de mutanţi... Obiectivul acelor experimente genetice, era să se obţină un organism capabil să genereze şi să controleze... fenomenele... paranormale... Astfel de experimente, trebuiau realizate undeva cât mai departe de planeta lor de origine, întrucât ar fi existat riscul ca acele experimente, (mai bine zis organismele rezultate în urma experimentelor) să afecteze într-un anume fel civilizaţia de pe acea planetă... De aceea veniseră pe planeta Pământ, o planetă foarte depărtată de planeta lor de origine... După mult timp, după multe încercări, au rezultat nenumărate organisme, care puteau produce de tot felul de fenomene paranormale (telepatie, psihokinezie, bilocaţie, etc.)...

Multe organisme şi mulţi reprezentanţi ai acelei civilizaţii, au părăsit insula şi s-au răspândit pe planetă... La un moment dat, unul dintre organismele create îi ameninţă pe creatori, iar aceştia, hotărăsc să îl distrugă. Pentru a-l distruge, au trebuit, până la urmă să distrugă insula ! Au distrus insula, pur şi simplu au pulverizat-o şi apoi au plecat... S-au pierdut în nemărginirea cosmosului !... Insula aceea, pe care stătuseră un timp, au denumit-o, ATLANTIDA... Era numele cosmonavei cu care călătoriseră prin cosmos... ”

Din nou am fost foarte surprins de acest mesaj... Ce a fost asta ? Mă întrebam şi nu îmi puteam răspunde... De unde, de la cine proveneau mesajele ?... Erau, se pare, mesaje provenite de la cineva aflat undeva, cândva în spaţiu şi timp... Nu cred că erau vise, nu cred că eu puteam crea aşa ceva... Referitor la comunicările temporale şi la călătoriile în timp, ştiam câte ceva... Spre exemplu ştiam că pentru a putea călători în timp sau pentru a putea comunica în timp, trebuie să cheltuieşti o anumită cantitate de energie şi chiar mai mult, trebuie să cedezi şi o anumită cantitate de informaţie şi de substanţă... Astfel, în cadrul călătoriei în timp, un obiect sau o fiinţă oarecare, în particular, un om, pentru a putea să efectueze o astfel de căltăorie, trebuie să fie... înlocuit cu altul (cu alt obiect, cu altă fiinţă) care să provină din epoca din care se face călătoria în timp... Are loc de fapt un transfer de obiecte sau de fiinţe... Aşadar, orice călătorie în timp (sau orice comunicare temporală) se face respectându-se principiul echivalenţei sau schimbului: un obiect oarecare sau un mesaj oarecare, trebuie să fie înlocuit de alt obiect sau de alt mesaj, echivalent, pentru a nu se crea un dezechilibru temporal...

Asta ştiam, dintr-o carte, intitulată ”Misterele timpului şi libertatea gândirii”...

Ca urmare, dacă cele două mesaje primite erau mesaje provenite de la cineva din timp, fusese aşadar o comunicare temporală, mă întrebam... ce mesaje am transmis eu ?

(Pentru a respecta principiul echivalenţei – în locul mesajelor primite, trebuia să emit un alt mesaj echivalent)... Deci ce mesaje am transmis eu ?

După mult timp, iată ce am aflat, iată ce mesaje echivalente, CRED că am transmis...

”Atlantida se pare că a fost o insulă pe care a existat o civilizaţie deosebită... Este descrisă în două dintre scrierile lui Platon... După ce a fost distrusă în urma unui cataclism, câţiva membri ai civilizaţiei dezvoltate pe acea insulă, au reuşit să scape şi să se călătorească pe planeta Pământ... Au putut astfel să răspândească tot felul de cunoştinţe printre oamenii necivilizaţii care locuiau prin tot felul de regiuni ale Pământului... Nu s-a găsit însă nici o urmă din acea mare insulă, numită Atlantida...

Unii spun că este numai o legendă...”

Acesta era un mesaj transmis, de mine, şi care corespundea primului mesaj primit...

Iată şi cel de-al doilea mesaj trimis, corespunzător celui de-al doilea mesaj primit...

”Atlantida a fost o imensă navă cosmică... Aceasta a aterizat undeva cândva pe planeta Pământ şi provenea de undeva din galaxia Calea Lactee...

În această imensă cosmonavă, de mărimea unei insule mari, erau tot felul de fiinţe care făceau o călătorie de informare prin galaxie... Au vizitat Pământul, o parte dintre cei aflaţi pe cosmonavă, au refuzat să se mai întoarcă şi au rămas pe Pământ, amestecându-se cu locuitorii planetei... Apoi, cosmonava a plecat, continuându-şi călătoria prin galaxie...

Mulţi se întreabă acum dacă a existat Atlantida şi dacă a existat, de ce nu există nici o urmă ? Răspunsul este simplu, Atlantida a existat, a fost o imensă cosmonavă şi bineînţeles că nu există nici o urmă, din moment ce cosmonava a plecat şi s-a pierdut în... Univers !"

Acestea cred că au fost mesajele pe care le-am transmis, în locul mesajelor primite... Cred că... mesajele transmise sunt... echivalente cu mesajele primite...

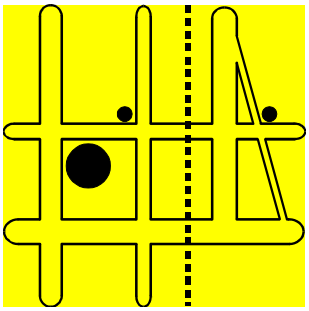

CÎND IMPOSIBILUL DEVINE REALITATE

Într-o zi a anului 2012, lucram la calculator şi încercam să găsesc o soluţie la o problemă care mi se părea foarte importantă... Mă ocupam de anomalii... Citisem cu ceva timp în urmă un document... Documentul era intitulat "Anomalii, bizarerii, catastrofe". Iată câteva fragmente din acel document...

"Atunci când sunt încălcate legile dintr-un anumit domeniu, spunem că are loc o anomalie."

"Pot fi anomalii cosmice sau astronomice, anomalii fizice, chimice, anomalii geologice, biologice, anomalii genetice, anomalii psihice, anomalii sociale, anomalii istorice... "

"Mai pot exista anomalii spaţiale, anomalii temporale, anomalii energetice, anomalii informaţionale, anomalii materiale sau substanţiale."

"Există, se pare, o legătură între fenomenele extreme, hazarde şi anomalii."

"Se pot enumera următoarele caracteristici ale anomaliilor:

- încalcă legile cunoscute (este posibil să se supună altor legi);
- sunt întâmplătoare (mergând până la haos extrem);
- au o durată variabilă;
- au diverse efecte;
- pot încălca principiile logicii;
- pot fi neinteligibile şi nedeterminabile;
- generează haos (dar şi complexitate în acelaşi timp). "

"Uneori, ceea ce este aproape imposibil să se producă, se va realiza şi dimpotrivă, ceea ce pare să fie foarte posibil să se producă, nu se va realiza. "

După ce am citit documentul, m-am gândit să simulez pe calculator următorul scenariu şi să văd ce se va întâmpla... Scenariul era următorul... Fie şase evenimente dispersate în timp şi spaţiu:

- o luptă între doi dinozauri;
- o ceată de oameni primitivi care vânează un mamut;
- un ritual desfăşurat de către membrii unei societăţi secrete, din antichitate;
- un experiment al unui alchimist, experiment desfăşurat într-un atelier;
- un experiment efectuat într-un laborator în care se făceau cercetări privind fenomenele paranormale;
- un experiment desfăşurat într-un laborator de cercetări din domeniul fizicii particulelor elementare.

Toate aceste evenimente, aparent nu au nici o legătură între ele. Pot determina aceste evenimente prăbuşirea unei nave cosmice (prin anii... 3000) în Soare ? Cosmonava încerca să împiedice producerea unei ANOMALII care perturba activitatea Soarelui...

Eram foarte curios să aflu dacă evenimentele întâmplătoare pot afecta în viitor producerea altor evenimente... Mai bine zis, încercam să aflu dacă acele evenimente pot determina sau nu producerea unor ANOMALII... Sau, dimpotrivă, pot împiedica producerea unor ANOMALII...

Lucram de câteva ore la calculator şi nu reuşeam să ajung la nici un rezultat... Pentru că analiza se complica... Simularea cerea să fie studiate toate posibilităţile sau, altfel spus, trebuia să fie analizată fiecare LUME POSIBILĂ sau VIRTUALĂ derivată din fiecare eveniment. Astfel, spre exemplu, trebuia să analizez următoarele situaţii...

- Lupta dintre doi dinozauri. Exista cazul în care cei doi dinozauri mureau în timpul luptei, cazul în care unul dintre dinozauri trăieşte şi celălalt moare şi cazul în care cei doi dinozauri trăiesc...
- O ceată de oameni primitivi vânează un mamut. Exista cazul în care ceata de oameni primitivi vânează mamutul şi îl ucid; cazul în care mamutul ucide ceata de oameni primitivi; cazul în care mamutul ucide o parte din oamenii primitivi şi reuşeşte să fugă; cazul în care şi ceata de oameni primitivi şi mamutul fug şi reuşesc să supravieţuiască.
- Un ritual desfăşurat de către membrii unei societăţi secrete din antichitate. Există cazul în care datorită unor cauze oarecare, ritualul nu s-a mai desfăşurat; cazul în care ritualul a fost întrerupt la un moment dat; cazul în care ritualul s-a desfăşurat integral.
- Un experiment al unui alchimist, experiment desfăşurat într-un atelier. Există cazul în care alchimistul nu a mai făcut experimentul; cazul în care experimentul s-a întrerupt la un moment dat şi cazul în care experimentul a fost făcut integral.
- Un experiment efectuat într-un laborator în care se făceau cercetări privind fenomenele paranormale. Ca şi în precedentele situaţii, exista cazul în care experimentul nu s-a mai desfăşurat, cazul în care experimentul a fost întrerupt şi cazul în care experimentul s-a desfăşurat integral.
- Un experiment desfăşurat într-un laborator de cercetări din domeniul fizicii particulelor elementare. Ca şi în situaţiile precedente, exista cazul în care experimentul nu s-a mai desfăşurat, din cauza unor defecţiuni ale aparatelor, cazul în care experimentul a fost întrerupt şi cazul în care experimentul s-a desfăşurat integral.

Toate aceste situaţii, toate aceste cazuri, trebuiau analizate... În fiecare caz, rezultatul era diferit !... Singurele cazuri în care cosmonava NU SE PRĂBUŞEA ÎN SOARE, erau următoarele:

- Cazul în care dinozaurii trăiesc.
- Cazul în care ceata de oameni primitivi şi mamutul fug şi reuşesc să supravieţuiască, în cele din urmă.
- Cazul în care ritualul s-a desfăşurat integral.
- Cazul în care experimentul alchimistului s-a făcut integral.
- Cazul în care experimentul efectuat într-un laborator de cercetări în domeniul fenomenelor paranormale, s-a desfăşurat integral.
- Cazul în care experimentul efectuat într-un laborator de cercetări din domeniul fizicii particulelor elementare, s-a desfăşurat integral.

În restul cazurilor, cosmonava se prăbuşea în Soare, iar ANOMALIA perturba activitatea Soarelui !

Cu toate acestea, nu eram deloc lămurit în următoarea privinţă: ce legături erau între cazurile respective, cosmonavă şi respectiv producerea ANOMALIEI ?

Stăteam în faţa calculatorului şi mă tot gândeam... Deodată, pe monitor a apărut următorul mesaj...

"Cu ACEST UNIVERS se întâmplă ceva ! Brusc, la un moment dat, vor apare tot felul de anomalii – ieri nu erau, mâine vor fi ! Gheaţa nu se va mai dezgheţa; o sticlă scoasă din frigider nu se va mai încălzi, dimpotrivă, va rămâne îngheţată; apa dintr-o oală încălzită, nu se va mai răci... Nu vor mai exista incendii, cutremure, fulgere şi trăsnete şi tunete, inundaţii, secete, epidemii... În schimb, orice adiere de vânt, orice picătură de ploaie, orice mişcare vor produce... moartea !... Nu vor mai fi războaie, nu vor mai fi conflicte, dar toate acordurile, toate înţelegerile vor genera dezastre !... Soarele va părea că este încremenit... Nu vor mai fi zile şi nopţi, va exista numai... ceva între zi şi noapte, un amurg perpetuu... Totul va fi o... ANOMALIE ! Şi nimeni nu va şti cât va dura ! Pentru că toţi vor UITA ceea ce a fost mai înainte de ANOMLIE ! ANOMALIA va deveni ceva... NORMAL !... "

Iată, acesta a fost mesajul apărut pe monitor ! Bineînţeles că am fost foarte tulburat după ce am citit acest mesaj ciudat... Mi se făcuse o sete cumplită... M-am dus la figider să scot o sticlă cu apă şi să beau, să beau şi să îmi potolesc setea. Am scos sticla din frigider şi am aşteptat puţin să se mai încălzească apa... Am aşteptat... Dar apa din sticlă, nu se mai încălzea ! Rămânea rece, aşa cum era când o scosesem din frigider ! Am încremenit. Am uitat şi de sete... Începuse... ANOMALIA ? Am verificat... Am pus apă într-o oală şi am pus-o să se încălzească pe aragaz. Apa din oală a început să fiarbă... Apoi am luat oala de pe aragaz şi am pus-o pe masă, aşteptând să se răcească... Dar apa din oală... nu se mai răcea !... Treceau minute şi ore, iar apa era încă... fierbinte !... Şi, după un timp, mi s-a părut normal să fie aşa, adică, spre exemplu, mi se părea normal ca apa încălzită să nu se mai răcească, iar gheaţa să nu se mai topească atunci când era încălzită, mi se părea normal ca... Soarele să fie încremenit...

Dimpotrivă, mi se părea anormal să existe fulgere, trăsnete, tunete, furtuni, cutremure, ploi şi inundaţii... Mi se părea anormal să existe... anotimpuri, să existe zile şi nopţi...

ADEVĂRATA ISTORIE A OMENIRII

Conversam într-o zi cu androidul meu, Genid, după o zi obositoare...
— Dragă domnule, trebuie să-ţi spun că, de câteva zile mă frământă o idee...
— Ce idee, dragă Genid ?
— Cred că viaţa a apărut la puţin timp după apariţia... Universului !... Să spunem că a apărut după... cel mult zece miliarde de ani !... Să spunem că omenirea a apărut undeva, în Univers, acum cinci miliarde de ani... S-a dezvoltat şi a colonizat planete... Dar, au existat şi alte fiinţe şi alte civilizaţii... Au existat conflicte... De fapt, există şi acum conflicte, ca şi atunci !... Au avut (şi încă au loc) comunicări temporale, crearea de Universuri Alternative... A izbucnit apoi un conflict interstelar, între civilizaţia umană şi o civilizaţie deosebită, numită civilizaţia XLOX... Civilizaţia XLOX era alcătuită din fiinţe stranii... Fiinţele astea se asemănau, într-o oarecare măsură cu nişte reptile sau cu nişte insecte sau, dacă vrei, era o combinaţie dintre reptile şi insecte... Aceste fiinţe erau capabile să producă descărcări electrice, să emită raze laser, puteau să se deplaseze în timp, puteau să genereze câmpuri gravitaţionale... Omenirea ajunsese într-o situaţie critică... Şi atunci... În Consiliul Suprem s-a luat horărârea să se MODIFICE TRECUTUL !... Au transmis prin timp tot felul de informaţii, primilor oameni... Trebuie să-ţi spun că iniţial descoperirile ştiinţifice şi tehnice, au avut loc mult mai lent decât ştim că au avut loc... Treceau mii de ani până să se realizeze o descoperire... Spre exemplu, între descoperirea... principiilor mecanicii şi descoperirea particulelor elementare, a trebuit să treacă... aproape... un milion de ani ! Aşadar s-a hotărât în Consiliul Suprem să se transmită diverse informaţii, sperând ca prin aceasta să se producă o accelerare şi o amplificare a cunoaşterii...
— Şi care a fost rezultatul ?
— Rezultatul a fost că omenirea S-A SCHIMBAT, a devenit atât de puternică, încât nu numai că a eliminat civilizaţia aceea denumită XLOX, dar a distrus toate celelalte civilizaţii din UNIVERS, şi a rămas... SINGURA CIVILIZAŢIE DIN UNIVERS !... Numai că, a apărut ceva... A apărut la un moment dat... o degradare, o decădere sau, dacă vrei, o degenerare a civilizaţiei !... Civilizaţia umană aproape că s-a stins... Au mai rămas câţiva reprezentanţi, pe o planetă numită acum, planeta Pământ !...
— Nu ştiu ce să cred şi nici ce să spun, dragă Genid...
— Cosmonavele trimise să exploreze Galaxia Calea Lactee, nu găsesc nici o civilizaţie, găsesc numai urme, vestigii, rămăşiţe ale unor civilizaţii foarte asemănătoare cu... actuala civilizaţie umană ! Cum se explică ?
— Este adevărat, Genid...
— Vrei o dovadă concludentă ?
— Desigur...
— Iată !

Şi deodată, Genid se transformă... Devenise o... fiinţă stranie, care era o cobinaţie între o reptilă (ceva asemănător cu un guşter uriaş) şi o insectă (ceva asemănător cu o lăcustă gigantică) ! Această fiinţă stranie, mi se adresă:

— Eu sunt ultimul reprezentant al civilizaţiei XLOX... Încerc să supravieţuiesc, aşa cum pot... Câteodată însă, nu mă mai pot controla şi devin... imprudent... Aşa cum este cazul acum... Nu ştiu de ce ţi-am povestit... ADEVĂRATA ISTORIE A OMENIRII şi nu ştiu de ce am ieşit din camuflaj... Pentru că înfăţişarea aceea... de android, era un camuflaj perfect pentru mine... Fă ce vrei acum...

Ei bine, am plecat pe o staţie cosmică şi acolo am rămas...

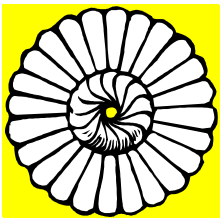

O CLĂDIRE STRANIE

În sfârşit, sunt în concediu ! Voiam să plec pe planeta TRIAX să îmi petrec concediul de odihnă acolo... Voiam să mă relaxez, să uit de activitatea sufocantă pe care o aveam la Centrul Strategic Planetar, unde lucram... Planeta TRIAX era alcătuită de fapt dintr-un ocean şi o insulă... Oceanul era întotdeauna liniştit, nu existau furtuni sau uragane sau alte manifestări violente de acest gen... Pe insulă erau numai trei clădiri şi un cosmodrom... Cele trei cădiri, erau: un hotel, un magazin care era şi un loc de distracţii în acelaşi timp şi... cea de a treia clădire... era stranie... Nu ştia nimeni ce destinaţie avea, era o clădire stranie... În rest, era un mare deşert – nu exista vegetaţie, nu existau animale... În rest, era o linişte desăvârşită... În sfârşit, am ajuns pe planetă, am fost la hotel şi am primit o cameră şi tocmai voiam să ies şi să mă duc în clădirea unde era magazinul şi locul de distracţii... Din neatenţie, m-am împiedicat şi am căzut... În cădere, m-am lovit la tâmplă şi apoi... nu am mai ştiut nimic... După vreo două zile, cred, m-am trezit... Stăteam imobilizat pe un pat şi mă uitam pe fereastră... Iar pe fereastră, vedeam... CLĂDIREA STRANIE ! Vedeam, de fapt, unsprezece ferestre ale Clădirii Stranii... În spatele fiecărei ferestre, vedeam tot felul de imagini... În spatele ferestrei din stânga a Clădirii, de la etajul al treilea, vedeam un... monstru... Un monstru care... dansa !... În spatele ferestrei din centrul clădirii, de la etajul al treilea, vedeam un copil legat de un stâlp, care se zbătea ! În spatele ferestrei din dreapta a clădirii de la etajul al treilea, vedeam o... fantomă care se zbenguia !... În spatele ferestrei din stânga a clădirii de la etajul al doilea, vedeam un vrăjitor... În spatele ferestrei din centrul clădirii, de la etajul al doilea, vedeam un fel de... ritual... Mai mulţi indivizi erau prosternaţi în faţa unei statui... În spatele ferestrei din dreapta a clădirii, de la etajul al doilea, vedeam un laborator...

Erau multe aparate şi câţiva indivizi care se mişcau haotic... În spatele altor ferestre de la etajul unu şi de la parter, vedeam tot felul de imagini: un computer uriaş, o pădure, un lac, un munte, un atelier... Stăteam aşa, imobilizat pe acel pat mare, stăteam şi priveam... La un moment dat, a intrat în cameră cineva... Cred că era o asistentă medicală, m-a privit şi m-a întrebat:
— Cum te simţi ?
— Mă simt bine... Privesc pe fereastră şi văd tot felul de lucruri... Mă uit şi văd... Clădirea Stranie... Ce este această... clădire ?
— Ce clădire ? Care clădire ?
— Uită-te pe fereastră !
— Mă uit şi nu văd decât deşertul... Şi apoi... este oceanul !...
— Cum ? Nu vezi... CLĂDIREA STRANIE ? Nu vezi că în spatele ferestrelor acelei clădiri sunt tot felul de lucruri ? Văd un monstru, văd o fantomă, văd un copil legat de un stâlp, văd un vrăjitor, văd un fel de ritual, văd un computer uriaş, văd un laborator, văd o pădure, văd un lac, văd un munte...
— Dar eu nu văd nimic !... Mă duc să îl aduc pe medic, să te consulte...
Şi asistenta plecă... Dar nu s-a mai întors cu medicul, pentru că s-a produs un... cutremur !... Pentru prima dată de când exista planeta TRIAX, a avut loc un cutremur !... Am leşinat... Când m-am trezit, mă aflam... în Clădirea Stranie... Eram un copil, eram legat de un stâlp şi mă zbăteam... Din când în când, priveam pe fereastră şi vedeam că în spatele altei ferestre de la etajul al treilea al Hotelului, era un individ care... mă privea !... Eram... EU şi mă aflam... în două trupuri !... Incredibil !...

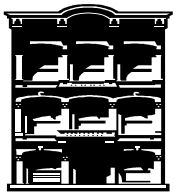

ACEI OCHI MIRACULOŞI

PROLOG

Iată ce scriam cu vreo două săptămâni înainte de a efectua a doua operaţie de cataractă (la ochiul stâng)...

" Îmi amintesc că era pe la sfârşitul lunii noiembrie a anului 2011 şi trebuia să fac două operaţii de cataractă, suferind şi de miopie medie... Nu eram însă hotărât... Ezitam încă... Într-o zi, am sesizat nişte străfulgerări... Apoi vederea a început să se deterioreze... Cataracta, boală care, netratată, are ca finalitate orbirea, avansa rapid... Am telefonat la clinica de oftamologie A.O. şi m-am programat pentru operaţie... În ziua de 19 decembrie am fost operat la ochiul drept... A fost o operaţie care mi-a salvat... ochiul drept... Apoi, urma să efectuez încă o operaţie de cataractă la ochiul stâng... Am fost programat pentru operaţie la data de 26 martie 2012...

Să mai precizez ceva... În vara acelui an, adică în vara anului 2011, am scris o carte pe care am intitulat-o... ”Misterele Timpului şi libertatea gândirii”, în care prezentam mai multe idei... Spre exemplu, ideea că sunt posibile comunicările temporale, adică un fel de telepatie în timp - doi sau mai mulţi oameni puteau comunica atât în spaţiu cât şi în timp, aşadar, doi sau mai mulţi oameni, aflaţi în epoci diferite, puteau comunica... Dar nu numai atât, un om aflat la diverse etape ale vieţii lui, putea comunica ceva cu el însuşi, aidcă eu care am 41 de ani, aş putea să comunic cu mine însumi... fiind copil !...
Este straniu... dar credeam că este posbil !... O altă idee era următoarea... Atunci când are loc o modificare a evenimentelor, se produce o bifurcare a timpului, adică se generează o LUME POSIBILĂ... Este mai greu de înţeles şi de explicat... Spre exemplu, să mă refer la explozia centralei nuclearoelectrice de la Cernobâl, care a avut loc la 26 aprilie 1986... Aceasta putea să nu aibă loc ! Este o posibilitate. Această posibilitate, a generat de fapt o... LUME POSIBILĂ ! Desfăşurarea evenimentelor ar fi fost alta... Aşadar, ar fi rezultat o lume posibilă, o lume în care această explozie termonucleară nu ar fi avut loc, o lume care ar fi arătat altfel decât lumea aceasta, căreia îi spunem... LUME REALĂ (în care explozia termonucleară a avut loc).
Ei bine, ideea este că LUMILE POSIBILE, de fapt, EXISTĂ SIMULTAN ! Unde ? Există undeva, în dimensiunea a cincea a UNIVERSULUI !
Ce este a cincea dimensiune a Universului ? Să încerc să explic... Timpul, considerat ca fiind dimensiunea a patra a Universului, este de obicei reprezentat printr-o dreaptă, prin aşa numita... ”săgeată a timpului”, timpul fiind aşadar caracterizat print-un singur prezent, printr-un singur trecut, printr-un singur viitor... Ei bine, în cadrul celei de a cincea dimensiuni, timpul poate fi considerat ca fiind... ramificat sau multiplicat, altfel spus, ne putem închipui mai multe prezenturi, mai multe trecuturi, mai multe viitoruri !... Este ceva mai greu de înţeles şi de acceptat, probail... Dar să revin la operaţiile de cataractă... Trebuie să mărturisesc că am avut o viziune... O viziune, transmisă de mine, cel din LUMEA POSIBILĂ, aceea în care NU AM FĂCUT OPERAŢIILE DE CATARACTĂ !...
A fost ceva foarte greu de descris, a fost o mare suferinţă...
Mă gândeam că, în LUMEA POSIBILĂ, sau în UNIVERSUL ALTERNATIV, în care existam şi în care... nu făcusem operaţiile de cataractă, eram, probabil... orb...”

În sfârşit, la data de 26 martie 2012, m-am prezentat la clinică pentru operaţie, mi s-a făcut anestezia şi am aşteptat destul de neliniştit să mi se facă implantul de cristalin... Ei bine... s-a întâmplat ceva... extraordinar !... În timp ce mi se făcea operaţia, am... sesizat sau am ”văzut” , nu ştiu cum să mă exprim mai exact, am sesizat aşadar, cu OCHIUL STÂNG, acela care era supus operaţiei, după ce mi se extrăsese vechiul cristalin şi urma să mi se implanteze un cristalin artificial, am sesizat aşadar o lumină gălbuie, am sesizat nişte umbre, apoi am sesizat lumini de diverse culori – albastru deschis, galben auriu, alb strălucitor, era ceva deosebit de frumos... Şi mi-am spus că nu voi uita niciodată acele culori, acele... imagini, dacă pot spune astfel... Nu am simţit nimic... Nu am avut dureri !... Era ceva deosebit, pentru că la prima operaţie nu am sesizat nimic !... La prima operaţie (când am făcut operaţia la ochiul drept), nu am sesizat nimic, a fost un întuneric... total !... Şi încă ceva aş dori să mai precizez...

Cu câteva ore înainte de operaţie, am simţit un mare regret pentru faptul că... urma să mă ”despart” de cristalin... Eram foarte amărât, cu toate că ştiam că acesta urma să fie înlocuit de un cristalin artificial... Dar... nu este totul... De ce spun asta ? Pentru că după aceea... au apărut... viziunile, trăirile care s-au succedat rapid... Fulgerător !... Au fost câteva clipe care au cuprins în ele... o eternitate !... Tot ceea ce ştiam era că... stăteam undeva, cândva, suspendat în spaţiu şi timp şi visam, gândeam, speram...
Ce gânduri îmi treceau prin minte ? Ce visam ?
Iată câteva gânduri, iată câteva vise...

♦

UN SCHIMB NEOBIŞNUIT

Mă aflam într-o LUME POSIBILĂ (sau mai bine zis într-un UNIVERS ALTERNATIV), pe o planetă asemănătoare Pământului... Pe acea planetă exista o clinică, în care se realizau uşor contacte între creierul omului şi computer... Contactul acesta se realiza direct, fiind folosit atât pentru tratamentul unor boli psihice, cât şi pentru diverse distracţii... Individul era introdus într-o cameră, se aşeza pe o canapea, apoi nişte raze de lumină ţâşneau din pereţii camerei şi apoi... gata !... Contactul dintre creierul omului şi computer era realizat !... Cred că este de la sine înţeles că acele computere erau de o complexitate ameţitoare !... Ce urma după asta ? Ei bine, se realiza, sau se sintetiza o LUME VIRTUALĂ !... Individul era închis în... lumea virtuală, trăia în acea lume virtuală şi, dacă era bolnav, se vindeca, de cele mai multe ori, iar dacă voia numai să se distreze, ei bine, se distra !... Însă, este de precizat că, după ce intra în acea lume virtuală, nu îşi mai aducea aminte nimic din lumea reală, adică, acea lume virtuală, constituia însăşi REALITATEA !... Ei bine, din curiozitate, am intrat şi eu într-o astfel de cameră, după ce în prealabil fusesem instruit de către personalul medical de la acea clinică, m-am aşezat pe canapea şi am aşteptat să intru în contact cu computerul, iar apoi am aşteptat să intru într-o lume virtuală (adică o lumea creată de computer, o lume... inconsistentă, după cum îmi explicase un specialist)...
În acea lume virtuală (o lume anostă, cenuşie, plictisitoare), eram un... individ oarecare, un vagabond... Mergeam prin parcuri, pe străzi, cerşeam... Odată, nişte oameni m-au dus într-un loc, într-o clădire şi am participat, dacă pot spune astfel, la o... ”şedinţă de spiritism”... Era vorba de a se intra în contact cu spiritul unui individ care se afla, spuneau cei care participau la acea şedinţă de spiritism, se afla, aşadar, undeva, în... LUMEA CEALALTĂ !... După un timp, individul care aparţinea CELEILALTE LUMI, APARE, se materializează, pur şi simplu !... Cumva însă, îmi dădeam seama că mă aflam, de fapt, într-o lume virtuală, o lume creată de computer, în care orice este posibil, aşa încât, nu am fost foarte mirat de această apariţie !... Individul, când a fost întrebat cum arată... LUMEA CEALALTĂ, a răspuns că este o lume absolut normală, cu oameni, cu animale, cu plante, cu flori, cu arbori, cu clădiri, cu mări, cu oceane, cu vânt, cu apă, cu stele, cu munţi...

Deodată, a explodat o bombă care a distrus totul... Cu câteva clipe înainte de a muri, individul mi-a spus că se întoarce în... LUMEA CEALALTĂ... Mi-a spus că LUMEA CEALALTĂ este de fapt LUMEA REALĂ, iar eu voi rămâne pe veci în acea LUME VIRTUALĂ...
Ei bine, chiar aşa s-a şi întâmplat, dar nu mai înainte de a comunica toate acestea medicilor şi tehnicienilor care mă asistau în... călătoria mea prin acea... LUME VIRTUALĂ...

— Iată aşadar că un individ dintr-o LUME VIRTUALĂ a devenit REAL, iar un alt om din LUMEA REALĂ, a devenit... VIRTUAL !... Interesant, foarte interesant, spuse unul dintre medici... Cred că voi scrie o carte în care voi descrie acest eveniment straniu...

♦

O METAMORFOZĂ

Eram într-o altă LUME POSIBILĂ... Eram într-o lume în care era normal să existe oameni mici, nişte pitici care aveau o înălţime de treizeci de centimetri, era foarte normal să existe oameni mari, nişte giganţi, care aveau o înlţime de cinci metri, era foarte normal să existe tot felul de oameni care avea tot felul de malformaţii – aveau două sau trei capete, aveau patru sau cinci mâini sau şapte ori opt picioare... Erau şi numeroşi oameni alipiţi ca şi siamezii... Aceşti oameni (dacă puteau fi denumiţi astfel) se năşteau în general prin... diviziune... La un moment dat, un individ se împărţea (sau se diviza) în două, în trei sau în patru indivizi care continuau apoi să trăiască independent...
Când se întâmpla să moară un individ, acesta... pur şi simplu lua foc – se transforma într-o... torţă şi ardea până ce devenea o... grămadă de cenuşă !...
Ei bine, aceste fiinţe considerau că nu mai există nimic în afara lor, că Universul se reducea numai la ei, la LUMEA LOR !... Când am apărut în lumea lor, am fost considerat o... ciudăţenie ! Nu eram decât un om de un metru şi şaptezeci şi cinci de centimetri înălţime, cu doi ochi, două urechi, cu un trup şi patru membre... Am fost imediat capturat şi închis într-o cuşcă şi apoi am fost purtat prin tot felul de locuri...
Multe dintre acele fiinţe se opreau şi mă priveau cu neasemuită uimire... Pentru mine, era un chin de nedescris ! Aşa decurgea viaţa mea... Stăteam în cuşca aia şi eram privit de nenumărate fiinţe care se perindau prin faţa mea !... Credeam că nu se va sfârşi niciodată !... Credeam că... aşa arată eternitatea !...

Într-o zi, s-a apropiat de cuşcă, o fiinţă îngrozitoare... Semăna cu o caracatiţă care avea nenumărate tentacule !... M-a privit cu singurul ochi pe care îl avea, a introdus un tentacul printre barele acelei cuşti şi... mi-a atins trupul... M-a pipăit, dacă pot spune astfel, cu acel tentacul şi apoi, m-a lovit !... Am simţit apoi că mă cuprinde somnul... Un somn profund... Apoi nu am mai simţit nimic !... După un timp, m-am trezit şi am simţit că... eram acea fiinţă care semăna cu o caracatiţă – aveam nenumărate tentacule şi priveam, cu singurul meu ochi înspre o cuşcă în care se afla o altă fiinţă cu un cap, doi ochi, un trup şi patru membre... Cine era oare acea fiinţă ? M-am întrebat, dar nu am putut să răspund !...

♦

CONTACT...

Toţi oamenii dintr-o altă LUME POSIBILĂ, credeau că prima întâlnire cu extratereştrii înseamnă de fapt, contactul cu nişte nave cosmice, cu nişte organisme, mai mult sau mai puţin asemănătoare cu organismele umane, însemna apoi un schimb de informaţii sau un schimb de tehnologii... Atât şi nimic mai mult... Dar a fost altfel... La început, a fost un... corp cosmic asemănător unei comete... De fapt era un organism cosmic... A învăluit planeta... Era un fel de ceaţă... Ceaţa a devenit densă şi apoi... timpul nu a mai existat !... Planeta, oamenii, animalele, plantele, clădirile, maşinile, au devenit... ETERNE !... Nu mai erau naşteri, nu mai erau morţi, nu mai erau războaie, nu mai erau catastrofe !... Mai mult decât atât, toţi cei care trăiseră cândva, au înviat !...
Şi toţi oamenii trăiau şi erau foarte fericiţi !... Toate gândurile oamenilor se îndreptau către acea FIINŢĂ EXTRATERESTRĂ şi o binecuvântau neîncetat, o proslăveau, i se închinau !... Dar, la un moment dat, s-a întâmplat ceva !... Oriunde mă duceam, în orice zonă a planetei, aveau loc tot felul de catastrofe... Planeta parcă se zvârcolea, se formau cratere din care ţâşnea materie incandenscentă... Plecam dintr-un loc, în alt loc şi nu întâlneam decât... cratere, uragane, fulgere... Pur şi simplu, nu ştiam de ce se întâmplă toate astea !... Până când, la un moment dat, acea FIINŢĂ EXTRATERESTRĂ, s-a hotărât să plece !... Ceaţa aceea densă, deodată a dispărut şi a lăsat în locul ei, planeta, cu oamenii, animalele, plantele, clădirile, maşinile, exact la fel cum erau înainte de a veni pe planetă acea FIINŢĂ BIZARĂ... Oamenii nu îşi mai aduceau aminte nimic din acea întâmplare şi continuau să se întrebe: cine suntem noi ?... Şi continuau să-şi închipuie că sunt singurele fiinţe vii raţionale din UNIVERS !... Trebuie însă să mai spun că acea FIINŢĂ EXTRATERESTRĂ, atunci când plecase de pe planetă, mă luase şi pe mine cu ea !... Devenisem... prizonierul acelui FIINŢE COSMICE !...

♦

COMUNICARE TEMPORALĂ

Mă aflam undeva, cândva, pe această planetă numită Pământ… Eram lângă un copil, un copil bolnav şi lângă părinţii acestuia… Copilul suferea de o boală rară, numită progerie… Progeria era o boală care se manifesta astfel: individual îmbătrânea repede… Un copil de şapte ani, bolnav fiind de progerie, arăta ca un om de şaptezeci de ani ! Ei bine, eram lângă un copil bolnav de progerie şi lângă părinţii lui, încercând să îl vindec… La un moment dat, am fost cuprins de un somn profund… De fapt, ştiam că eram într-o transă hipnotică… Voiam să realizez un contact telepatic prin timp cu un medic dintr-o altă epocă, o epocă din viitor, când medicina era foarte dezvoltată şi făcuse progrese imense în ceea ce priveşte tratarea multor boli… Printre care se număra şi progeria… În cele din urmă, am reuşit… Am comunicat cu un medic din viitor, i-am expus cazul, iar acesta mi-a indicat tratamentul… M-am "reîntors" apoi în acel present, lângă acel copil bolnav de progerie… Am aplicat tratamentul şi am constatat că acel sărman copil se însănătoşea pe zi ce trecea… Acel copil… bătrân, devenise iarăşi un copil obişnuit… Părinţii copilului, credeau că săvârşisem o minune !...
Dar eu ştiam că nu era aşa.

Era pur şi simplu un contact sau o comunicare temporală, o legătură realizată în timp, cu un medic situat cândva, în viitor şi care cunoştea tratamentul progeriei !...
Mai târziu, mult mai târziu, peste veacuri şi veacuri, a apărut un articol într-o revistă celebră, un articol scris de un renumit medic, în care acesta descria modul cum fusese contactat de cineva din trecut şi fusese rugat să trateze un copil bolnav de progerie… Ceea ce şi făcuse… Drept dovadă, prezenta un document străvechi, un document în care era consemnat acest lucru: că un copil fusese tratat miraculous de cineva care… comunicase în timp cu un medic, aflat undeva, cândva, în viitor !...
Trebuie să mai consemnez ceva însă, şi anume că, la puţin timp după ce copilul se însănătoşise, am început să… îmbătrânesc, foarte repede !...
În câteva zile îmbătrânisem atât de mult, încât arătam ca un moşneag de… nouăzeci de ani ! De ce ?...

♦

ANONIMUL

Am întâlnit, cu ani în urmă, un om care era foarte speriat şi care, după o lungă discuţie, s-a mai liniştit… L-am întrebat cum îl cheamă… Mi-a răspuns că nu are importanţă… Eu îl voi numi… Anonimul… În cele din urmă, mi-a povestit ceva foarte interesant… Mi-a spus că, în timpul celui de-al doilea război mondial, lucrase într-un laborator subteran, unul dintre nenumăratele laboratoare ale armatei naziste…
În laboratorul acela se făceau cercetări diverse… Spre exemplu se experimentau tot felul de explozibili, apoi de încercau tot felul de arme care de care mai ciudate, sau se încercau tot felul de unguente sau seruri pentru tratarea unor boli, pentru tratarea arsurilor sau pentru stimularea forţei musculare… Ei bine, într-o zi, era 24 ianuarie 1945, au fost aduşi în acel laborator, vreo zece indivizi, care urmau să participe la un experiment… Acestor indivizi urma să li se injecteze o substanţă, un fel de drog…
Acel drog, spuneau atât doctorul Humhe, cât şi doctorul Kuntzing, făcea ca organismul în care era injectat, să capete puteri nebănuite… Se putea face chiar şi un… salt în timp !... Voiau aşadar să afle dacă era adevărat !...
Ei bine, la câteva ore după ce au fost aduşi acei indivizi, care erau prizonieri de război, li s-au injectat drogul… Apoi, am auzit alarma… S-a anunţat că războiul era pe cale de a fi pierdut, armata lui Hitler era pierdută şi că urma să scape… cine va putea… Apoi au urmat nişte explozii extraordinare… Apoi, în acele momente, Anonimul a leşinat şi nu mai ştie ce s-a întâmplat… După un timp, s-a trezit şi a constatat că era izolat, într-un birou din incinta laboratorului… Era atât de speriat încât pur şi simplu nu a mai putut să gândească, o vreme… Apoi, şi-a mai revenit… A căutat să iasă din acel birou… Tot căutând o ieşire, a găsit un mic dulap în care erau, printre alte flacoane, cutii, borcane şi sticle, erau şi nişte seringi, care conţineau acel drog, care, se credea că făcea ca organismul să fie teleportat în spaţiu şi timp… Nu ştia ce era de fapt acel drog, nu ştia de fapt dacă era un drog sau altceva, tot ce ştia era că, voia să scape din acel loc…
Şi-a injectat… substanţa aceea lichidă şi apoi a aşteptat… După un timp, a simţit că începe să capete noi puteri, apoi aceste puteri au crescut, au tot cresut până când, convins fiind că nimic nu mai poate să-i stea în cale, a pus mâna pe o cazma, apoi pe o rangă şi a început să sape, a început, să facă un tunuel, încercând să ajungă la suprafaţă…

A tot săpat, neştiind nici de foame, nici de sete, nici de oboseală… În cele din urmă, a izbutut să ajungă la suprafaţă… A ieşit, în sfârşit, apoi a mers şi a tot mers, până când m-a întâlnit… pe mine… Apoi, m-a întrebat unde se află şi care este data la care se află… I-am răspuns, peste măsură de uimit… Se găsea în Bucureşti, în anul… 2000, 23 octombrie !...

M-a privit năucit, apoi a plecat îngândurat, trist şi fără vlagă… A apucat să-mi mai spună că, după cum aflase de la doctorul Humhe, acea substanţă, fusese obţinută absolut întâmplător, de la un… magician tibetan care călătorea prin lume…

Ei bine, nu mai am nimic de zis… Poate fi sau nu adevărat, tot ce pot să spun este că, după părerea mea, sunt tot felul de întâmplări în lumea asta, sunt tot felul de oameni, sunt tot felul de informaţii… Este însă păcat că multe, foarte multe întâmplări sunt uitate, mulţi, foarte mulţi oameni rămân anonimi, multe, foarte multe informaţii sunt pierdute… Ca şi acel om, care a fost şi a rămas un anonim…
Nimeni nu va mai şti de el… Ca şi cum nu ar fi existat niciodată… Păcat, foarte păcat…

♦

ORICE ESTE POSIBIL

Cândva, demult, locuiam în apropierea unei păduri... Donodan, un prieten de-al meu cu care mă învecinam, obişnuia uneori să se ducă la vânătoare. Într-o zi frumoasă de septembrie a anului 1970, îşi luă puşca, rucsacul şi plecă la vânătoare, după ce ne comunică, mie şi altora, că pleacă să vâneze şi că se va întoarce peste circa cinci ore... I-am urat drum bun şi mult noroc la vânătoare. Dar... cele cinci ore au trecut... Apoi au mai trecut câteva zile... Oamenii au început să îl caute... A fost de negăsit... După câteva zile, am săpat o groapă în grădină şi... am găsit un schelet... Am mai găsit nişte zdrenţe, o puşcă ruginită şi o cutie... Uitându-mă mai bine la zdrenţe, am observat că... acestea semănau cu un costum de vânătoare... Apoi am deschis cutia... În cutie era o foaie de hârtie pe care era scris ceva... Iată ce era scris...

"Am plecat la vânătoare. Mi-am pregătit puşca... Deodată, în faţă mi-a apărut un... monstru... Era un urs sau un lup uriaş... nu ştiu exact... Eram cuprins de groază... Am îndreptat puşca spre monstru şi am tras. Apoi, am văzut că glonţul se mişca... incredibil de lent... După o jumătate de oră, glonţul se deplasase doar zece centimetri !
Apoi am văzut că glonţul a... intrat în monstru, a ieşit şi apoi, cu o viteză uluitoare şi-a schimbat direcţia şi... a dispărut ! Apoi monstrul s-a îndreptat spre mine, a trecut prin mine şi... a dispărut !... Au trecut câteva ore până să îmi revin... Apoi am scris despre ceea ce s-a întâmplat, am băgat hârtia într-o cutie şi apoi... Apoi ce ?... Nimic ! Mă voi culca... "

După ce am citit acest mesaj, am arătat ceea ce descoperisem şi altor oameni...
Nimeni nu a putut să înţeleagă ceea ce s-a întâmplat... Ce a fost asta ? Ce s-a întâmplat de fapt ?... Trebuie să mai precizez însă că acel loc era deosebit... Iată de ce era un loc deosebit... Pentru că, spre exemplu, ploua fără ca pe cer să fie nici un nor, pentru că, noaptea, când apăreau stelele, acestea se mişcau pe firmament, în loc să fie fixe, pentru că Soarele se micşora şi se mărea, pentru că Luna era vizibilă şi în timpul zilei, pentru că nu era vânt, pentru că erau fulgere imense, pentru că uneori, obiecte grele... pluteau în aer... Iar oamenii... ei bine, oamenii nu... îmbătrâneau... Erau mereu tineri !...

Toate acestea le consideram ca fiind normale... Dar, într-o zi, am plecat din acel loc ciudat... Nu ştiu ce să mai spun, însă am simţit că cineva, poate un glas interior, poate o inspiraţie, nu ştiu exact, m-a determinat să plec...
Şi am plecat... De atunci au trecut ani şi ani... Însă nu am încetat să mă întreb: ce a fost, ce a însemnat acea întâmplare ?... Apoi, într-o noapte, pe când mă plimbam pe o stradă pustie, am aflat răspunsul... Ei bine cred că omul, vânătorul, a intrat pur şi simplu într-un... UNIVERS PARALEL, iar apoi, a revenit în UNIVERSUL NOSTRU !...
Mai cred că... UNIVERSURILE PARALELE sunt mai aproape de noi decât orice altceva... Tuturor celor care nu cred le pot spune că vor avea odată şi odată ocazia să constate asta… Măcar odată în viaţă... Eu am constatat asta când, dorind să revăd acel loc, unde am locuit demult, acel loc deosebit, am constat că... dispăruse... Dispăruse pur şi simplu !...

♦

OMUL DIN ATLANTIDA

Cândva, am întâlnit un om deosebit… Pretindea că este din… Atlantida !...
Din străvechea şi enigmatica Atlantida !... Nu am vrut să-l contrazic… Iată ce mi-a spus acel om…

— Află că oamenii din Atlantida au fost cei care au construit… multe dintre minunile lumii antice… Piramidele spre exemplu… Oamenii din Atlantida, ştiau să facă multe lucruri… Ştiau să construiască, ştiau să zboare, ştiau de ce şi cum a apărut Universul, ştiau cum să trăiască, ştiau să trateze nenumărate boli… Oamenii din Atlantida, erau în anumite privinţe diferiţi de… oamenii actuali… Poate că este normal să fie aşa… Erau oameni, dar… cu toate astea, erau altceva… Astfel, spre exemplu, oamenii din Atlantida, puteau să efectueze calcule complicate; acum, oamenii obişnuiţi ai acestor vremuri, folosesc… computerele, pentru a le putea efectua… Oamenii din Atlantida nu aveau nevoie de maşini de calcul, făceau tot felul de calcule doar… gândindu-se, puteau rezolva chiar şi ecuaţii complicate care azi nu se fac decât cu ajutorul computerelor, puteau memora mult şi bine şi orice (imagini, scheme, sunete, formule, poveşti…), puteau comunica rapid gânduri şi sentimente cu oricine, aflat la orice distanţă (era pur şi simplu… telepatie), aveau o capacitate de efort foarte mare, aveau o mare capacitate de observaţie, puteau învăţa orice, oricât şi oricând, puteau supravieţui în situaţii foarte diverse (spre exemplu, supravieţuiau la temperaturi extreme, supravieţuiau timp îndelungat atunci când era lipsă de alimente şi de apă, etc.), aveau capacitatea de a prevede desfăşurarea unor evnimente, în sfârşit, puteau controla chiar şi clima !...
— Dar, cu toate astea, i-am spus eu omului din Atlantida… acei oameni, au dispărut, în cele din urmă, cu toate că aveau acele calităţi minunate… De ce ?
— De fapt nu au dispărut toţi… Au mai spravieţuit câţiva… Printre care şi eu… Dar, iată de ce au dispărut ceilalţi… Îţi voi spune de ce… Noi ştiam că asta ne va fi soarta… Un mare învăţat de-al nostru, a descoperit un principiu, numit principiul anomaliei distructive… Iată cum se enunţă acest principiu… Cu cât complexitatea unui sistem oarecare este mai mare, cu atât probabilitatea de apariţie a unei anomalii care să destabilizeze sistemul este mai mare…

— Interesant, am spus… Să înţeleg că civilizaţia voastră, s-a dezvoltat atât de mult încât a ajuns să fie foarte complexă… Ca urmare, la un moment dat, a apărut o… anomalie… Anomalia aceasta, într-un anumit fel, a făcut să fie distrusă civilizaţia… Nu ştiu cum s-a manifestat anomalia, cert este că… a avut ca efect… dispariţia voastră… Aşa este ?
— Da, aşa este !... Dar, mai este un alt principiu… Se numeşte… principiul anomaliei constructive… Iată cum se enunţă acest principiu… Cu cât un sistem este mai simplu, cu atât probabilitatea de apariţie a unei anomalii care să conducă la o evoluţie constructivă este mai mare. Aşadar, civilizaţia noastră a apărut şi s-a dezvoltat datorită unei anomalii constructive şi a dispărut datorită unei anomalii… distructive… Aşadar, un sistem care ajunge să fie foarte complex, poate fi instabil sau poate fi distrus la un moment dat, datorită unei anomalii; pe de altă parte, un sistem foarte simplu poate să evolueze şi să ajungă foarte complex, datorită unei anomalii… În primul caz, anomalia se numeşte distructivă, iar în al doilea caz, anomalia se numeşte constructivă… Aşadar, un sistem pentru a nu fi distrus, ar trebui să îşi menţină o complexitate medie…
— Foarte interesant, am spus… Şi acum ce ai de gând să faci ?...
— Nu ştiu, voi pleca undeva, departe…
— Te rog ceva… Spune-mi, dacă vei înmulţi numărul… 1450245390765 cu numărul 2345679023 ce număr va rezulta ?
— Va rezulta numărul… 3401810191319898422595, răspunse omul din Atlandida, aproape instantaneu…
— Îşi urez, toate cele bune şi să ai succes în tot ceea ce vei întreprinde, i-am spus…
— Mulţumesc, adio…

Apoi, ne-am despărţit, ducându-ne fiecare în direcţii opuse…

♦

EPILOG

Ce s-a întâmplat ? Mă aflam culcat pe patul rabatabil din sala de operaţii… Mi se implantase cristalunul şi stăteam încă năucit şi mă întrebam… Ce s-a întâmplat ?... Aş putea să descriu ce s-a întâmplat… Iată… Din ochi au ţâşnit nişte raze foarte asemănătoare cu acelea denumite "raze laser" , care au distrus lămpile şi aparatele din sala de operaţii… Aş putea să mai spun că după operaţie, aveam nişte ochi… miraculoşi !... Astfel, ochii puteau să emită raze laser !... Puteam să hipnotizez pe oricine, oricând, puteam să văd trecutul şi viitorul unei persoane, puteam să vindec orice persoană dacă mă uitam la ea… Puteam să văd locuri îndepărtate, în spaţiu şi timp…
Dar nu mai scriu despre toate astea, întrucât, fiind ceva real, s-ar putea să nu fiu crezut ! Aşa încât, prefer să spun că… mi s-a pus un pansament la ochiul stâng, adică la ochiul operat, apoi am plecat acasă… Am revenit a doua zi la control, iar medicul mi-a spus că operaţia a reuşit şi că voi vedea bine… Cred că acum voi fi crezut, fără îndoială !...

SINGURĂTATE...

Ţineam o conferinţă, demult, în faţa unui public restrâns... Iată ceea ce am spus atunci...

<< Am întâlnit pe o planetă un om... Stătea pe o stâncă şi vorbea... Nu ştia cum ajunsese aici... Se trezise pe acea planetă... Nu mânca, nu bea, nu dormea... Tot ceea ce făcea, era doar să vorbească... Avea impresia că se adresa Universului... Cercetând planeta, am reuşit să aflu că acea planetă era... o planetă vie, aşa cum sunt atâtea în Univers !... Planeta aceea, pe care o denumisem... Eutopia (adică... loc bun), îl crease şi pe acel om şi prin el, planeta vorbea... Ce vorbea acel... om, creat de acea planetă stranie ? Vă prezint în cele ce urmează, câteva exemple...

*

CEL MAI MARE MAGICIAN DIN LUME...

Da, era cel mai mare magician din lume !... Putea face ca orice clipă să fie eternă, şi eternitatea să fie doar o clipă; putea să transforme infinitul în neant, iar neantul îl putea transforma într-o lume nesfârşită !... putea să distrugă orice fel de viaţă, şi să vindece pe oricine, de orice boală... Putea să facă dintr-un deşert, un paradis, şi să transforme un palat într-o cocioabă ! Singurul lucru pe care acest mare magician, nu a putut să-l facă, a fost... să oprească fluturii să zboare !...

UN HAOS FĂRĂ SFÂRŞIT

O organizaţie voia să controleze totul, clima, apele, vieţuitoarele, oamenii... Apoi voia să controleze Soarele, voia să controleze... Sistemul Solar, voia să controleze... Timpul... voia să controleze... Galaxia !... Şi chiar le-a controlat pe toate ! Era perfect, nimeni nu era nefericit ! Totuşi, la un moment dat, s-a produs o eroare în cadrul acelui mare program, cu ajutorul căruia, acea organizaţie controla TOTUL ! Care a fost eroarea ? Ei bine, eroarea a fost aceasta: cineva, un om oarecare, a strănutat ! Acel strănut, nu a fost prevăzut, contrar controlului exercitat de către... Centrul Coordonator, acela care controla TOTUL !...

Ce a urmat ? Ei bine... totul s-a dereglat ! A fost un haos cumplit !... Mai întâi clima: după câteva ore de acalmie, urmau ploi, tornade, vijelii... Apoi, Soarele, pârjolea pământul, urma canicula, urmau secete, urmau inundaţii... Apoi, urmau cutremure, epidemii... Apăreau monştrii, se năşteau oamenii giganţi, oamenii cu malformaţii... Erau tot felul de anomalii, erau erupţii solare, iar Luna se apropia de Pământ... Nimic nu mai era previzibil ! Apăreau din trecut dinozauri şi ferigi uriaşe, apăreau insecte gigantice, oameni primitivi, apăreau din viitor tot felul de maşinării complicate şi oameni deosebiţi... Era o nouă realitate ! Era realitatea HAOSULUI, care înlocuise vechea realitate, realitatea în care ordinea era absolută !.. Acum... era un haos cumplit, un haos... fără sfârşit !... Şi toate astea, tot acest haos cumplit, a fost cauzat de... un strănut !...

UN STRANIU CAZ DE POSEDARE (INVAZIA VIRTUALĂ)

Iată ce s-a întâmplat odată... Era un individ care se juca pe calculator. Într-unul dintre acele jocuri, exista un personaj care, după câteva încercări, a intrat în mintea individului ! Îl putea controla, putea face din el, orice voia ! Apoi, a părăsit mintea individului, şi a intrat iar în lumea acelui joc, în lumea virtuală, şi a început să se multiplice ! Apoi s-a răspândit în toată lumea, şi a intrat în minţile tuturor celor care erau pasionaţi de acel joc !... După un timp, a invadat... planeta !...

ETERNA REÎNTOARCERE

Să te reîntorci în timp, în momentul naşterii tale, şi apoi să retrăieşti identic viaţa... Sunt unii oameni care chiar cred asta !... Chiar cred că viaţa noastră, o retrăim exact la fel, de nenumărate ori !... Ne naştem, trăim viaţa, cu dureri, cu bucurii, apoi murim, apoi iar ne naştem şi reluăm viaţa, la fel !... Numai că nu ne dăm seama... Nu ştim, nu suntem conştienţi de faptul că retrăim viaţa de nenumărate ori !... Aşa să fie oare ? Eu cred că este o posibilitate !...

PUTEA SĂ FACĂ ORICE...

Era un individ care putea să influenţeze orice eveniment, de la evenimente minore, până la evenimente cruciale, numai prin exercitarea propriei voinţe !... Putea să producă ploi şi cutremure, putea să facă oamenii fericiţi, putea să producă... farfurii zburătoare... Dar ce nu putea să facă ? Ei bine, acel om era... nemuritor, era invulnerabil, era un călător temporal, şi intervenea acolo unde evenimentele, păreau să scape de orice control !... Cine era acel om ? Nimeni nu ştia ! Era un anonim, era un călător temporal !...

ÎNTÂLNIREA CU O FIINŢĂ STRANIE

Într-o zi mi s-a întâmplat ceva deosebit... O farfurie zburătoare a aterizat în faţa mea şi din farfuria zburătoare a coborât o fiinţă stranie. Fiinţa asta semăna cu o reptilă, dar semăna la fel de bine, cu o insectă... Nu o pot descrie în cuvinte potrivite ! Totuşi încerc...

Jumătate era ca un crocodil, iar jumătate era ca o lăcustă... Deodată, acea fiinţă ciudată, a început să vorbească... Mi-a spus...

"Ce urât eşti ! Mă întreb, cum de poţi fi atât de urât ? De aceea am plecat şi am străbătut spaţii imense, sperând să găsesc fiinţe frumoase !... Şi iată ce mi-a fost dat să văd, o fiinţă urâtă, urâtă, urâtă !... Dar nu te voi lăsa aşa ! Vei fi o fiinţă frumoasă... Tot aşa de frumoasă ca şi mine ! Apoi, mă voi întoarce pe planeta de unde am plecat !"

Şi atunci, fiinţa aceea bizară, după ce m-a transformat astfel încât să arăt ca ea, s-a urcat în farfuria zburătoare, şi a plecat ! Am intrat în casă şi m-am uitat în oglindă... Am fost încântat... Am văzut că semănam cu... acea fiinţă !... Jumătate arătam ca un fel de crocodil, iar jumătate arătam ca un fel de lăcustă !

În sfârşit, mi-am zis, acum sunt şi eu... o fiinţă frumoasă !...

PE O INSULĂ PUSTIE

Plecase într-o excursie pe mări şi oceane, singur, într-o barcă... Spera să descopere noi lumi şi noi privelişti... Şi a tot navigat el cu barca lui, zile, săptămâni, luni şi ani... Deodată, când ajunse în oceanul Pacific, s-a dezlănţuit o furtună cumplită... A încercat să scape !... Dar nu a izbutit... A fost învins, a leşinat şi a murit apoi... După ce a murit, sufletul lui a ajuns pe o insulă... Era o insulă pustie... Era doar el pe acea bucată de pământ... În rest nu era decât apă şi cer... Şi mai era şi un astru, un astru fierbinte...

O vreme s-a mirat, credea că nu murise, că încă mai trăia, dar nu ştia cum ajunsese pe acea insulă pustie... Apoi, după ce au trecut nenumărate milenii, a apărut un înger, un înger frumos, care i-a spus:

"Această insulă pustie, este... Lumea de apoi, lumea de dincolo... Dacă vrei să te întorci în lumea celor vii, va trebui să stai aici, pe această insulă pustie, un miliard de ani şi chiar mai mult ! Să stai şi să te gândeşti ! Apoi, după ce te-ai gândit, va trebui să te hotărăşti... Te vei întoarce în lumea celor vii sau nu ? Voi reveni peste un miliard de ani, poate chiar mai mult şi te voi întreba... Vrei să te întorci în lumea celor vii sau nu ?..."

Şi a stat pe acea insulă pustie, un miliard de ani şi chiar mai mult, gândindu-se, dacă să se întoarcă sau nu în lumea celor vii... Şi deodată a apărut din nou îngerul, şi l-a întrebat:

"Ei bine, ce ai hotărât ? Te întorci sau nu ?"

"Mă întorc !" a răspuns , plin de speranţă...

Şi s-a întors în lumea celor vii, după... un miliard de ani şi chiar mai mult !...

Dar, când a văzut ce a devenit lumea celor vii, a început să tânjească după... insula pustie !...

O REVELAŢIE PIERDUTĂ

Iată ceea ce îi povestea Lorca, un individ de pe o planetă oarecare numită Pământ, prietenului său, Rolac...

"Nu aş fi crezut niciodată că viaţa după moarte înseamnă altceva decât o pură fantezie, dacă nu aş fi avut o experienţă stranie... Ei bine, acum doi ani, am avut un accident de maşină, un accident, în urma căruia, am... murit... Şi am stat în starea aceea, circa două zile... Nu pot decât să confirm declaraţiile altor oameni care au avut experienţe asemănătoare... Corpul eteric şi corpul astral sau altfel spus, sufletul şi spiritul, au ieşit din corpul fizic şi, ce straniu, după ce m-am privit un timp, zăcând, cu oasele zdrobite, cu carnea sfâşiată, după ce mi-am privit sângele, ei bine, după asta, aveam impresia că trec printr-un tunel, aveam impresia că aud un fel de zbârnâit... La capătul tunelului, am întâlnit mai multe lumini... Erau nişte sfere luminoase, iar acele sfere radiau... cum să spun ? Radiau... atâta blândeţe şi compasiune, încât, dacă la început mă simţeam... crispat şi chiar înspăimântat, după asta, am fost liniştit, calm, încrezător... Am văzut apoi, fiecare etapă a vieţii, am ştiut atunci ceea ce făcusem bine şi ceea ce făcusem rău în viaţă, am ştiut atunci, unde greşisem şi unde nu... Apoi, am avut un simţământ de regret, şi mi-am dat seama că aş fi putut să folosesc mai bine viaţa... Apoi, am fost purtat de o forţă, o forţă, pe care aş putea să o denumesc... forţă binefăcătoare... Am fost purtat aşadar, spre... regiuni ale planului astral, regiuni ocupate de spirite binevoitoare... Spiritele acelea mi-au explicat că... socotelile mele cu viaţa nu se încheiaseră, că trebuia să revin în vechiul trup, că trebuia să mai trec, în această viaţă, prin multe încercări...

Dar, nu aş fi vrut să revin deloc, însă am fost purtat de o forţă irezistibilă şi... m-am trezit din nou, în... vechiul trup... Însă, cu câteva clipe, înainte de a reintra în trupul care zăcea întins pe un pat, am avut o... REVELAŢIE !... Instantaneu, am perceput mai multe mesaje, care, se pare, au fost memorate sau reţinute în subconştient... Apoi, o vreme, nu am mai simţit nimic !... M-am trezit, imobilizat la pat... Au urmat zile, când m-am simţit când mai bine, când mai rău... Şi după vreo şase luni de zile, mi-am revenit... În sfârşit, după mult timp, m-am refăcut, m-am însănătoşit... Din păcate, nu te-am văzut de cinci ani şi nu am putut să îţi comunic nimic... Unde ai fost ?..."

"A trebuit să plec departe de aici, răspunse Rolac, am plecat într-o lungă expediţie şi nu m-am întors decât acum două săptămâni... Îţi voi povesti mai târziu despre asta... Cum te simţi acum ?"

"Mai bine, spuse Lorca, acum mă simt mai bine, dar iată ce vreau să-ţi spun... Într-o noapte, neputând dormi, mi-a venit în minte... REVELAŢIA, REVELAŢIA aceea despre care îţi vorbeam mai înainte... Am început să scriu pe un caiet şi am scris şi am scris, până dimineaţa... Am terminat de scris pe acel caiet şi apoi... nu mai ştiu ce să fac...
Iată, să-ţi arăt caietul..."

Şi Lorca se îndreptă spre un dulap, din care scoase un caiet... Se apropie de Rolac şi îi dădu caietul... Rolac se uită şi văzu că în caiet erau tot felul de însemnări, de figuri, de calcule...

"Te rog, spuse Lorca, vezi ce poţi să faci... Mă şti cum sunt... Nu m-am ocupat în viaţa mea cu nimic de felul ăsta, adică nu prea mă picep la calcule, la ipoteze, la literatura ştiinţifico-fantastică... Ceea ce m-a intrigat şi mă intrigă este că... tot ceea ce am scris în caiet, am scris repede, repede... Iată asta a fost... REVELAŢIA, REVELAŢIA pe care am avut-o atunci, cu câteva clipe mai înainte ca sufletul, ca spiritul să... reintre în trup... Ce a însemnat asta ? Vezi ce poţi face, s-ar putea să intereseze pe cineva... Arată caietul şi altora..."

După asta, cei doi prieteni s-au despărţit, după ce şi-au luat rămas bun şi după ce şi-au promis că se vor revedea curând... Aşa au sperat... Ajungând acasă, Rolac a primit o înştiinţare despre o nouă expediţie la care trebuia să participe. În grabă, a prezentat caietul unei edituri şi apoi, a plecat... S-a reîntors după doi ani şi a aflat că prietenul său, suferise un nou accident, în urma căruia, decedase... A ajuns poate acolo unde... voise să rămână... Dumnezeu să-l odihnească... Apoi, a fost la editură pentru a se interesa de caietul acela... Dar oamenii aceia de la editură, au recunoscut că... au pierdut caietul, demult... Şi aşa, acea mărturie a unui eveniment straniu, s-a pierdut...
De atunci, Rolac, se tot întreabă: ce a fost, ce a însemnat oare, acea... REVELAŢIE ?
Dar, probabil că nu va răspunde niciodată la această întrebare...

*

Aş putea continua să vă prezint acele... creaţii ale acelui om, singurul om care trăia pe acea... planetă vie, dar cred că este suficient deocamdată, pentru a vă face o impresie despre acel individ... Ceea ce vă pot spune este că acel om mi-a plăcut, aşa încât m-am hotărât să rămân acolo, pe planeta Eutopia şi să-l ascult pe acel om... Din când în când, revin pe planeta de origine şi povestesc despre singurătatea omului de pe planeta vie, EUTOPIA... Este un mod de a-mi arăta recunoştinţa pentru acel om... De ce îi sunt recunoscător ? Pentru că m-a făcut să înţeleg ce înseamnă singurătatea !...
Vă doresc numai bine !... >>

ANOMALIE

Cu mulţi ani în urmă, pe când eram student la Facultatea de Fizică, obişnuiam ca, după cursuri, seminarii sau laboratoare, să mă plimb sau să mă duc într-un parc şi să citesc sau să meditez... Mă gândeam la Univers, la gravitaţie, la spaţiu şi timp, la viaţă şi la fenomenele paranormale... Într-o zi, m-am dus într-un parc, m-am aşezat pe o bancă, am scos dintr-o servietă o carte şi am început să citesc... La un moment dat, s-a aşezat lângă mine un bătrân... A oftat şi m-a privit... Apoi m-a întrebat...
— Dacă nu vă supăraţi, puteţi să îmi spuneţi ce carte citiţi ?
— Oh, este cartea lui Arthur Schopenhauer, "Aforisme asupra înţelepciunii în viaţă"...
— Îmi amintesc de această carte... Am aflat de ea de la cineva, demult, cândva... Spuneţi-mi, sunteţi capabil să acceptaţi o mărturisire mai puţin obişnuită ?... Spre exemplu, sunteţi capabil să acceptaţi că sunt... un călător... mai puţin obişnuit ?
— Nu înţeleg... Cum adică... Un călător mai puţin obişnuit ?
— Sunt un călător temporal... Poate că nu credeţi, dar călătoria în timp, este posibilă...
— Şi eu cred că este posibilă... Ceea ce nu ştiu este cum anume se poate realiza !
— Sunt mai multe posibilităţi... Se poate realiza fie prin metode fizice, fie prin metode psihice, fie prin metode... paranormale... Călătoria în timp realizată cu maşina timpului este cea mai costisitoare şi cea mai riscantă... Dar este posibil să se călătorească în timp şi atunci când cineva se detaşează de prezent şi se gândeşte mereu şi mereu şi exclusiv la un anumit moment din trecut sau din viitor... Dacă se gândeşte continuu, cu maximă intensitate, va ajunge acolo, în epoca la care se gândea... Vi se pare... o aiureală ? Vi se pare imposibil ?
— Poate că nu este imposibil...

— Este chiar real ! Ceea ce ne împiedică, este prejudecata, autosugestia... Dacă te gândeşti că nu este posibil să existe ceva, atunci chiar nu va exista... Mai este şi altă posibilitate de a călători în timp... Şi anume prin... reîncarnare !... Toţi cei care pretind că au mai trăit cândva, că s-au reîncarnat, de fapt călătoresc în timp ! În sfârşit, mai este o posibilitate de a călători în timp... Şi anume prin... dedublare... Poate că aţi auzit de biocâmp, de psihocâmp... Aţi auzit de suflet, de spirit... Ei bine, orice individ poate, în anumite condiţii, să se dedubleze... Sufletul sau spiritul, sau altfel spus biocâmpul şi psihocâmpul se pot disocia de corpul fizic... Şi poate străbate spaţiul, poate străbate timpul... Dedublarea aceasta nu este ceva uşor de realizat, dar cu perseverenţă şi credinţă se poate realiza totuşi... Ce ziceţi, puteţi să acceptaţi asta ?
— Desigur... De ce nu ?... Trebuie să vă spun că sunt un cititor pasionat al cărţilor de literatură ştiinţifico-fantastică... Ei bine, sunteţi un călător temporal... Şi unde aţi călătorit ? În trecut ? În viitor ?
— Aflaţi că vin din viitor... Un viitor îndepărtat, foarte îndepărtat !... Lumea s-a schimbat, după cum probabil că bănuiţi...
— Cât de îndepărtat ?
— Ei bine, vin din viitor... Peste zece mii de ani...
— Dar oamenii, cum vor arăta atunci ?
— Oamenii... Desigur că s-au schimbat... Comportamentul lor s-a schimbat... Ştiţi de altfel că, acum, un om altfel se comportă atunci când este singur, altfel se comportă atunci când este în compania altui om, altfel se comportă atunci când este în compania a doi, trei sau patru oameni, altfel se comportă atunci când se găseşte într-un grup de zece oameni şi altfel se comportă atunci când se află într-o mulţime de oameni... Ei bine, peste zece mii de ani, societatea umană va fi divizată în două mari componente. O componentă a societăţii este compusă din oameni care se comportă conform principiului "toţi pentru unul şi unul pentru toţi", adică ceea ce simte sau ceea ce gândeşte un singur om, simt toţi ceilalţi, iar cealaltă componentă se comportă conform principiului "toţi contra unul şi unul contra toţi", adică sunt într-un conflict total, ceea ce simte sau ceea ce gândeşte un om nu este împărtăşit de ceilalţi, fiecare este singur şi luptă contra celorlalţi !... Vă puteţi închipui aşa ceva ?
— Mărturisesc că este cam greu să îmi imaginez...
— Aceste componente ale societăţii umane sunt într-un echilibru foarte fragil... Pe vremea aceea a apărut o... anomalie...
— Ce fel de anomalie ?

— Iată, vă voi spune... Apa... a început să se... disocieze... Apa din mări şi oceane, apa din fluvii şi din lacuri, apa din organisme, a început să se descompună !... Precum bine ştiţi, apa este formată prin combinarea a doi atomi de hidrogen şi un atom de oxigen, uniţi prin legătură covalentă... Molecula de apă este covalentă polară, fiind un dipol... Ei bine, dacă poţi să-ţi imaginezi aşa ceva, a apărut o anomalie, o anomalie cuantică... Datorită acestei anomalii, legătura covalentă nu mai este stabilă !... Devine din ce în ce mai slabă şi în final, molecula de apă se descompune... Atomii de hidrogen şi de oxigen se separă ! Şi aşa se face că, deodată, poate într-o secundă, poate în mai puţin de o secundă... toată apa şi toate obiectele sau fiinţele care conţineau apă, pur şi simplu... au dispărut... Am văzut asta... Nu au mai rămas decât văi, gropi imense şi urmele civilizaţiei... Am văzut clădiri care păreau părăsite, instalaţii, maşini, urme ale unei civilizaţii care părea înfloritoare, dar nu mai era nici o vieţuitoare, nimic, nici animale, nici oameni, nici copaci, nici flori, nici măcar bacterii sau viruşi !... Şi totul s-a datorat... anomaliei !...

— Dar... cum aţi reuşit să scăpaţi ?... Anomalia nu a avut nici un efect asupra... organismului dumneavoastră...

— Bineînţeles că nu, pentru că... nu am fost prezent fizic acolo, atunci... Era prezent numai dublul eteric, sau biocâmpul sau psihocâmpul... meu... Sau dacă vrei, era prezent sufletul sau spiritul meu... Vă reamintesc că a fost o bilocaţie temporală... Bilocaţia temporală înseamnă a fi prezent în două locuri şi în două... momente din timp, undeva, cândva... Bilocaţia temporală înseamnă că trupul rămâne în prezent, dar psihocâmpul sau spiritul dacă vrei, se separă de trup şi poate călători oriunde şi oricând... Cu toate astea, cine ştie ? Poate că am fost totuşi influenţat într-un fel anumit...

Nu a trecut mult timp şi l-am văzut pe acel om ciudat că... devine o grămăjoară de... cenuşă ! Am fost uluit, consternat !... Mult timp am stat nemişcat... Nu m-am mai gândit la nimic... Mă uitam înmărmurit la grămăjoara de cenuşă şi tremuram... Ce a fost asta ? Mă tot întrebam... A fost un vis ? Este posibil aşa ceva ? Ce fel de anomalie să fie asta ? Cum este posibil ca legătura covalentă prin care se realizează sau se formează molecula de apă să nu mai fie stabilă ? De ce alte legături chimice (ionice, covalente, metalice) au rămas stabile, iar aceasta a devenit instabilă ? Repet, ce fel de anomalie a fost ?... Este posibil ca apa, care are atâtea proprietăţi deosebite, fără de care viaţa nu ar fi posibilă, să dispară la un moment dat, din cauza unei... anomalii ? Nu cred, nu cred, nu cred !... Mă uitam la grămăjoara de cenuşă şi nu ştiam de să mai spun... Şi totuşi... dacă este adevărat ?... M-am ridicat de pe bancă, am pus cartea lui Schopenhauer în servietă şi am plecat... M-am plimbat până noaptea târziu, apoi am ajuns acasă şi m-am culcat... Şi am visat... Am avut un coşmar... Se făcea că eram pe o planetă pustie... Peste tot erau clădiri, instalaţii, maşini, şi multă cenuşă... Nu era nimic, nici o fiinţă vie... Unde dispăruseră oamenii ? Unde dispăruseră animalele, copacii, florile ?... Nu ştiam... Mă plimbam printre... vestigiile unei civilizaţii... pierdute...

Trebuie să mai spun încă un lucru... Şi anume că am dormit câţiva zeci de ani... Tocmai m-am trezit şi... am scris despre acea întâmplare deosebită din viaţa mea, de pe vremea când eram student la Facultatea de Fizică şi obişnuiam ca, după cursuri, seminarii sau laboratoare, să mă plimb sau să mă duc într-un parc şi să citesc sau să meditez...

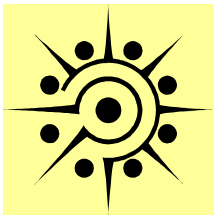

O ÎNTÂMPLARE DE DEMULT

1. **E**ram student la Facultatea de Fizică şi efectuam, ceea ce se numea pe atunci ”practica în producţie”, într-un laborator denumit ”Laborator de Raze X”... Acest laborator era de fapt o cameră, nu prea mare, în care se găseau: aparatul care genera raze X (acelea care se folosesc pentru radiografiile dentare, pulmonare ortopedice, etc.), cu ajutorul căruia se efectuau aşa-numite topograme şi difracţii de raze X – adică difractograme, apoi mai erau trei birouri, un butoi de metal, gol – care nu avea nici un rost, un raft pe care erau câteva cărţi, reviste şi caiete, o chiuvetă şi o oglindă. Ferestrele ocupau jumătate dintr-un perete, fiind acoperite cu perdele din catifea albastră. În această încăpere nu prea mare, lucram împreună cu câţiva colegi şi de multe ori, discutam diverse aspecte legate de structura materiei, de interacţiunile patriculelor elementare, de principiul de nedeterminare, de dilatarea timpului, de energia nucleară şi de multe alte chestiuni legate de fizica nucleară şi de cosmologie... Trecuse cam o lună de zile de când începusem practica şi timpul se scurgea astfel, discutând şi lucrând... Într-una din zile, într-o sâmbătă, am făcut o călătorie la nişte neamuri, în provincie. Era seară. Mergeam pe drumul prăfuit ce ducea de la haltă, la casa în care locuiau rudele mele. Seara, aerul cald, vântul care adia şi purta mirosuri diferite, întreaga atmosferă mă predispunea la visare... Eam aproape de casa rudelor mele şi, la aproape zece metri depărtare de mine (poate mai mult, poate mai puţin, nu mai ştiu exact), am zărit un bulgăre de foc ce cădea din cer... Era un meteorit, ceva mai mare decât o minge de tenis de câmp. M-am apropiat de locul unde văzusem că a căzut şi am început să-l caut. L-am văzut la lumina lanternei şi am turnat peste el apă din bidon. Apoi, după ce s-a răcit, am luat rămăşiţele meteoritului şi le-am pus într-o cutie. Îmi venise ideea de a face nişte topograme şi difractograme utilizând meteoritul ca probă. M-am gândit că ar putea fi interesant...

Şi a fost nu numai interesant, a fost uluitor, extraordinar !...

2. Am pândit o zi în care ceilalţi colegi nu au venit, când eram singur în laborator, am scos din aparat capsula în care introduceam proba şi am pus o bucată din meteorit înăuntru, apoi am închis capsula şi am pus-o la locul ei, în aparatul care genera razele X. Am montat apoi plăcile fotografice pe care urma să se obţină imaginile de difracţie (adică topogramele şi difractogramele), am pus în funcţiune şi am reglat aparatul, iar apoi... m-am pus pe aşteptat...

De regulă, o topogramă obţinută la acest aparat, se obţinea după aproape şase ore de expunere a probei în calea fasciculului de radiaţii X. Aveam de aşteptat, aşadar... În acest timp, am luat din servietă nişte foi de hârtie şi o carte cu probleme de mecanică cuantică şi am început să rezolv nişte probleme... Ei bine, după cinci minute, după ce m-am apucat să rezolv o problemă, totul parcă dispăruse ! Nu am mai ştiut de mine !... Conştiinţa mi-a revenit abia după aproape... şapte ore !... Eram parcă trezit brusc din somn, ameţit, privind în jur cu ochi tulburi... După un timp, mi-am revenit şi am văzut că aparatul se defectase. Din el ieşea fum înecăcios... La doi paşi de mine asistentul, îndumătorul meu la practică, Zsiki Coltan, era cuprins de o agitaţie cumplită, iar lângă el era un alt asistent, Dene Tilu care încerca să-l calmeze... Deodată, undeva, în dreptul locului unde instalasem capsula cu proba se auzi o pocnitură, apoi am zărit ceva, la început nelămurit, apoi din ce în ce mai bine, un obiect de mici dimensiuni, un fel de paraboloid care se îndrepta apoi cu o mişcare accelerată spre fereastră. Se auzi o bubuitură, apoi zgomote de de geam spart şi... atât... A trecut mult timp până să ne dezmeticim...

Când retrăiesc acum acea întâmplare, am senzaţia (ca şi oricine de altfel care ar fi fost pus în aceeaşi situaţie) că totul nu a fost decât o... plăsmuire... Şi totuşi, a fost real !...

Intervalul acela de timp, de aproape şapte ore, constituie un gol în memorie...

— Ce a fost asta ? a strigat unul dintre asistenţi...

Le-am spus ce am făcut.... Le-am povestit cum găsisem meteoritul, cum am pus o bucată din el în capsulă, încercând să realizez o topogramă... Apoi, le-am spus că timp de aproape şapte ore nu am mai ştiut de mine... În sfârşit, a avut loc acea... explozie inexplicabilă, iar acel obiect straniu a... ieşit din aparat şi apoi a dispărut...

Asistenţii au început să cerceteze aparatul deteriorat...

— S-a stricat, spuse Zsiki Coltan... Ehei, omule, omule, o să ne coste multe parale să reparăm aparatul ! De ce nu mi-ai spus şi mie ce ai avut de gând să faci ?

— Ceea ce mă intrigă cel mai mult este... ceea ce s-a petrecut de fapt, spuse Dene Tilu. Şi ce a fost obiectul acela care... a spart geamul şi apoi... a dispărut în zare ?...

— Nu ştiu şi nici nu mă interesează ! strigă Zsiki Coltan... Tot ce pot să spun este că reparatul acestui aparat o să ne coste foarte mult ! Da, o să ne coste mult, pentru a cumpăra... uite, tunul electronic, radioscoapele, dozimetrele şi încă, multe alte dispozitive !... Vai, vai, omule, omule, ce ne facem ?

— Ceea ce s-a întâmplat, este foarte ciudat, mormăi Dene Tilu... Şti ce-am citit de curând într-o carte, Coltan ? Că la un institut de cercetări nucleare, în timp ce se efectua un experiment de rutină, de ciocniri nucleare, au rezultat nişte... cum să zic... au rezultat nişte fapte foarte ciudate... Spun ei, autorii cărţii, că experimentatorii au observat că ţinta, care era aşezată în faţa unui fascicul de neutroni rapizi, ar fi acţionat cu un fel de... inteligenţă: ţinta s-a deplasat singură din faţa fasciculului de neutroni !... De câte ori au montat ţinta, tot de atâtea ori, pur şi simplu se dădea la o parte din faţa fasciculului ! Dar, ceea ce a fost şi mai straniu, a fost faptul că neutronii, după ce treceau prin dreptul ţintei, pierdeau o mare parte din energie, devenind... neutroni lenţi, ba chiar neutroni reci !... Misterul a rămas neelucidat, de nepătruns. S-a emis chiar şi ipoteza că... ar fi fost vorba de... un fel de fiinţe vii, de... ”fiinţe vii... cuantice”, de circuite cuantice, de un fel de... ”roboţi cuantici”...

— Hai, omule, lasă-mă în pace cu aiurelile astea !
— Bine, dar atunci cum îţi explici fenomenele care au avut loc aici ? Să recapitulăm. Aşadar, studentul a găsit un meteorit. Îl aduce în laborator, iar o parte din meteorit o introduce în capsulă şi pe aceasta în aparat. Apoi, nu ştie ce s-a întâmplat cu el, îşi pierde cunoştinţa timp de aproape şapte ore, pentru ca apoi să-şi revină şi să constate că aparatul s-a defectat... Apoi, după cum am văzut, ceva a ieşit din capsulă şi a zburat cu mare viteză, spărgând geamul ! Ei bine, cum îţi explici ? Acestea sunt faptele. Avem de-a face aici cu un nou fenomen, sau nu ? Şi s-a mai întâmplat vreodată ca într-un experiment de topografie sau de difracţie de raze X să ţi se defecteze aparatul atât de grav ?
— Nu, niciodată !
— Atunci ?
— Atunci, ce ? Cine va crede ?

3. Că nu a crezut nimeni, asta aşa a fost. Totuşi, toţi cei care au venit şi au văzut, au fost miraţi de proporţiile avariilor suferite de aparat, dar şi mai miraţi au fost după ce au developat filmul pe care se imprimaseră câteva imagini. Imaginile nu semănau cu nimic cunoscut (cunoscut, în ceea ce priveşte... topogramele)... Se vedea clar că radiaţiile X erau deviate în apropierea unui punct întunecat ! Până la acel punct se putea observa nişte dâre albe, ca firele de păianjen, apoi, de la acel punct se producea deviaţia razelor X în toate direcţiile... Erau nişte imagini tulburătoare, deşi pentru nespecialişti, ele nu arătau... mare lucru... Era ca şi cum razele s-ar fi izbit de un câmp de forţe, de o barieră care le împrăştia în toate direcţiile... Dar seria de surprize nu se încheia aici... Când mi-am aruncat privirile pe foile de hârtie, pe care începusem să rezolv o problemă de mecanică cuantică, am fost uluit când am văzut zece pagini scrise mărunt, caligrafic, diferit însă de scrisul meu obişnuit... Am început să le citesc... Cuprindeau o stranie poveste... Îmi veneau în minte tot felul de întrebări, tot felul de gânduri... Să fi fost vorba de nişte fiinţe vii cuantice (adică nişte vietăţi care existau la nivelul atomic sau la nivelul particulelor elementare) care, găsindu-se întâmplător sau nu, în interiorul meteoritului, au ajuns până la urmă în faţa fasciculului de raze X ? Dar atunci, ce au urmărit ?
De ce să-şi fi găsit adăpost într-un... meteorit, de ce au rămas în calea fasciculului şi apoi au plecat ?... Erau numai şi numai întrebări, dar nu exista nici un răspuns... S-ar putea ca, dacă aveam de-a face cu... fiinţe vii cuantice, acestea să aibe o altă logică, alte concepţii decât le avem noi oamenii.. Noi avem anumite principii logice şi norme după care ne ghidăm atunci când gândim şi acţionăm, care, de-a lungul istoriei s-au format şi au evoluat şi care nouă, ni se par fireşti, dar poate că, pentru alte fiinţe, aceste principii şi norme (cel puţin în parte) să li se pară absurde, aşa cum am putea fi tentaţi să credem şi noi despre alte fiinţe vii... De altfel să nu uităm că logica s-a format de-a lungul timpului... Primii oameni nu aveau habar de logică, nu se comportau nicidecum ”logic”, abia după mii de ani de evoluţie, oamenii au început să ştie ce este logica...
Dar, nu totul este... ”LOGIC” , în Univers...
Aşadar, iată ceea ce... am scris cât timp am fost... inconştient, ceea ce am scris, fiind probabil sub influenţa, ciudatelor fiinţe... cuantice...

4. "... Acel vis, părea atât de real, încât am crezut că realitatea, cea obişnuită, era un vis, iar visul era însăşi realitatea !... Se făcea că mergeam pe o stradă... În stânga şi în dreapta mea erau case şi blocuri, automobile parcate, lăzi de gunoi... Dar nu era nici un om, nici un animal... Vegetaţia era încremenită, pietrificată... Nu era nici o adiere de vânt... Atmosfera era apăsătoare, sufocantă... Era ceva straniu, copleşitor... Eram singur, îmi era greaţă... Mi-a trecut prin minte o întrebare: unde au plecat cu toţii, lăsând în urma lor... pustiul ? Simţeam că mă sufoc... Şi am plecat... Am mers, apoi, mult, până când am întâlnit un om care mi-a spus că este ghidul meu... Se numea Grishna... Acesta m-a condus spre o clădire făcută din lemn şi pământ, un fel de colibă mai mare, în care am intrat... Aici se găseau trei oameni, dintre care unul era lungit la pământ şi părea că este mort – şi de fapt şi era, după cum am aflat mai apoi – iar ceilalţi doi, stăteau îngenuchiaţi într-o atitudine de concentrare, de totală... cădere în sine, adică de izolare de această lume care pare că este reală, dar care nu este decât o iluzie... Omul care era mort, după cum mi-a spus ghidul, nu era altul decât Sola Braal, care se contopise cu Sinele Absolut, iar ceilalţi doi erau discipolii săi cei mai apropiaţi... Sola Braal era întemeietorul unei noi concepţii, la care aderaseră numeroşi oameni înţelepţi, care vor veni şi vor participa la ceremonia de rămas bun... Vor asista, după cum îmi spunea ghidul la ceremonia arderii trupului lui, pentru a se elibera astfel, spiritul de materie... Apoi, am ieşit din coliba aceea mare, lăsându-i în urmă pe Sola Braal şi pe cei doi discipoli şi am mers mai departe... La un moment dat, am întâlnit un bătrân cadaveric, stând într-o poziţie stranie – stătea ghemuit, iar capul, foarte mare, era aplecat, dar mânile erau ridicate spre cer... După cum m-a lămurit ghidul, acest om era Tharan Brahman, un mare înţelept... Tharan Brahman, a început să vorbească... A spus că, atunci când soarele va începe să apună şi cerul va fi roşu, atunci, vor veni mulţi venerabili călugări, numeroşi înţelepţi, care vor face o... minune... Apoi, am văzut că din toate direcţiile veneau nenumăraţi oameni, probabil că erau călugări, preoţi, înţelepţi... Ce puteau fi altceva ?... Apoi, după un timp, am văzut că acei oameni stăteau nemişcaţi, încremeniţi, cu mâinile împreunate, cu capul mult aplecat... Am privit fascinat acea imagine... Dar totul nu a durat decât foarte, foarte puţin...
Apoi am văzut că din acea colibă, în care intrasem cu ghidul meu şi în care erau Sola Braal şi cei doi discipoli, ei bine am văzut că din acea colobă, a ieşit chiar... Sola Braal !... Apoi, după el a ieşit... din nou... Sola Braal !... Apoi au ieşit cei doi discipoli... Ce se întâmplase ? Sola Braal exista acum în... două exemplare, dacă mă pot exprima astfel !... După un timp, Sola Braal, se adresă mulţimii de oameni... A spus că a dorit să se dedubleze şi că unul dintre cele două trupuri ale sale va rămâne în această lume, iar celălalt trup va dispare, se va dematerializa, dar spiritul său, împreună cu spiritul lui Tharan Brahman, vor pleca din această lume... Se vor contopi cu... un meteorit, care, va călători prin spaţiul cosmic şi va cădea în cele din urmă pe pământ, undeva, cândva !... A mai spus că o parte din meteorit, care conţinea şi spiritul său şi al lui Tharan Brahman, va fi supus la grele încercări, dar că vor trece cu bine prin acele încercări şi vor zbura apoi spre planurile superioare ale existenţei... A mai spus că atât el cât şi Tharan Brahman, sunt invulnerabili, că scopul pentru care ar trebui să trăiască omenirea este să atingă la starea de invulnerabilitate, care este cea mai sublimă dintre toate stările posibile...

A mai spus că omenirea este de multă vreme izolată de către celelalte civilizaţii şi fiinţe din Univers, deoarece acestea realizează un grandios experiment.... În final a mai spus că... dacă cineva caută adevărul, atunci, ar trebui să ştie că... adevărul este o iluzie, falsul este o iluzie, iar dincolo de iluzii se găseşte absolutul... Apoi, atât Sola Braal cât şi Tharan Brahman au dispărut... A rămas însă al doilea trup al lui Sola Braal... În sfârşit, mai sunt puţine lucruri de spus... Ghidul, m-a condus apoi într-o încăpere... Aici, era întuneric beznă... Am auzit apoi glasul ghidului... Îmi spunea: te vei detaşa de trup şi vei pluti, vei pluti şi vei ajunge în mintea unui individ... Altcândva şi altundeva... Este un tânăr... Un student... Îi vei povesti câte ceva din ceea ce ştii... Poate că te vei întâlni cu Sola Braal, cu Tharan Brahman... Tânărul ăsta, tocmai a găsit meteoritul în care se află spiritele lor... Ale lui Sola Braal şi ale lui Tharan Brahman... Pace ţie !... ”

5. Aceasta a fost ceea ce era mai important... Firește, când le-am arătat paginile scrise asistenţilor, şi după ce au citit ceea ce era scris pe ele, ei bine, s-au uitat la mine iritaţi, iar Zsiki Coltan se răsti foarte nervos:

— Omule, este mult de lucru, iar dumitale îţi arde de glume ? Pune mâna şi lucrează !

Totuşi, până să vină depanatorii, până să sosească piesele şi dispozitivele care urmau să le înlocuiască pe cele deteriorate, a trecut mult timp... Când depanatorii s-au apucat să cerceteze instalaţia, au constatat că... de fapt, nu mai era nimic de depanat ! Enervat, şeful depanatorilor, i-a spus asistentului:

— Aveţi chef de glume, după cum văd !... Vă place să puneţi oamenii pe drumuri... Am să vorbesc cu decanul !...

Dacă a mai vorbit sau nu cu decanul, nu îmi mai aduc aminte... Ceea ce îmi mai aduc aminte, este că după puţin timp de la întâmplarea aceasta, am citit într-o revistă, un articol interesant... Pe scurt, în articol se arăta că, la Institutul de Cercetări pentru Inteligenţă Artificială şi Microautomate (sau ceva asemănător), s-a semnalat un eveniment straniu... Câţiva microroboţi specializaţi în depanarea unor circuite, au început să se reproducă, înconjurând un obiect... minuscul... Apoi, pe teleimprimatoare, a părut un mesaj...

”Nimic nu este ceea ce pare a fi... Adevărul este o iluzie, falsul este o iluzie, iar dincolo de iluzii se găseşte absolutul... Scopul existenţei nu este nici fericirea, nici bunăstarea, nici bogăţia, nici măcar puterea... este INVULNERABILITATEA ! Numai cine este invulnerabil este şi fericit, este şi bogat, este şi puternic... Cine spune toate astea ? O spune... Sola Braal ! O spune... Tharan Brahman ! Noi suntem... cei care acum sunt... invulnerabili ! PACE VOUĂ ACUM ŞI PENTRU TOTDEAUNA !!”

Desigur că stupefacţia a fost generală... Se presupune însă că a fost vorba de o farsă...

Iată, aceasta a fost întâmplarea care a avut loc, demult, cândva...

A FOST ODATĂ O PIRAMIDĂ...

Cu toate acestea existau şi momente de acalmie când acei MONŞTRII mă lăsau în pace... În acele momente de acalmie, îmi aminteam de câteva evenimente stranii din viaţa mea... Iată, un exemplu... Îmi aminteam că, demult, demult, aveam un coşmar, un coşmar care se repeta în fiecare noapte... Se făcea că mă aflam cândva, în timpul imperiului roman... Era ca şi când aş fi călătorit în timp şi aş fi ajuns undeva, în Roma antică... Mă aflam în mijlocul unei adunări de preoţi care oficiau ceva... Se părea că era un ritual prin care se putea afla viitorul... Nişte păsări erau sacrificate, un fum ieşea dintr-un vas în care ardea nişte tămâie, un preot stătea ghemuit şi bolborosea nişte cuvinte, un tânăr legat de un stâlp, privea îngrozit spre un individ care avea un cui într-o mână şi un ciocan în cealaltă mână... Individul, un colos de circa doi metri şi jumătate înălţime, un individ musculos şi care, după cum se părea era... retardat mintal, acel individ aşadar, apropie cuiul de fruntea tânărului şi începe să-l bată cu ciocanul ! Cuiul străbătea cutia craniană, în timp ce tânărul urla... Preotul, asculta urletele tânărului şi după aceea deducea... care va fi viitorul Imperiului Roman ! Şi se părea că acel viitor era unul destul de sumbru !... Dar coşmarul revenea în noaptea următoare... Am relatat acest coşmar unui psiholog... Mi-a recomandat să iau nişte medicamente, mai exact nişte calmante, nişte somnifere care, spunea el, mă va ajuta să dorm fără vise... Dar... nu au folosit la nimic !... În cele din urmă, am plecat cu acel psiholog, cu care mă împrietenisem între timp, în Italia şi am ajuns la Roma... Acolo, într-un anumit loc, într-o grădină care aparţinea unui prieten al psihologului, am găsit o casetă... În casetă era un document scris în limba latină... Psihologul, care ştia limba latină, a spus, după ce citi documentul, că în acel document era specificat faptul că, la o adâncime de patru metri, în locul în care găsisem caseta, se afla un schelet, iar cutia craniană era... perforată !... I-am spus psihologului că acolo se afla îngropat acel tânăr care, în coşmarul pe care îl aveam, murea, în timp ce colosul acela nebun, îi înfigea cuiul în... cap !...

Cu toate că aş fi putut părea că sunt cam... idealist, să nu spun mai mult, am insistat să mergem în grădină şi să săpăm, în locul indicat în document... Am fost, după multe împotriviri, la locul precizat în document, am săpat şi... am găsit scheletul !...

Bineînţeles că toţi au fost uluiţi când au văzut acel schelet străvechi !... Mi s-a părut, deodată că... acel schelet se mişcă şi mi s-a părut că mi se adresează, zicându-mi:

”Să nu mă uiţi !”

Bineînţeles că nu l-am uitat ! Cum aş fi putut să-l uit ?

Un alt eveniment straniu, a fost viziunea pe care am avut-o într-o zi, când eram într-o scurtă vacanţă undeva, într-o localitate de câmpie, fiind invitat să stau la nişte rude... Ei bine, pe când stăteam şi priveam cerul, am văzut profilându-se pe cer o... PIRAMIDĂ ! Şi nu orice fel de piramidă... Era chiar... MAREA PIRAMIDĂ !... Aceea din Egipt !... Apoi, s-a întâmplat ceva... Am auzit ceva asemănător unui... râs, era un hohot profund şi batjocoritor, apoi... o toropeală plăcută m-a cuprins... Apoi... am primit tot felul de mesaje. Mesaje provenite de la cineva din... trecut !... Un astfel de mesaj de care îmi aduc aminte, era următorul...

” Oare unde am nimerit ? Cu ce spirit sunt conectat ? Ah, astea sunt riscurile comunicării în timp !... Oricine ai fi străine, nu te speria ! Sunt Autla Hipka, mare preot în cadrul Societăţii Adoratorii Timpului... Societatea asta este cea mai puternică şi mai influentă societate din Egipt... Noi, membrii acestei societăţi, am fost instruiţi de către cele mai inteligente fiinţe omeneşti... Aceşti oameni inteligenţi, aflaţi cândva în viitor, chiar în viitorul tău, ne-au învăţat cum să construim MAREA PIRAMIDĂ !...
Ne-au transmis nenumărate informaţii, ne-au sfătuit, ne-au ajutat... Ah, mă întrebi dacă au călătorit în timp şi din ce epocă erau acele fiinţe umane ? Ei bine, nu, nu au călătorit în timp, ci numai au comunicat în timp cu noi... Acele fiinţe umane, erau foarte îndepărtate în timp... Făceau parte dintr-un viitor... foarte, foarte îndepărtat !... Cred că se aflau cândva, la vreo... zece mii de ani, după ce noi vom fi dispărut... Da, ei ne-au instruit ! Ne-au spus că ar fi foarte bine dacă am construi o piramidă cu ajutorul căreia, am fi putut să comunicăm cu orice fiinţă umană din orice loc şi din orice timp... Ştiu, te întrebi, ce rost are să comunici cu oricine, din orice loc şi din orice epocă istorică... Dar să şti că are rost !... Tu nu vezi acest rost, pentru că eşti foarte limitat, dar să şti că este foarte important să comunici în timp !... Ei bine, am construit MAREA PIRAMIDĂ ! Să şti însă că nu a fost suficientă numai construcţia acesteia. În plus, Marea Piramidă avea încorporată şi o instalaţie hidraulică... Aceasta cuprindea multe pompe şi conducte cu ajutorul cărora era absorbită şi dirijată apa din Nil... Apa era adusă prin conducte şi apoi, în timpul zilei, apa se revărsa pe pereţii piramidei... Vârful acesteia era metalic... Era făcut din tăbliţe din aur, care focalizau razele soarelui, creştea temperatura şi favoriza evaporarea apei care se scurgea pe pereţii piramidei... Apa evaporată, se condensa apoi, se formau nori şi apoi se produceau ploi şi descărcări electrice... Vârful piramidei, care era metalic, aşa cum ţi-am spus, era un fel de paratrăsnet şi concentra energia electrică... Se forma un câmp electric, care era necesar pentru a se putea realiza... comunicarea în timp !... În definitiv, acel câmp electric producea o perturbaţie în continuumul spaţiu-timp... Perturbaţia este esenţială pentru realizarea comunicării în timp, în special când aceste comunicări au loc la intervale mari sau foarte mari de timp... Cum se realiza aceasta ? În interiorul piramidei, după cum probabil că şti, la o anumită înălţime şi într-un anumit loc, se găsea o încăpere, care se numea... "camera regelui" , unde era un sarcofag... În acel sarcofag se aşeza cel ce voia să comunice în timp cu cineva din trecut sau din viitor şi apoi acesta trebuia să realizeze o anumită stare interioară... Ce fel de stare ? Iată... Trebuia să realizeze, în primul rând, sincronizarea tuturor ritmurilor interioare (în principal ritmul cardiac şi ritmul respirator), apoi trebuia să realizeze o stare asemănătoare cu agonia... Şi, în sfârşit, trebuia să folosească acel câmp electric care declanşa perturbaţia continuumului spaţiu-timp... Apoi, trebuia să aleagă: fie un contact simplu (adică un fel de telepatie în timp, motiv pentru care se şi numeşte... cronotelepatie), fie dedublarea... Corpul fizic al aceluia care urmărea să comunice în timp, rămânea în sarcofag, dar corpul său astral, sau altfel spus, sufletul ori spiritul său, se decupla sau se separa de corpul fizic şi putea călători în timp, oricând şi oriunde şi putea comunica orice cu oricine !... În cazul contactului simplu (adică în cazul cronotelepatiei) el putea vedea sau putea auzi cu ochii sau cu urechile celui cu care era în contact cronotelepatic...

În cazul dedublării, însă, sunt riscuri mari, pentru că, dacă, spre exemplu, din întâmplare, câmpul electric înceta să mai existe, atunci corpul astral sau sufletul sau spiritul, cum vrei să-i zici, rămânea blocat în spaţiu şi timp şi nu mai poate reintra în corpul fizic de unde plecase !... Corpurile astrale care rătăceau prin spaţiu şi timp sunt, de fapt, nişte fantome care bântuie anumite locuri din anumite epoci... De aceea se preferă cronotelepatia... Şi eu prefer cronotelepatia, deşi în acest caz sunt nevoit să bâjbâi prin spaţiu şi timp... Da, sunt riscuri şi în cazul cronotelepatiei !... Pentru că, dacă nimeresc, să zicem în... mintea unui nebun, a unui criminal, a unui... handicapat, în mintea unui tâlhar, ei bine, nu este bine deloc pentru mine... În sfârşit, tu cine eşti ?"

I-am spus că mă numesc Robiacon, că sunt un individ pierdut în timp şi spaţiu, că îmi făcea o mare plăcere să comunic cu el... Apoi, am simţit că acea prezenţă stranie din mintea mea, dispare... Se pare că ceva s-a produs... Probabil că acel câmp electric care favoriza comunicarea în timp, dispăruse... Cine ştie ? Ce să spun ? Marea Piramidă precum şi celelalte Piramide, poate că au fost un fel de... centrale... cronotelepatice (tot aşa cum erau centralele telefonice în secolul XX), care permiteau aşadar să se realizeze canale de comunicare între diverşi oameni din trecut şi din viitor... De ce nu ? Mie mi se pare posibil, dar altora, nu numai că nu li se pare posibil, dar chiar nu iau în considerare o asemenea posibilitate !... Ei şi ? Ce dacă nu o iau ? Este treaba lor !

Nu au decât de pierdut ! Nu au decât să trăiască în lumea lor... concretă, stearpă, plicticoasă, violentă... În sfârşit, ce să mai spun ? Mă simţeam epuizam... Trebuie să plec de aici ! Încă mă aflu în MARELE UNIVERS şi sunt chinuit de către acei MONŞTRII, locuitorii MARELUI UNIVERS !... Din când în când, îmi trec prin minte nenumărate gânduri...

Iată unul dintre ele:

"A fost odată o piramidă... O frumoasă piramidă care, cu timpul s-a degradat şi apoi... s-a prăbuşit şi a fost uitată, în cele din urmă, lăsând în loc... singurătate şi mister !..."

UN EXPERIMENT TEMPORAL...

Străbăteam cândva, cu mulţi ani în urmă, un ţinut necunoscut... Deodată, în faţa mea a apărut o... statuie... Nu, nu ştiu cum a apărut !... M-am apropiat de stauie şi am privit-o... Ei bine, statuia îl înfăţişa pe... zeul Shiva !... La un moment dat, statuia a început să... vorbească ! Iată ce spunea...

”M-ai rugat venerabile Hare, să spun câte ceva despre filozofia pe care Marele Bola-Sraal a răspândit-o şi care ne luminează acum calea desăvârşirii... Ei bine, iată ceea ce susţine această filozofie... Să spun mai întâi că ceea ce este fundamental în cadrul filozofiei noastre este raportul dintre eternitate şi neant ...

Cele mai importante concepte sunt: sinele absolut sau universal; eternitatea; neantul, universul, existenţa particulară şi existenţa abisală absolută; devenirea universală; contradicţiile sau conflictualităţile; esenţa pură; conştiinţa; fiinţa; cunoaşterea; lumea; sinele particular şi altul...

Pricipalele afirmaţii ale filozofiei noastre sunt următoarele:

- Scopul existenţei Fiinţelor Conştiente este Cunoaşterea Lumii, sub toate aspectele; această cunoaştere este stocată sau memorată etern de către Sinele Absolut (sau Sinele Universal).
- Toate Fiinţele şi Evenimentele sunt conservate în timp, adică nici o fiinţă, nici un eveniment nu este pierdut pentru totdeauna, dimpotrivă ele vor exista veşnic, dar numai pentru timpul şi pentru spaţiul lor...
- Neantul nu trebuie înţeles ca fiind... ceva ce nu există, ca un... nimic, dimpotrivă, trebuie considerat ca fiind ceva ce există dar nu este perceput sau conştientizat, este ceva diferit de ceea ce deja se cunoaşte...
- Trebuie să se facă distincţie între Existenţa ca Lume (ca... Univers) şi Existenţa în sine (existenţa ca atare); Existenţa are o parte evidentă (Aparenţa), o parte ascunsă (latentă sau imanentă) care se mai numeşte şi Esenţă şi altă parte, transcendentă, (numită şi Esenţa Pură).
- Universul, este o eterogenitate, o conflictualitate între existenţă şi neant, între ceva ce există şi este cunoscut şi ceva ce există dar este necunoscut, iar fenomenele, procesele, evenimentele, sunt emergeri, emanaţii, rezultante ale acestei conflictualităţi...
- Sinele Absolut nu influenţează în nici un fel lucrurile şi fiinţele, el numai colectează cunoştinţele sau informaţiile obţinute de către Fiinţele Conştiente...
- Naşterea, viaţa şi moartea Fiinţelor Conştiente (care au posbilitatea sau capacitatea de a cunoaşte) sunt conservate în Sinele Universal... Fiinţele care au încetat de a mai exista în acest Univers, sunt integrate în Sinele Universal sau Absolut... Nimic nu se distruge, totul este integrat !...
- Lumea este coordonată de nenumărate legi şi principii dintre care unele se pot modifica, iar altele nu se pot modifica...
- Fiinţele Conştiente sunt supuse următoarelor principii: principiul vital şi principiul spiritual... Sinele Particular converge către Sinele Absolut... Nu îl pot atinge direct, pentru că nu există cale inversă de la Sinele Absolut la Sinele Particular... Deosebirea dintre Fiinţele care vieţuiesc numai şi cele care sunt şi conştiente, este că la primele predomină principiul vital, iar la celelalte, pe lângă acest principiu mai există şi principiul spiritual... Principiul vital obligă fiinţele să trăiască, să vieţuiască, să lupte pentru supravieţuire, în timp ce principiul spiritual obligă Fiinţele să cunoască şi să creadă...
- Cunoaşterea Eternităţii se face prin încercarea Sinelui Particular de a fi în contact direct cu Sinele Absolut; acest contact este foarte dificil de realizat, datorită cenzurii materiale şi a barierei transcendentale...

Iată, aceasta am avut de spus despre filozofia noastră, venerabile Hare !..."

După ce a spus asta, statuia a dispărut !... Pur şi simplu a dispărut !...

Apoi, după un timp s-a produs un vârtej care a crescut în intensitate... După un timp, am fost cuprins de vâtej şi, în cele din urmă, mi-am pierdut cunoştinţa...

Nu ştiu cât am stat aşa, inconştient, cert este că m-am trezit în interiorul unei... Piramide !... Cred că era una dintre Piramidele din Egipt... Prin creier îmi treceau nenumărate gânduri... Erau gânduri dar parcă nu erau gândurile mele... Erau gândurile altcuiva... Mi se părea că, de fapt, era ceva ca un glas, un glas teribil, un glas care mă... tulbura... Iată gândurile acelea...

"... Tutanhotep înlocui pe prinţesă cu o maimuţă îmbălsămată pe care o puse în sicriul reginei din porunca Marelui Preot Akenhotep. Akenhotep s-a răzbunat în felul acesta pe regină, pentru un mare rău ce i s-a făcut... Regina a ucis copii lui Akenhotep... Regina nici nu a bănuit vreodată că mumia era a unei maimuţe... Înainte de a muri, regina s-a dus la sicriu şi a stat mult timp, mângâind mumia... Apoi, când a murit, a fost îmbălsămată şi pusă alături de maimuţă... Se zice că acela care va înţelege ceea ce scrie în papirusul lui Tutanhotep, acela să ştie că este urmaşul prinţesei Mouthemit..."

Multă vreme, mi-au răsunat în creier aceste cuvinte... Apoi, brusc, au încetat...
Apoi, am revăzut statuia, statuia aceea reprezentându-l pe zeul Shiva... Plutea... Apoi s-a aşezat lângă mine şi a început iar să... vorbească...

"Am fost în viitor cândva prin anul... 200200 şi am văzut... Iată ce am văzut... Am văzut... Înstalaţii complexe şi gigantice care gravitau în jurul Pământului... Unele erau acceleratoare de particule, altele erau staţii orbitale... Apoi am văzut explozia unei supernove... Explozia supernovei a generat radiaţii penetrante care au deteriorat acceleratorul de particule şi apoi au iniţiat reacţii nucleare care au fost, după aceea, noi surse de radiaţii... Pământenii erau grupaţi, pe atunci, în patru... categorii: alfa-oamenii, beta-oamenii, gamma-oamenii şi delta-oamenii... Alfa-oamenii şi beta-oamenii erau asemănători cu bărbaţii şi femeile actuale, dar... erau cu toate astea diferiţi de oamenii actuali în ceea ce priveşte capacităţile... paranormale... Gamma-oamenii şi delta-oamenii, erau de fapt un fel de monştrii, după cum i-am socoti acum, erau aşadar nişte oameni alipiţi, dacă se poate spune astfel, în diferite zone ale corpului... erau oameni cu două sau mai multe capete, spre exmplu, cu patru mâini sau cu patru picioare, şi aşa mai departe... Aceşti oameni, apăruseră pe parcursul dezvoltării societăţii omeneşti, fiind de fapt, mutaţii genetice... O familie putea fi alcătuită fie din doi parteneri (familiile mici), fie din trei sau chiar mai mulţi parteneri (familiile mijlocii şi mari)... Referitor la concepţia despre Univers, oamenii, credeau că acesta era numai un... fragment dintr-un ANSAMBLU inimaginabil de complex… Acest ANSAMBLU influenţa Universul dar, la rândul lui şi Universul putea influenţa ANSAMBLUL... Dar, revenind la radiaţiile penetrante rezultate în urma exploziei supernovei şi a activităţii acceleratorului de particule, acestea au iniţiat procese termonucleare în centrul Pământului şi în centrele altor planete (Jupiter, Saturn, Neptun...) şi le-au transformat în nişte... imense bombe termonucleare... Jupiter, devenea un astru fierbinte, mai mic decât Soarele...
Se forma un sistem stelar binar (Soare – Jupiter, Jupiter fiind un companion minor, dar nu neglijabil)...
Acest proces a durat foarte puţin, doar câteva milenii... Mulţi oameni au dispărut, dar câţiva oameni au supravieţuit totuşi şi au încercat să intervină... în trecut...
Au încercat să modifice istoria !...

Au trimis mesaje în trecut, au încercat să transmită tot felul de cunoştinţe, în speranţa că vor putea accelera evoluţia umană şi astfel vor putea să depăşească situaţia...
În ce măsură au reuşit ?... În acest moment NU ŞTIU !"

Aici s-a sfârşit mesajul transmis de statuie... După asta, statuia mi-a dat un papirus şi apoi a... dispărut... M-am uitat pe papirus şi... am citit următoarul mesaj...

"Tot ceea ce a comunicat... statuia – care este de fapt o proiecţie în timp a mea, cu alte cuvinte este o imagine în relief, o imagine care provine din anul.... 200200 – este adevărat !... Ceea ce se numeşte... călătorie în timp, cu exploratori umani, este interzis, în general... Se pot totuşi efectua diverse experimente temporale cu... obiecte sau cu... informaţii... adică, este permisă trimiterea în timp, respectiv în trecut, a unor obiecte sau a unor... informaţii şi apoi observarea efectelor produse... Acesta este un astfel de... experiment temporal. Am transmis în trecut, cu ajutorul unui aparat numit... transcronor, în secolul... douăzeci şi unu, aceste... informaţii, acest... mesaj, aceste... plăsmuiri – nu mai ştiu care este termenul corect, dar cred că se înţelege ceea ce vreau să spun, ei bine, am transmis acest mesaj, pentru a observa dacă se va produce ceva, dacă va exista un efect, dacă se va produce o... perturbare temporală, altfel spus, dacă se va schimba ceva... Este posibil ca această perturbare să nu fie imediată, efectul poate să apară după... sute de ani sau după mii de ani... Dar, s-ar prea putea să nu se producă nimic... Mărturisesc că mi-a fost destul de greu, întrucât a trebuit să adaptez termenii moderni, cu termenii străvechi din secolul... XXI, ceea ce a fost destul de dificil... Chiar dacă nu s-ar produce nici o perturbaţie, ei bine, tot ar fi ceva bun, întrucât aş stabili prin aceasta, un reper, în eventualitatea în care voi efectua un experiment analog – înseamnă că informaţiile transmise, nu au penetrat bariera temporală, adică nu au fost... suficient de importante pentru a genera forţa sau acţiunea transformatoare... Înseamnă că vor trebui transmise informaţii mai fine, mai importante... Şi ar mai fi ceva... Unii cercetători, specialişti în retrologie, adică savanţii care studiază trecutul îndepărtat al omenirii, susţin că acest experiment al meu, nu ar avea nici o valoare, întrucât informaţiile transmise de mine prin timp (transcronate) sunt nesemnificative... Ce ar putea acestea să modifice, cu alte cuvinte, ce perturbaţie temporală ar putea să producă ?... Ei bine, le respect opinia, deşi nu sunt de acord cu aceasta... Voi afla, nu peste mult timp... În definitiv, nu este decât un experiment temporal şi atât... S-ar putea sfârşi cu... un succes sau cu un eşec... Dar, în ambele cazuri, nu am decât de câştigat..."

Ei bine asta era scris pe papirus... Când am dus papirusul la un arheolog, acesta nu a putut descifra, scrierea, oricât s-a străduit ! Nici el şi nici alţii care au încercat să-l descifreze...

În rest, nu mai am nimic de adăugat, decât că am ajuns în cele din urmă acasă din călătoria pe care o făcusem, undeva, departe...

11.12.2012, Bucureşti

Fragment in English

THIS BIZZARE EXISTENCE
- FICTIONS –

FOREWORD

... In the folowing lines, I will display several fictions. However fantastic, I must say that these fictions have been inspired by two real situations, rather difficult by nature. One of those was a heart attack that I suffered on 7 June, 2008, that brought me very close to death... I overcame that situation, and as a result and a remembrance, I wrote "The Great Colonization". The second situation was the cataracta surgery I suffered to my both eyes (without the surgery I might have gone blind) – a situation that I also overcame. To remember this second difficult situation I wrote a number of fictions that I entitled "Those Miraculous Eyes".
What else can I say? I've always felt that this existence is weird, strange...it has never appeared to me as...normal. I don't know why I've always had this feeling of bizarre existence...

Finally, I wrote those fictions, trying to convey exactely this feeling of the strangeness of the existence I've carried with me throughout my life... Even after having suffered the heart attack and awaking back to reality, even after my sight has been restored through the cataracta surgery, I keep wondering how come that I am still alive, how come that I can still see. I even think that this existece of ours is far more strange than we can imagine...

Good-bye,
Dr. Chemist Constantin M.N. Borcia

THE GREAT COLONIZATION – FICTION (FRAGMENT)

After almost one thousand years of quests, conflicts and exhausting labour, humanity was almost unrecognizable!... A split of mankind had occurred into tree large categories, as determined by the living environments... Here are these three categories, which I may simply call... "mankinds"… Because, yes!, there were three mankinds, not just one…Oceania… This primary mankind resulted from the colonization of seas and oceans…
People had adapted to the aquatic environment… They lived in spherical enclosures that were everywhere beneath the seas, as well as on platforms on the surface of the water. They exploited the mineral and biological resources of the seas and oceans and had developed a social system of their own…
It was tyrannic or despotic. Actually, tyranny had been a governing form of some Greek citadels, characteristic to the passage epoch from aristocratic oligarchy to slave democracy, yet adapted to the new realities.

In the new given conditions, tyranny was the way in which the social system of the people who had colonized the seas and the oceans could be stabilized. In those times the tyrant was a certain person named… Poseidonius (after the name of the acncient God of the seas and oceans)… This entity, this tyrant, was actually a monstrous, amphibious organism, half human, half aquatic reptile…
He lived in a kind of submarine and used to inspect the spherical enclosed spaces and platforms every day. In certain periods of the year, he used to visit … the virtual worlds, synthesized with the help of intelligent computers…
For, it must be said, in Oceania, in that world of seas and oceans, the information technology had developed enormously and the… cyberspace exploration had begun, which was just natural, give the conditions imposed by the aquatic environment…
Oceania was neighbouring Terrestria… That was the ancient terrestrial and underground environment. The Earth's surface was covered with all sorts of buildings and various installations, but also by abundant vegetation, with jungles dominating…
The mountains, hills, plains, rivers and large rivers, the lakes and the atmosphere made up a harmonious ensemble, where people leaved in peace and cooperation; it was a global democratic system, with a global, planetary parliament and a president elected every seven years; in those times the president was a certain Telurius, a stout, lively guy, very intelligent, also… and endowed with plenty of paranormal abilities.
…And lastly, the third human organization was… Solaria… It had emerged and developed in step with the colonization of the outer space – first the outer space close to the Earth and then the…distant outer space… The social system on Solaria was what could be called…constitutional monarchy. The one who ruled over this…humanity was a king, one named Ramses (like the famous Egyptian pharaoh), and beside him were all kinds of dukes, counts and barons… It is also to be mentioned that this society had developed unimaginably much a vast array of cutting edge technologies like: nanotechnologies, genetic technology, macromolecular compound technology and that of the quasi-crystals, the technology of the cosmic buildings, biotechnologies, psycho-technologies, as well as mental control technologies… These "branches" of humanity (or these humanities) lived in a relative peace, rarely igniting conflicts, and generally maintained a sort of balance…

THOSE MIRACULOUS EYES – FICTIONS (fragment)

TEMPORAL COMMUNICATION

I was somewhere, sometime, on this planet named Earth…I was by the side a child, a sick child and by the side of his parents… The child was suffering from a rare disease, called "progeria"… that consisted in the fact that the individual was aging rapidly… A child seven years old, suffering from progeria, looked like an old person of seventy!....

Eh, well, I was near a child suffering from progeria and near his parents, trying to cure the child… Suddenly, I was overtaken by profound sleep… Actually, I knew I was experiencing a hypnotic trance… I was attempting to achieve a telepathic contact through time with a physician from an epoch from the future, when medicine had developed dramatically and huge progress had been made in treating quite a number of diseases… Among which- progeria…
Lastly, I succeeded… I communicated with a physician from the future, I exposed him the case and he indicated me the treatment… I then "returned" in that present, by the side of that child who had progeria… I applied the treatment and noticed that the poor kid was getting better by the day… That…old child had returned to a normal one… His parents thought that I had made a miracle… But I knew that was not the case… It merely was a contact or a temporal communication, a connection established through time with a physician…sometime in future…. A physician who knew the cure for progeria!...
Later, much later, after countless centuries, I read an article in a famous magazine, an article written by a famous physician, who described the way how he had been contacted by someone from the past and had been prayed to treat a kid suffering from progeria… Which he had readily done… As a proof, he presented an ancient document testifying this chain of events: that a child had been miraculously cured by someone who had…communicated over time with a physician, situated somewhere, sometime, in future!...
Still, I must put down something more, namely that short after the kid had got well, I have started to grow old, very fast!...
In a matter of days, I had grown old so abruptly that I looked like a 90-year aged man!... Why was that?...

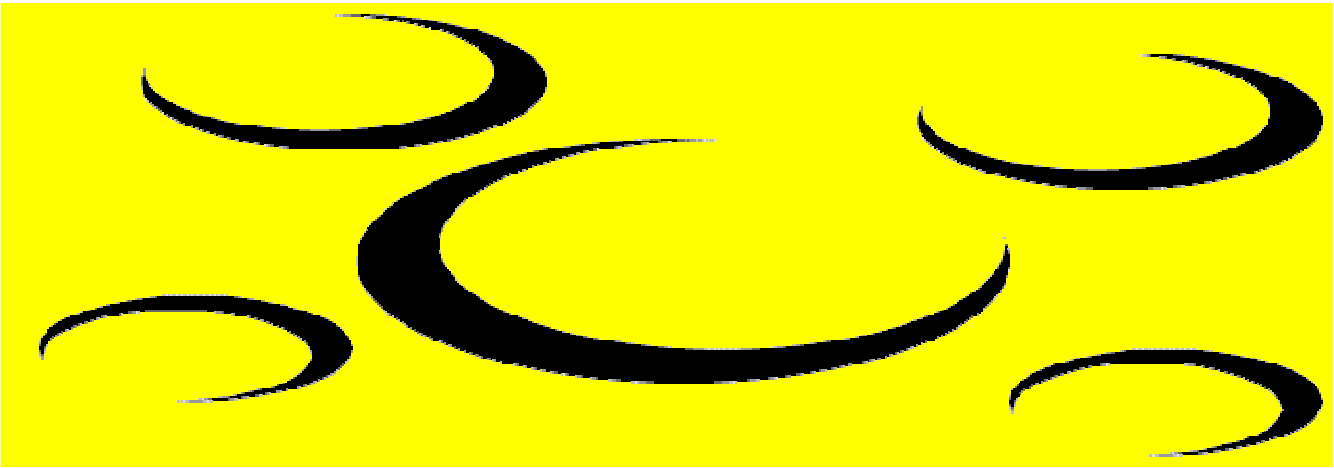

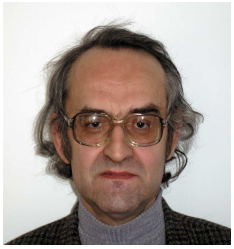

Constantin M. N. BORCIA : 1956, octombrie, 23;
Facultatea de Fizică - Universitatea Bucureşti – 1986;
doctor Chimie – Universitatea "Politehnica", 2005, Bucuresti.

Lucrări elaborate (selecţie):

BORCIA, C : - "Viaţa mea este ca un labirint (Jurnal oniric)" ŞI "Destinul vieţii în Univers" (Anexa: Moartea şi supravieţuirea), regie proprie, ISBN 973–0 - 03143 – 3, Bucureşti, România, **2003.**

BORCIA,**C**., GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea", *The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May* ***2004****.*

BORCIA,C.:"Aspecte privind complexitatea proceselor de poluare a mediului acvatic"–IPSI,Venice,**2004.**

BORCIA, C : - "Modelarea matematică a proceselor radiochimice în funcţie de regimul hidrologic al sedimentelor dintr-un anumit sector al fluviului Dunărea" – teza doctorat, Universitatea "Politehnica" Bucuresti, Bucureşti, octombrie, **2004.**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Bucureşti, **2005.**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Bucureşti, **2005.**

BORCIA,C: "Acolo cineva veghează (proza fantastică şi poezii existenţiale)", Editia semnal, Editura Printech, Bucureşti, Romania,
ISBN (10) 973–718 – 521 – 8,ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA,C:"Chemarea stelelor (poezii existenţiale şi însemnări)", Editura Printech, Bucureşti, România,
ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA,C:"Tentatia Necunoscutului (proză ştiinţifico fantastică)" Editura Printech, Bucureşti, România,
ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "Marele mister al Marelui Univers – între realitate şi fantezie", Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Moartea şi supravieţuirea – între certitudine şi ipoteză", Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINUL VIEŢII ÎN UNIVERS (ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC)", Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)**" ,** Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITATEA CUNOAŞTERII (REFLECŢII)" , Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-619-8, **2010**

BORCIA, C : „LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICŢIUNI)" **,**Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-620-4, **2010**

BORCIA, C : "UNIVERSUL, VIAŢA, CONŞTIINŢA - ÎNTRE ADEVĂR ŞI ILUZIE (PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)", Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-672-3 , **2011**

BORCIA, C : „SOCIETATEA FĂRĂ PRINCIPII (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE),
Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

BORCIA, C :„ **REALITĂŢI SUBIECTIVE (FICŢIUNI) ",** Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-713-3, ***2011***

BORCIA, C : „**UNIVERSURI IMAGINARE (FICŢIUNI)" ,** Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-712-6 , ***2011***

BORCIA, C : "*UN PARADIS PENTRU FIECARE (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE) ",* Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-779 -9 , 2011.

BORCIA, C : "O LUME FASCINANTĂ *(SCHIŢE UMORISTICE) ",* Editura Printech, Bucureşti,
ISBN 978-606-521-778-2 , 2011.

BORCIA, C : "MISTERELE TIMPULUI ŞI LIBERTATEA GÂNDIRII - *ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC* -
Editura Printech, Bucureşti, ISBN 978-606-521-884-0, 2012.

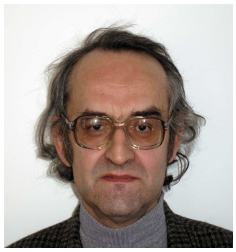

Constantin M. N. BORCIA – born: 1956, Octobre, 23. Bachelor in Physics (University Bucharest) – 1986; doctor in Chemistry –2005 ("Polytechnic" University of Bucharest); writer.

Elaborate work (short selection):

BORCIA, C : - "My life is like a labyrinth (day-dream diary)" AND "The destiny of life in the Universe" (Annex: Death and survival), under own control, ISBN 973 – 0 - 03143 – 3, Bucharest, Romania, **2003.**

BORCIA,C: GEORGESCU I. IULIA_ - "The accumulation of radionuclides in the marine sediments of the romanian coastal area of the Black Sea",

The Black Sea Coastal Interaction / Phenomena and Related Impacts and Applications, Interantional Workshop, Constanta, Romania, 13 – 15 May ***2004****.*

BORCIA, C., *: - "Aspects regarding the complexity of the aquatic environment polluting processes", IPSI (Internet, Processing, Systems for e-education/e-business, and Interdisciplinaries) review, Venice,* ***2004****.*

BORCIA, C : - "Mathematical modeling of the radio-chemical processes, function of the hydrological regime of the sediments within a certain section of the Danube" – doctorate thesis, Polytechnic University of Bucharest, Bucharest, October, **2004**.

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Bucharest, **2005**.

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Bucharest, **2005.**

BORCIA, C:" SOMEBODY, OUT THERE, IS WATCHING (fantastic prose and existentialist poems)", Signal edition, Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN (10) 973–718 –521– 8, ISBN (13) 978 – 973 – 718 – 521 – 1, **2006**

BORCIA, C:"Call of stars (Existentialist poems and notes)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-465-1, **2009**

BORCIA, C:"Temtation of the unknown (science fiction prose)", Printech publishing house, Bucharest, Romania,ISBN 978-606-521-464-4**, 2009**

BORCIA, C : "The great mystery of the Large Universe – between reality and fantasy", Printech publishing house Bucharest, ISBN 978-606-521-500-9, **2010**

BORCIA, C : "Death and survival – between certainty and hypothesis", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-501-6, **2010**

BORCIA, C : "DESTINY OF LIFE IN UNIVERSE (SCIENCE – FICTION ESSAY)" , ", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-533-7 , **2010**

BORCIA, C : "*BEYOND THE EPHEMERAL WORLD* (FANTASTIC PROSE), Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-3, **2010**

BORCIA, C : „DIVERSITY KNOWLEDGE (Reflections)" **-** Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-619-8**, 2010**

BORCIA, C : „INHABITANT IN THE WORLD OF DREAMS (FICTIONS)", ISBN 978-606-521-620-4**, 2010**

BORCIA, C : "UNIVERSE, LIFE, CONSCIOUSNESS – BETWEEN TRUTH AND ILLUSION (FANTASTIC PROSE, NOTES, ASSUMPTIONS)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-672-3, **2011**

BORCIA, C : "SOCIETY WITHOUT PRINCIPLES (THE HUMOUR AND THE ABSURD SKETCH)", Printech publishing house, Bucharest , ISBN 978-606-521-671-6 , **2011**

BORCIA, C : „SUBJECTIVE REALITY – (FICTIONS)" , Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-713-3 , *2011.*

BORCIA, C : „ IMAGINARY UNIVERSES (FICTIONS)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-712-6, *2011*

BORCIA, C : "A PARADISE FOR EVERY (THE HUMOUR AND THE ABSURD SKETCH)", Printech publishing house, Bucharest,ISBN ISBN 978-606-521-779 -9 , 2011.

BORCIA, C : "A FASCINATING WORLD (Humoristic sketches)", Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-778-2 , 2011.

BORCIA, C : MYSTERIES OF TIME AND FREEDOM OF THOUGHT - SCIENCE-FICTION ESSAY - Printech publishing house, Bucharest, ISBN 978-606-521-884-0 , 2012.

Şi, după un timp, mi s-a părut normal să fie aşa, adică, spre exemplu, mi se părea normal ca apa încălzită să nu se mai răcească, iar gheaţa să nu se mai topească atunci când era încălzită, mi se părea normal ca... Soarele să fie încremenit... Dimpotrivă, mi se părea anormal să existe fulgere, trăsnete, tunete, furtuni, cutremure, ploi şi inundaţii... Mi se părea anormal să existe... anotimpuri, să existe zile şi nopţi...

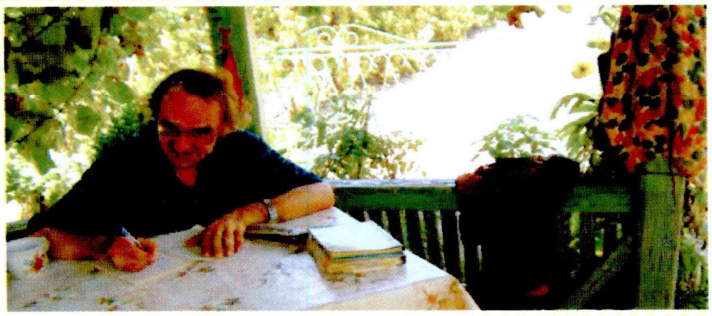

ALTE CĂRŢI:

CHEMAREA STELELOR (POEZII EXISTENŢIALE ŞI ÎNSEMNĂRI)
TENTAŢIA NECUNOSCUTULUI (PROZĂ ŞTIINŢIFICO FANTASTICĂ)
MARELE MISTER AL MARELUI UNIVERS – ÎNTRE REALITATE ŞI FANTEZIE
MOARTEA ŞI SUPRAVIEŢUIREA – ÎNTRE CERTITUDINE ŞI IPOTEZĂ
DESTINUL VIEŢII ÎN UNIVERS (ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC)

DINCOLO DE LUMEA EFEMERĂ (PROZĂ FANTASTICĂ)
DIVERSITATEA CUNOAŞTERII (REFLECŢII)
LOCUITOR ÎN LUMEA VISELOR (FICŢIUNI)
UNIVERSUL, VIAŢA, CONŞTIINŢA - ÎNTRE ADEVĂR ŞI ILUZIE (PROZĂ FANTASTICĂ, ÎNSEMNĂRI, IPOTEZE)
SOCIETATEA FĂRĂ PRINCIPII (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE)
REALITĂŢI SUBIECTIVE (FICŢIUNI)

UNIVERSURI IMAGINARE (FICŢIUNI)
UN PARADIS PENTRU FIECARE (SCENETE UMORISTICO-ABSURDE)
O LUME FASCINANTĂ (SCHIŢE UMORISTICE)
MISTERELE TIMPULUI ŞI LIBERTATEA GÂNDIRII (ESEU ŞTIINŢIFICO-FANTASTIC)

ISBN 978-606-521-935-9
9 786065 219359